Kčs 11,90 / Sv. 006
Něm. DM 1,90 / Švýc. Fr. 1,90

BASTEI MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

S Wyattem Earpem a jeho bratry teď zřejmě nastupuje zákon. Mocní města však připravují protiúder...

ZÁKON SE VRACÍ

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

ZÁKON SE VRACÍ

„Neodjíždět! Ještě ne! Ať kočár ještě zůstane stát!“

Pete Ringold se s úšklebkem otočil a už otevíral ústa, aby tomu, kdo volá, řekl, že nic na světě nezdrží pravidelný odjezd poštovního dostavníku, nanejvýš snad blesk, kdyby se do něj strefil. Avšak slova, která si připravoval, zůstala nevyřčená.

Podíval se na toho, který právě v oblaku prachu přijížděl po vyjeté cestě. Nebyl to totiž žádný obyčejný člověk!

Pete Ringold jej zná, jako každý tady, kdo se ve městě Dodge City v Kansasu zdržel aspoň pár hodin...

Protože ten muž tady je, jak se dá snadno poznat, první pomocník šerifa ve městě, Mister Wyatt Berry Stapp Earp. Je vysoké robustní postavy a konce jeho srpovitých knírů visí vedle koutků úst směrem ke hranaté bradě. Má dost dlouhý obličej jakoby s hnědou barvou na pozadí, a klobouk je k jeho hlavě snad příliš malý. Má veliké odstávající uši, dlouhé a masité. Jeho oči jsou šedé a vlasy tmavé.

Má na sobě svrchník, jaký proslavil princ Albert, a v ústech drží studený doutník.

Jeho zbraně nejsou na něm vidět, ale Pete Ringold dobře ví, stejně jako kdokoliv v Dodge City, že tento muž dokáže vytáhnout pistoli jakoby z ničeho, úplně jako kouzelník.

Poštovní agent se dal slyšet ze stupínku, táhnoucího se podél dostavníku vzadu a z boku: „Mister Earp, proč zadržujete kočár a bráníte mu v přesném dodržení doby odjezdu?“

Pomocník šerifa se ale na něj ani nepodíval. Hleděl jen na obě okna a dvířka vozu, vypjal se se zřetelným odhodláním a zvolal tvrdým hlasem:

„Tate Swifte, vy neodjedete! Vystoupíte a zůstanete tady! Vystupte! Byl jste obviněn z falešné hry v karty! Neodjedete z města s penězi, které jste získal údajně podváděním při hře. Zůstanete tady, až já…“

Dál se nedostal. Kdesi vzadu na ulici Front Street se ozval suchý zvuk výstřelu z pušky buvolice, která je jistě značky Sharps. A je také jisté, že střelec chtěl touto zbraní sundat pomocnému šerifovi hlavu z krku.

To, že se mu to nepodařilo, bylo výsledkem náhody, jaká často udává směr vývoje malých i velkých věcí. Ano, bylo to jistě zcela náhodou, že v témže okamžiku pohnul Wyatt Earp hlavou, na kterou mířil zákeřný střelec, když

stiskl spoušť.

Ten, kdo střílel, musel být dobrým střelcem s jistou rukou, jinak by přece nebyl mířil Wyattu Earpovi na hlavu, ale na jeho daleko objemnější tělo.

Kulka vyrazila pomocnému šerifovi z úst doutník, který v nich držel nezapálený, a vzala sebou i pár vousů z jeho kníru. Spolu se zvukem výstřelu se v okně kočáru objevil Tate Swift. Nebylo z něj vidět moc, jen kolt, kousek ruky, ramena a hlavy – tedy o nic víc, než kolik musí ukázat muž, který střílí z okna.

Právě když chtěl stisknout spoušť, zasáhla jej šerifova střela. Wyatt Earp totiž náhle držel v ruce revolver a pouhý zlomek vteřiny nato s ním zasáhl útočníka ve vozu.

Potom se stočil, aby unikl do bezpečí před střelcem z pušky vzadu. Ten měl proto teď dost času na to, aby do své sharpsky vsunul další mosaznou patronu.

Mezitím však ze saloonu Chalka Bessona Longa Branche vyšel vysoký šlachovitý muž oblečený podle nejnovější módy, kterému byl jeho zánovní oblek příliš velký, jakoby byl ztratil hodně na váze kvůli nějaké nemoci. A tento muž začal náhle pálit ze dvou revolverů, které překvapivě, neméně kouzelnickým způsobem, vytáhl z pouzdra pod svrchníkem téhož střihu á la princ Albert. Při střelbě se pohyboval dopředu. Výstřely platily oknu rohového pokoje saloonu Lonestar Trail, nazvaného po stezce, která přivádí osadníky do Texasu, státu s osamělou hvězdou ve znaku.

Odtamtud se ozval nový výstřel z pušky doprovázený záblesk em, potom ale zbraň vypadla na ulici a zasažený střelec se položil horní polovinou těla přes okenní desku. Vypadalo to, jako by se chtěl vydat stejnou cestou jako puška, ze které střílel. A pak se rozhostilo ticho.

Na ulici Front Street se stále ještě nikdo nehýbal.

Všichni zírali. Ticho prořízl až ostrý výkřik ženy.

Potom pomalu přišel dlouhán, suchý člověk, ten, co mu šaty byly tak velké. Pete Ringold jej zná. Tady jej zná každý. Je to doktor John H. Holliday, tehdy snad nejobávanější hráč a revolverový hrdina, člověk bez přátel, který musel už utéct z aspoň půltuctů měst, aby unikl oprátce.

Přistoupil k tomu místu pomalu a lehce houpavým krokem. Když se zastavil těsně před šerifem, podal mu revolvery pažbou napřed.

„Tak tady jste," řekl. „Jestli chcete, můžete mě zatknout, šerife. Přestoupil jsem totiž váš zákaz, ne? Použil jsem tady ve městě své zbraně a zastřelil jednoho člověka."

Na tváři měl při tom křivý úsměšek a pod světlým knírem bylo vidět dvojici velice červených, poněkud pootevřených rtů. V modrošedých očích měl jakoby horečnatý lesk.

Náhle se předklonil, zakryl si dolní polovinu obličeje a zvláště ústa rukou a rozkašlal se. Dostal velký záchvat kašle, těžký a úporný, který jím cloumal jako nějaká neviditelná pěst obra.

Pete Ringold a ostatní přihlížející to pozorovali beze slov, a na okamžik, ale j en na vteřinu, se jich zmocnil soucit s tímto nemocným člověkem. Je jim totiž všem dobře známo, že doktor Holliday – titul před jeho jménem všichni zkracovali na pouhé „dok" – je těžce nemocen na plíce a asi mu už nezbývá moc života.

Potom ale tito lidé, kteří pocítili soucit, pomysleli na to, že je to nechvalně známý pistolník, mající na svědomí mnoho lidských životů.

A tím je soucit přešel, stejně jako kdyby měli před sebou nemocného vlka, zkrvaveného, kterého právě politovali a jehož se teď musí bát. Jen se zájmem

pozorovali, co teď udělá Wyatt Earp.

Slyšeli, jak říká ostře a stroze: „Protože jste mi zachraňoval život, doktore, jednal jste v sebeobraně. Nejste proto vinen. Nacházel jste se právě ve službách zákona. Zákaz střelby jste nepřekročil."

Dok Holliday se mezitím vzpamatoval ze záchvatu kašle. Zase se usmál pod světlým knírem a pootevřené rty měl jako dvě tlusté červené housenky.

Potom jakoby kouzelnickým trikem nechal oba své revolvery zmizet z rukou, přitáhl si svůj svrchník á la princ Albert, otočil se a vracel se do saloonu Longa Branche, ze kterého přišel.

Wyatt Earp ale kývl na Peta Ringolda a řekl: „Kočár může odjet po vyložení zavazadel tohoto cestujícího a jeho samotného."

Po těch slovech odešel za dostavník, otevřel tam prostor pro zavazadla a vytáhl kufr. S tím pak odešel. Teprve potom přiběhli lidé a obklopili čekající kočár. Bylo jich mnoho a vytvořili těsný kruh.

Poštovní agent, ale i Pete Ringold a muž v jeho doprovodu rozčileně zakleli. Vytáhli mrtvého a jeden z obou cestujících zvolal: „Tady jsou teda poměry! Je to tu jako..."

„Jestli se nemýlím, cestujete jako zástupce továrny na zbraně a střelivo," řekla Mrs. Elsa Hobkinsová. „Proč se tedy rozčilujete, když pár mužských to vražedné nářadí také použije, právě to, které jim prodáváte? Toho Tata Swifta není žádná škoda, ani jeho přítele, co tam hlídal v rohovém pokoji saloonu U osamělé hvězdy. Cožpak nechtěli zabít Wyatta Earpa? Ale to se jim nepodařilo, protože doktor Holliday si přece nemohl nechat ujít příležitost si zase jednou vystřelit. On prostě nemůže být bez střílení. Tentokrát to mohl dělat dokonce beztrestně."

Odmlčela se s výrazem hořké ironie, protože má své zkušenosti s dolováním zlata na Západě. Má své podniky dnes už široko daleko. To, že tady v Dodge City má kloboučnický salón, je jen bezvýznamná drobnost. Dostavník se rozjel. Spřežení řídí Pete Ringold. Volá na ně: „Ták jede me! Vjo! Utíkejte, koníčci, ale hezky stejným krokem! Nebo vám ukážu! Vjo!“ A vůz vyjel z toho divokého města, kam honáci přihánějí stáda dobytka na prodej, kolem korralů, ohrad pro stáda, a kolem mnoha táborů, kde jsou se svými kravami a býky kovbojové, čekající na kupce. Kolem Dodge City je teď utábořeno víc než tucet honáckých tlup se stády a čekají na naložení svěřených zvířat do vagónů. Na tomto úseku kansaské dráhy byly teď nějaké potíže. Prázdné vozy přijíždějí s velkým časovým odstupem jeden po druhém. Statisíce dobytčat zatím spásají poslední stébla trávy kolem města a majitelé těch stád platí vysoké ceny za pastvu a vodu.

Wyatt Earp se stará o to, aby se náležitě odváděly poplatky. Ta stáda, která jsou už zahnána do ohrad pro nakládání, přijdou své vlastníky na zvláště mnoho peněz za vodu a krmení. Protože vlaky přijíždějí se zpožděním i několika dní a dobytek se nesmí nakládat žíznivý a hladový, když jej čeká vícedenní cesta vlakem – na tom záleží zase nákupčím jatek na Východě, kteří tu zastupují zájmy svých chlebodárců – dají se tu vydělat pěkné peníze. Wyatt Earp dbá na to, aby město nepřicházelo o žádný z poplatků za to, co dobytkářům poskytuje.

Pete Ringold nemá z této jízdy moc velkou radost. Neochotně se zaobírá tím, co tentokrát zdrželo odjezd. Musí stále myslet na Wyatta Earpa, toho chladného a nesmiřitelně jednajícího muže, kterému málem jiný muž sestřelil hlavu z krku. Jeho spolujezdec je velmi čilý.

Vytáhl právě pušku a položil si ji na kolena. Potom si

ukousl kousek žvýkacího tabáku a dal si jej do úst. Po chvíli jej trochu vyplivl – to teď bude dělat docela pravidelně po každé mí li cesty – a pronesl suše k Petu Ringoldovi:

„To může Wyattu Earpovi v tomto městě zlomit vaz. Udělal teď myslím chybu, řekl bych svou poslední."

„Co to povídáš, Bucku?" zeptal se Pete Ringold. „Narážíš na to, že je prý Wyatt Earp tichým společníkem několika saloonů a krámů? Myslíš, že nenechal Tata Swifta odjet s penězi, které tady získal, jen proto, že šlo o výdělek z jednoho saloonu, kde je Wyatt Earp účastníkem?"

„A proč ne, Pete?" opáčil spolujezdec. „Všichni vědí, že Tate Swift vyhrál včera v saloonu Longa Branche všechny hotové peníze, které tam byly. A dnes s tím chtěl odjet. Hoši v saloonu by tedy už nedostali příležitost ty peníze na něm vyhrát zase zpátky. A všichni hráči, kteří tam mají svůj vlastní stůl, platí třetinu výhry tomu saloonu. Pete, nejsem sám, kdo si myslí, že tady šlo o to, aby se Tate Swift s těmi penězi nedostal pryč z města. A tak prostě proti němu vznesli obvinění z podvodné hry v karty. A potom přišel Wyatt Earp." „A copak ten mohl dělat?" řekl na to Pete Ringold. Jednou rukou řídil spřežení, jako loutkář držící své loutky na nitkách. „V první řadě přece musel zabránit tomu, aby Tate Swift odejel z města. Swift raději neměl štíří let, a ten druhý muž, co střílel z pušky, tam v okně stál zcela zřejmě proto, aby jej kryl."

„To všechno může být pravda," zamumlal Buck a znovu si z vozu odplivl. „Je možné, že šerif jen konal svou povinnost. Jenže se toho mezi lidmi mnoho povídá. Někteří se ještě včera sázeli, že Tate Swift se svými penězi z města odjede. A ti teď svou sázku prohráli."

„Ať si! Co já s tím mám společného!" odsekl Pete Ringold.

A měl pravdu. Zatím ale ještě neví, že jednou přijde den, kdy bude s Wyattem Earpem mít hodně co dělat. Bude to v okrese Cochise, ve městě Tombstone.

*

Když Wyatt Earp vystupoval z kočáru, s nevelkou cestovní brašnou v levé ruce, věděl už docela dobře, do jakého města se to dostal. Je to místo samých hříchů, plné hříšné chtivosti života, nabité vášněmi. Ty více než čtyři tisíce zdejších obyvatel představují snad všechny druhy lidí, jaké existují. Jsou samá naděje a jaksi se podobají hráčům, kteří se pustili do hry, vsadili do ní všechno a teď věří, že ji mohou vyhrát.

Je to divoké a násilnické město – to o něm Wyatt Earp vycítil stejně jako větří vlk nástrahu v ocelové pasti.

Je to město světlé, plné jasu, protože do něj byl zaveden zemní plyn. Všude hoří plynové svítilny, a stříbrné bohatství tohoto kraje už všude vtisklo své znamení.

Wyatt Earp jde se svou obrovskou taškou v ruce po Allenově ulici směrem k západu. Kráčí ledabyle, přešel Třetí ulici a pokračuje po Allen Street až za křižovatku s Druhou ulicí. Potom se obrátil a šel zase zpět. Cestou se musel stále vyhýbat hloučkům mužů, které proudily od jednoho lokálu ke druhému. Jsou to hlavně horníci z dolů na stříbro, ale s nimi se tu shlukují i kovbojové. Klandry jsou obklopeny u nich uvázanými osedlanými koňmi a všude kolem jsou odstaveny povozy všeho druhu.

Pouliční prodavači všude vychvalují své zboží a majitelé lokálů zase velebí přednosti svých podniků ve snaze získat zákazníky a hosty. Na jednom rohu ulice se předvádí polykač ohně. V každé domovní proluce se něco opéká a člověk si tam může u ohně dopřát vstoje něco na zub.

A ze všech místností podniků se ozývají hlasy. Celé město se podobá jednomu ohromnému úlu, ve kterém to bzučí a hučí. Je to zkrátka šum, skládající se z velikého množství jednotlivých zvuků.

To Wyatt Earp zná. Takové bylo tehdy Dodge City, když v něm roku 1876 převzal svůj šerifský úřad. Čte si teď jména podniků po obou stranách ulice Allen Street – jména, která budou ještě slavná.

Je tady bar Hudson, hned vedle obchodu s doutníky, patřící Key Westovi. Sousední podnik je zase restaurace Kankán. O kousek dál je už první saloon. Patří Haffordovi, a za ním se k východu táhne dlouhá fronta heren, osvětlená mnoha světly a náležející společníkům Campbellovi a Hatchovi.

Wyatt Earp se vrací až k Šesté ulici, kterou sem přijel od severu dostavníkem se stoupáním u Weatervale, po němž cesta vystoupí na planiny Goose Flats, tedy Husí plošinu. Tehdy překročili výpadovou silnici a zahnuli do Allen Street k západu. Wyatt Earp už teď viděl skoro všechny ulice tohoto města, v každém případě ty nejdůležitější z těch, které budou v tomto příběhu mít své místo. Na Allenově ulici pohlédl i na Crystal Palace, na saloon Oriental, na hotel Cosmopolitan a samozřejmě i na divadlo jmenující se „Ptačí klec“.

Všude nachází pohyb, shon a spěch – všude se někdo hádá, dělá hluk, povykuje – zkrátka všechny vášně byly puštěny z řetězu.'

Takové je Tombstone, město stříbra! Vzniklo takříkajíc přes noc, když starý Schieffelin našel ve svém dole Lucky Cuss stříbro, a to v takovém množství, že jedna tuna rudy vynesla víc než 15 tisíc dolarů ceny suroviny. To se tu pak objevili všichni ostatní: rytíři štěstěny, bandité, supové i vlci v lidské podobě, a s nimi lidé poctiví, dobří a ti, které pohání naděje. A teď žijí pohromadě v této moderní

Sodomě.

Wyatt Earp se ani neotočil, když nedaleko od něj třesklo pár výstřelů a ozval se ostrý výkřik. Sel dál a ptal se sám sebe, jestli by se teď měl stavit za svým bratrem Virgilem a kde by jej mohl najít.

Ještě dříve, než se mohl rozhodnout, mu náhoda uvažování zkrátila. Možná se ani o náhodu nejednalo, ale o osudovost.

Náhle totiž vůbec nepotřeboval se poptávat po svém bratru Virgilovi. Zaslechl pronikavý hlas, křičící z jedné strany ulice na druhou: „Hóóój, Stříbrná hvězdo! Pojďte sem, hoši z dolu Stříbrná hvězda! Hóóój! Šerif nám chce zavřít Charlyho! Pomozte mi hoši osvobodit našeho dobrého Charlyho! Co bychom si bez Charlyho počli?“

Břesknému vtíravému hlasu se začalo ze všech stran dostávat odpovědi. Byly to hlasy stejně tak rezavé jako ten, který je svolával.

Wyatt Earp se zastavil, otočil se a s klidným pochopením se podíval na to, o co tady jde, sám je konečně přece v takových věcech znalec. Už svého mladšího bratra Virgila dlouho neviděl a je zvědavý na to, jak se zavedl a jak se činí v postavení tombstonského šerifa.

Muž, který vydal ze sebe ten pronikavý výkřik, volající o pomoc a vyzývající k boji proti šerifovi, stál na okraji chodníku a čekal na své přátele, sbíhající se ze všech stran.

Přitom se Wyatt Earp podíval na lítací dveře jednoho z menších saloonů, jakých zde bylo vedle velkých podniků veliké množství. Díval se na ně s napětím člověka, který čeká na to, co třeba vypadne jako černý Petr ze skříňky a skočí mu přímo do obličeje. A Wyatt Earp ví, že tím černým Petrem je jeho bratr Virgil a tou skříňkou ten malý saloon.

A pak se vynořil i Virgil. Nebyl sám, ale nesl na levém rameni muže bez života jako bezbranný pytel, ze kterého někdo usypal. Chtěl s ním jít k jednomu z osedlaných koní, jací tam všude stáli uvázaní u sloupů. Jistě měl v úmyslu použít jedno z těch zvířat k dopravě svého nákladu, a jako městský šerif měl podle městského zákona právo na to, aby se chopil jakéhokoliv prostředku, který mu mohl pomoci při výkonu funkce.

Položil muže v bezvědomí napříč přes sedlo koně, zvíře odvázal a vydal se s ním na cestu. Jeho pohyby při tom všem byly klidné, jisté, a prozrazovaly určitou samozřejmost, jakoby to dělal často a jakoby na tom ani nic nebylo. Wyatt Earp uznale mlaskl jazykem, když viděl, jak si Virgil počíná.

Malej se tu zavedl, pomyslel si, a nemínil to doslova, protože ten „malej“ měl sám také aspoň šest stop a vážil asi metrák. Všichni Earpové, tedy Wyatt, Virgil a taky Morgan, si jsou postavou velice podobni a i na výšku jsou skoro stejní.

„Malej“ je tedy muž těžké váhy, který dokáže sám a bez pomoci uložit napříč na koňský hřbet nebránícího se muže. Je ale z Earpů-synů ten nejmladší a proto mu říkají „malej“. Wyatt si uvědomil, že jeho bratrovi teď bude asi pětadvacet let.

Mezitím se srocovali ti, kdo odpověděli na výzvu o pomoc. Jsou to horníci z malého stříbrného dolu Stříbrná hvězda, a chlapík, který je tak halasně svolával, je jejich vůdce. Je to malý Ir, šlachovitý a toužící po rvačce, se zrzavými červenými vlasy a silně pihovatý.

Spolu se svými kamarády teď přehradil šerifovi cestu a řekl stroze: „Tak to, šerife, nepůjde! To je náš kuchař! Nenecháme si zavřít kuchaře! Jak bychom se obešli bez našeho dobrého kuchaře?. Vydejte nám Charlyho, pane! Nabízím vám tím nejsnazší řešení!“

Virgil Earp se zastavil. V levé ruce držel otěže koně. Klidný, veliký a silný tam stál a poslouchal ta slova. I on má hustý knír Earpů, ale tmavší. Má okrouhlý obličej, zdravý, s červenými tvářemi. Připomíná býka kypícího zdravím, který se právě zastavil, aby sklonil hlavu a pak hned vyrazil do útoku. Takovou výzvu totiž nemůže poslechnout – teď už ne! To, co začal, musí dovést do konce už jen z prestižních důvodů. Jestli před touto smečkou ustoupí, tak se to v tomto zdivočelém městě rychle roznese. A to by pak byl hned na začátku svého šerifského působení ve městě vyřízen.

Proto řekl odhodlaně a klidně: „Udělejte mi místo! Váš cídič pánví porušil mír ve městě. Způsobil škodu a chtěl zastřelit majitele saloonu. Je teď zatčen! Na příští tři týdny potřebujete jiného kuchaře! Uhněte z cesty!“

A dal se znovu do pohybu. Ani přitom nevytáhl zbraň. Pokusil se zapůsobit silou své osobnosti, zcela sám se svou pevnou a klidnou důvěrou.

To Wyatt Earp pochopil. Přesto ale neměl Virgil zcela pravdu, protože jeho jméno ještě není tak známé. Není to Wyatt Earp, ale jen Virgil! Musí si jméno teprve vydobýt, než si bude moci dovolit procházet uprostřed divoké lůzy.

Vrhli se na něj. Bylo jich osm nebo devět tvrdých hochů z dolu. Předtím pracovali na dráze, přepravovali náklady na voze, byli kovboji nebo naopak kradli dobytek, byli farmáři, plavili se na řece nebo káceli v lese stromy. Je to mužstvo odolných a náhodou tady dohromady svedených individuí, přišlých do tohoto kraje, aby kutali stříbro.

Virgil Earp pustil otěže koně a postavil se jim úplně sám, jeden proti devíti!

Vrhli se na něj jako smečka loveckých psů, toužících se porvat s pumou.

Wyatt Earp stále se zájmem přihlížel, jako divák,

kterého se to osobně nijak netýká. Je možná bezcitný a chladný. Měli bychom asi odsoudit to, že stále ještě nejde svému bratru na pomoc. Je ale při takových příležitostech zakaleným pistolníkem, studeným jako led. V tomto světě mužů a před očima veřejnosti už tomu tak prostě je.

Jen jedna žena ví o tom, že v jeho životě byly hodiny, kdy jej dusil hněv a kdy byl se svými nervy v koncích, kdy se cítil osamělý a ztracený a kdy se mu zjevovali mrtví. Kate Millsová, řečená Červená kočka, Red Cat, o tom ví od oné noci přede dvěma dny.

Teď ale rozvažuje Wyatt přesně a chladně. Vidí, že bratr sice tasil revolver, ale používá jej přitom jen jako úderné zbraně. Zaznamenal několikrát, jak dlouhá a těžká hlaveň dopadla na hlavy, a jak potom rváči začali bolestí skučet. Jsou opravdu jen ta smečka psů, vrhající se na pumu. Rozbíhají se stále znovu na všechny strany, když šerif uplatňuje své dvě stovky liber váhy a působí mezi nimi jako exploze. Bojuje nohama, rameny, oběma rukama a k tomu do soupeřů buší dlouhou hlavní revolveru. Přesto je výsledek boje ale jen otázkou času.

Jeden z útočníků se oddělil od ostatních a chtěl odvést koně s bezduchým tělem, ležícím na něm napříč v sedle. Zamýšlel odvézt kuchaře Charlyho do bezpečí, kamkoliv, jistě do některé z temných a úzkých uliček, kde by zase přišel k sobě a potom mohl za pomoci kamarádů zmizet.

V tu chvíli ale zasáhl Wyatt Earp. Je toho názoru, že jeho bratr už poučení dostal a že je načase mu trochu pomoci.

Přistoupil k tomu muži, který se chystal odvést koně s člověkem v bezvědomí. „Okamžik," řekl a překlopil tomu chlapíkovi jeho klobouk až přes nos a pak mu vrazil takovou jednu do břicha, až zasažený upadl na kolena a myslel, že udeřila jeho poslední hodinka.

Wyatt Earp pustil na zem svou brašnu. Přistoupil k té změti těl, vzpřímeně jako člověk, který umí se svým koltem dobře zacházet i jako s údernou zbraní. Je to dlouhý Buntlinův kolt, který vozí ve svém zavazadle jako náhradní a který mu věnoval Nat Buntline, živící se sepisováním historek o něm a z Divokého západu.

Rozdával s ním údery do hlav, šíjí, ramen a rukou. Pravicí mával obráceně drženou zbraní a levicí rozdával údery pěstí. Váží dvě stě deset liber, a v půltuctů divokých měst a táborů se naučil, jak si počínat uprostřed rvoucích se mužů. Tvrdě, nemilosrdně – jiné možnosti v takové situaci není, nemá-li dojít přímo ke střelbě. Jen tak je naděje zabránit nejhoršímu.

Tři hochy vyřadil z boje ještě dřív, než se ten houf vůbec dovtípil, že šerifovi někdo přišel na pomoc. A když jim to konečně došlo, stáli z nich na nohou už jen tři.

A tito tři hned nato utekli. Dali se na útěk s řevem, jako kdyby uviděli samotného ďábla. Nedalo se předpokládat, že by pochopili, kdo se to tu do té pranice zamíchal. Wyatt Earp se svým knírem zůstal jistě od nich stále nepoznán.

Tušili teď ale už aspoň to, že sem přišel někdo velký. Bylo to snadno poznat z toho, jak vyřadil jejich kamarády z boje. Poznali v něm „udržovatele pořádku z povolání“ a snad si i vzpomněli, jak ti dva muži svými kolty rozdávali rány zatím jen jako holí, a že tedy z nich asi umí stejně tak dobře střílet.

Virgil Earp byl od nich celý dobitý. Zle mu potrhali šaty a bolelo ho snad celé tělo. Přesto se ale zašklebil v úsměvu, jak sotva dechu popadal, a pohlédl na bratra.

„Vy s knírem,“ řekl, „připomínáte mi mého dědečka! Nejste snad jedním z Earpů?“

„Virgu,“ odpověděl mu Wyatt, „budeš se v tomto městě muset ještě hodně učit. Jen se ale neboj, vždyť jsem teď u tebe a dávám dobře pozor… Pojďme, chlapče, pojďme!“

Vzal ze země svůj cestovní kufr. Virg vzal koně za uzdu. Zastavil se ale a napřed se ještě ohlédl po onom Irovi se zrzavou hlavou, který celou tu tlupu svolal. Zvedl jej a také jej položil na koně.

Nato se k nim přidal jeden kovboj a prohlásil se zlým pohledem: „Ten kůň je můj, šerife! Nestrpím, aby můj kůň…“

„Přijď si pro něj k vězení, kovboji!“ řekl Virg příkře a stroze, a muž z pastvin ustoupil, jaksi s respektem. Viděl jej totiž se rvát.

Samozřejmě se k tomu náhodou připletlo pár diváků, i když taková rvačka v tomto divokém městě není ničím zvláštním a přitáhne vždy zvědavců daleko méně než by tomu bylo jinde. Přihlížející pozorovali oba muže, kteří kráčeli s koněm k západu středem Allenovy ulice a pak zahnuli do Čtvrté ulice, aby se dostali k vězení, nacházejícímu se v ulici Fremont. Ta probíhá západovýchodním směrem jižně od Allenovy ulice a rovnoběžně s ní. Zvědavci, kterých přibývalo, se otáčeli za oběma muži.

Jeden se zeptal dost hlasitě: „A kdo je k čertu ten druhý? Kdo to je? To tedy musím říct, že jsem ještě nikdy neviděl nikoho rozdávat tak rány pravou i levou rukou! Bylo to, jako kdyby bušil pěstí do pudinku, cha-chacha! Jsou si tak podobní postavou a držením těla, jako kdyby to byli bratři.“

„V tom máte pravdu, příteli,“ prohlásil jiný, který právě přijel poštovním vozem. „To jsou bratři! Virgil Earp, váš šerif, tady má na návštěvě svého staršího bratra. A můžete, příteli, třikrát hádat, kdo je starší bratr Virga Earpa.“

A pak ten muž pokračoval v cestě, protože i on hledal v tomto přeplněném městě ubytování. Okolostojící se ale stále ještě divili. Třikrát hádat však žádný z nich

nepotřeboval. Neměli o tom ani pochyby. Je jim velmi dobře známo, kdo je starší bratr Virgila Earpa.

Tato zvěst se přes noc v Tombstone velmi rychle rozšířila. Nebylo málo těch, kdo ještě té noci moc přemýšleli o tom, z jakých pohnutek Wyatt Earp do Tombstonu přijel. Opravdu chce svému mladšímu bratrovi jen trochu pomoct do začátku, aby mohl toto divoké město zkrotit?

Odpověď všichni dostanou, všichni ve městě i v okolí, patřícím ještě do okresu Pima, i když z něj brzy bude nový, samostatný okres, pověstné „Cochise County".

Oba Earpové si potom sedli naproti sobě v šerifově kanceláři, a Virgil se převlékl a omyl si krev z obličeje. Oba zatčené dali do cel. Wyatt Earp se při tom podíval kolem sebe a všiml si, že jsou plně obsazeny všechny, některé z nich jsou dokonce přeplněné. Hlídač vězení vypadal jako bul-dok.

Když byli oba Earpové v kanceláři spolu, nepotřebovali si toho říkat mnoho. Wyatt prohlásil:

„Myslel jsem si, že tě přemluvím, abys z tohoto místa zase odešel. Moc ti to nevynese, jen věhlas, o který není co stát, moc nepřátel, málo peněz a potíže na každém kroku. Podívej se na mě! Je mně dvaatřicet let a zkrotil jsem pár divokých měst. Byl jsem už půltuctukrát obviněn ze zabití a zase pak osvobozen. Lidé, za jejichž spořádanou obec jsem stále znovu nosil svou kůži na trh, pociťují mrazení v zádech, jen když mě spatří a považují mne za jakýsi druh tygra. A přicházejí stále další mladí, co by se moc rádi proslavili, a vyzývají mě na revolverové souboje. Musel jsem už několik mužů zastřelit, a už kolikrát se mi stalo, že když ležím v nějakém temném pokoji, mám před očima náhle zvláštní záblesk světla a vidím ty mrtvé. Ukazují na mě a mluví ke mně... Virgu, jestli chceš v tomto městě

zůstat dlouho, tak budeš muset i zabíjet. A potom se ti jednou povede tak jako mně.“

To svému bratrovi řekl Wyatt, a pak mu přenechal rozhodnutí.

Virg na to neřekl nic – nic, co by bylo odpovědí. Jen se široce šklebil a pokrčil obrovskými rameny. Má kouřově šedé oči Earpů, a v těch teď bylo možno pozorovat nezvyklý výraz.

Nakonec se zeptal: „Proč jsi sem přijel, Wyatte? Chtěl jsi mě odtud odvést? Nebo sis myslel, že musíš pomoct začátečníkovi?“

„Když jsem uslyšel, že jsi to místo tady vzal, vydal jsem se za tebou, abych ti v tom zabránil, bratře, ale ty sis hodně pospíšil. Přijel jsem tedy už pozdě.“

A teď mu Virgil dal odpověď- bylo jí jeho přikývnutí.

Nato se Wyatt zvedl. „I já tady mám práci,“ řekl. „Je to úplná náhoda, že mám práci zrovna v tomto kraji a mohu při tom dávat na tebe trochu pozor. Udělal jsi chybu, když ses postavil tlupě devíti mužů. Roztrhali by tě, a všude by se pak povídalo o tom, jak v Tombstone zatočili s šerifem. Byla by z tebe předem nula.“

„Co jsem podle tvého názoru tedy měl dělat?“

Wyatt Earp se pomalu procházel po té velké kanceláři. Když pak odpověděl, nevyjadřoval se nijak přesně, ale přesto řekl všechno.

„Aby člověk mohl ovládnout a držet pod kontrolou město jako tohle, musí se z něj stát přímo tygr. Je třeba, aby z něj každý měl strach. A nesmíš proto nikoho nechat na nejmenších pochybách o tom, že budeš střílet, když se někdo v přesile pokusí tě napadnout. O tom nesmí být ani nejmenších pochyb... U tebe bylo toto zpochybněno, bratře! Nejsi na tuto práci dost tvrdý. A já ti proto závidím, i když nebudeš mít dlouhý život, bratře.“

Jeho slova doprovázel výmluvný pohyb rukou. „Kancelář máš velkou," řekl. „A jsou tu i další místnosti. Zařídíme se tady, pokud nám slíbíš podporu a dostaneš na to i peníze."

Virgil užasnul: „O kom to mluvíš, bratře?"

„Já představuji předvoj berního úřadu," řekl mu Wyatt. „Zítra sem přijde vládní pověřenec, mister George Lowell. Bude zde vybírat daně a přivede s sebou ještě pár zdatných chlapů. Dostaneš pomoc, Virgu! Protože když se někde mají začít vybírat daně, je třeba tam napřed zajistit platnost zákona. A zákon tady bude právě tak mocný, jak silný bude Wyatt Earp. Jestli mne někdy napadne tlupa devíti zdivočelých útočníků, tak bratře uvidíš, co je potřeba dělat a jak to budu dělat já."

Více toho dne už spolu nepromluvili. Ano, mezitím už byly dvě hodiny po půlnoci. Dalo by se skoro říct, že zatím už nastal další den.

Je teď 17. dubna 1880, tři hodiny ráno. Do boje v O. K. Corralu zbývá ještě asi osmnáct měsíců. A za tak dlouhou dobu se toho může ještě tolik přihodit!

To, co se stane v nejbližších dnech a týdnech, přivede lidi v jižní části dosavadního pimského okresu na pokraj šílenství. Vždyť, kdo by rád platil daně? A v této zemi bez zákona je ještě mnoho lidí, kteří dosud každého úředníka daňového úřadu hnali od sebe s klackem nebo dokonce s puškou v ruce a hrozili, že mu stáhnou kůži z těla, jestli se u nich ještě někdy ukáže. Dosud se nepodařilo zavést v jižní části okresu Pima vybírání daní, a nebylo tu také dosud úředníka, který by byl ochoten se o to pokusit.

Teď tomu ale mělo být jinak. George Lowell je chladný, neoblomný a také ctižádostivý výběrčí. Nezná milost a je dokonce navíc přesvědčen o tom, že tím prokazuje státu významnou službu. K ruce má několik zdatných pomocníků, opravdových špiónů, odhadců, písařů, uda-

vačů, vedle nejrůznějších jiných prostředků, které má k dispozici. A kdyby se tomu chtěl někdo stavět na odpor a pokračoval ve starém zvyku, podle něhož se tady dosud zacházelo s výběrčími daní uvedeným způsobem, tak by se věci teď nově ujal Wyatt Earp.

Snad mu nebylo potřeba začínat si s takovou prací. Snad neměl ze sebe nechat dělat policajta bezcitného a ambiciózního výběrčího daní. Kdo to však může posoudit? Přesto ale budou už v nejbližších dnech vytvořeny předpoklady k tomu, co za asi osmnáct měsíců povede k boji v O. K Corralu. Na řadě byli Clantonovi.

Ty si totiž vybral výběrčí George Lowell jako první proto, že je to v tomto kraji nejpočetnější a nejmocnější rod. Dobrá rada odedávna říká, že ve vzdorovité smečce si má ten, kdo ji chce ovládnout, vybrat vždy jejího nejsilnějšího člena. Uspějete-li s ním, potom vám ti slabší už sotva budou klást odpor. Znamená to, že George Lowell bude mít už skoro vyhráno, jestli se mu podaří vypořádat se s Clantonovými.

Začlo to jednou v poledne, za pěkného počasí, přesně 21. dubna.

George Lowell přijel v dobře odpérovaném voze před Clantonův ranč. Byli s ním písař a kočí, a ještě jeden muž, vysoký a tmavě oblečený, vypadající skoro jako kazatel a sedící na obrovském šedém valachovi. Tento muž, kterého Clantonovi pozorně sledují, se ze začátku drží skromně v pozadí.

Všechno se ale odehrálo na verandě primitivního stavení ranče, postrádajícího jakoukoliv výzdobu. Clantonovský ranč není o moc menší než v Mexiku vesnice. Je to neuspořádaná změť chýší, kůlen a korralů, tedy ohrad pro dobytek, dále dílen, stájí, domku, v němž se pro všechny vaří, a několik přístavků, kde jsou

ubytováni všichni, kdo jsou na ranči zaměstnaní.

Bylo úplnou náhodou, že se Clantonové nacházeli na ranči právě ve skoro plném počtu. Starý big boss, velký šéf a představený rodu Clantonů, seděl u stolu na verandě a krájel si tabák ze širokého pruhu na jemná vlákna. Dělal tu práci nožem, kterým si řezává i přerostlé nehty na rukou a na nohou, dělí pečeni na menší kousky, stahuje kůži z ulovené zvěře a dělá spoustu jiných věcí. Připravil jím už o život i nejednoho Apače. Připomínal starého supa, který s klidem vyčkává příchod věcí, které by mohly nastat, a který kolem sebe shromáždil všechno své nadějné potomstvo, aby se poučilo, jak se s obtížemi, jaké život přináší, vypořádává starý a zkušený sup, hlava rodu.

„Už jsem o vás slyšel“, řekl Georgi Lowellovi, když si ten sedl vedle něj na verandě ke stolu a představil sebe a svého písaře.

„Jenže my jsme chudí,“ dodal. „Doba je teď moc špatná, a zloději mi ukradli skoro všechen dobytek. Můj syn Bill si ani nemůže koupit nové boty. Bille, ukaž přece tomuto pánovi své boty.“

Bill Clanton je v tomto rodu nejmladším mužem, a je velice mladý, skoro ještě výrostek. Opravdu ukázal své rozedrané vysoké boty. George Lowell jim však nevěnoval ani jediný pohled. Místo toho otevřel tašku, kterou přinesl s sebou, vytáhl z ní nějaké spisy a chladně se usmál na starého Clantona.

„Je přední a nejdůležitější povinností občana,“ řekl potom chladně „platit daně státu. Stát má totiž, mister, své povinnosti a úkoly! Musí například platit úředníky daňového úřadu a stavět vězení, aby mohl zavírat ty, kdo se vyhýbají placení daní. I vy budete zavřený, mister, jestli teď konečně nezaplatíte! Rozuměl jste mi? Dvě výzvy jste už nechal bez povšimnutí. Dvakrát jste zahnal daňové

úředníky od svého ranče. Teď jsem přišel já, abych ty nezaplacené daně vybral. O vašich obchodních úspěších jsme dobře informovaní. Už delší dobu totiž přesně sledujeme ty největší hříšníky mezi daňovými poplatníky v této zemi. Tady je seznam dlužných daní, které mezitím přibyly. Nepočítám-li k tomu součet starých dluhů, dělá to teď sedmnáct tisíc tři sta padesát sedm dolarů a sedmatřicet centů."

Položil starému velkému šéfovi Clantonova rodu ten dokument před oči. Ten ale jen mžiknul svýma očima pronikavého pohledu, nacpal si svou starou dýmku a řekl nejstaršímu synu Ikovi: „Přečti mi to, synu. Moje oči nejsou na takové klikyháky bez brýlí dost dobré. Přečti mi to, chlapče. A čti to tak, aby ti bylo dobře rozumět!"

Dlouhý zrzavý a svalnatý mladík k němu přistoupil zprava, vzal do ruky papír a četl:

„...dlužné daně se týkají následujících výdělků z jednotlivých uskutečněných obchodů:

1. Dne 20. července 1879 prodej stáda dlouhorohého skotu o počtu tři tisíce devět set kusů za celkem devatenáct tisíc dolarů. Odhad zisku: patnáct tisíc dolarů.

2. Dne 17. září 1879 prodej stáda koní. Šlo o pravé španělské plno-krevníky..."

Mladík četl dál dlouhý! seznam položek, a Clantonové celou tu dobu žasli a uvědomovali si, že je už několik měsíců sledují špiclové a špióni, kteří každý obchod, který oni uzavřeli, pečlivě zaznamenali a ohlásili. Starý patriarcha rodu Clantonů sebou ale lehce trhl, když jeho nejstarší syn nakonec přečetl výslednou sumu daňového odhadu a dlužnou částku. „Sedmatřicet tisíc dolarů!" A potom se hlasitě rozesmál. Jeho řehtavý smích byl tak nakažlivý, že se dali do smíchu i ostatní členové rodu, svíjeli se jako kdyby se zbláznili a vzájemně se plácali do ramenou nebo sami sebe do stehen. K tomu se smíchem

popadali v bok.

Když už za chvíli nebyli schopni se smát dál a museli se napřed zotavit ze svého záchvatu veselí, řekl výběrčí daní mírným hlasem: „Smíte tu částku platit na třikrát, vždy s odstupem tří týdnů. První splátku je třeba uhradit teď hned. To by bylo deset tisíc dolarů. Jestli nezaplatíte, musím vás dát zatknout. Je zde totiž nebezpečí útěku spolu s dalším vyhýbáním se daním a s možností zadlužení. Chcete zaplatit, mister Clanton?“

Snad by se byl starý představitel rodu znovu rozesmál, ale byly tu dva důvody, pro které to tentokrát neudělal a nedal proto svým lidem téže krve signál ke druhému záchvatu veselí.

Prvním důvodem byla jeho dýchavičnost. Nasmál se totiž už příliš a samým smíchem se při tom až celý třásl. Nedostává se mu teď proto vzduchu. Druhým důvodem je však muž, který přijel na tom velikém Šedém valachovi a drží se skromně vzadu.

Tento tmavě a důstojně oblečený pán sice zůstal v sedle, ale přijel se svým koněm až těsně k verandě a drží teď v ruce svoji brokovnici. Má velikou ruku se širokým zápěstím. Drží v ní pušku tak lehce jako kolem krku zavěšený kolt. Pažba i hlavně jsou trochu kratší a puška je tím praktičtější, daleko snáze ovladatelná.

Clantonovi zírají tomu muži do jeho očí kouřově šedé barvy a brzy pochopí i to, že tu pušku má zcela určitě nabitou indiánskými broky, tedy směsí, jaká by dokázala rozsekat člověka doslova na kousky.

„Dosud jsem se nepředstavil,“ prohlásil ten muž na velkém koni. „A pan mister Lowell to bohužel také neudělal. Jmenuji se Wyatt Earp. Jsem placený za to, že dopomáhám k uplatnění daňovým výnosům našeho spravedlivého zákonodárství.“ A tím bylo řečeno vše.

Clantonovi se sice již předtím trochu domnívali, že ten

muž by mohl být oním proslulým Wyattem Earpem. Nikdy by ale nebyli pomysleli, že taková slova k nim pronese tady na jejich ranči on sám. Zírali na něho a uvědomili si, že on se vůbec nebojí a klidně by do nich vyprázdnil obě hlavně své brokovnice. Teď už o tom nemají nejmenších pochyb.

V této chvíli se zrodila první nenávist. Clantonovi jsou divoké a zlodějské plemeno. Ta stáda dobytka a koní, která prodali a za která teď mají dokonce platit daně, ukradli někde v Mexiku zásluhou svých přátel a všelijakých svých pomahačů. Jsou zloději dobytka a koní, bandité, přepadají na cestách lidi, jsou to pistolníci, a přitom si to všechno ani pořádně neuvědomují, zvláště ti mladší z jejich rodu. Neumějí totiž žít jinak.

A to právě dělá z celé té věci Špatný vtip. Prodali ukradená stáda a musí za to zaplatit daň, jako kdyby ten dobytek a koně sami odchovali a pak je ze svých pastvin přihnali na prodej. Nechápou, že ctihodná státní pokladna vyžaduje ze zisku určitou část, i když tu jde o zisk neprávem nabytý. Nemohou ale samozřejmě říct, že prodali kradený dobytek. Musí se tvářit tak, jako kdyby ta stáda odchovali na svém ranči.

Starý lupič, který je nad nimi pánem, ten s muž s vyschlou kůží a supím pohledem, seděl delší dobu bez hnutí a mocnými tahy do sebe sál kouř ze své staré dýmky. Očima hleděl do prázdna. Potom si vytáhl dýmku z úst a řekl mírným hlasem: „A když zaplatíme, budou muset platit i všichni ostatní lidé v kraji? To potom nebude žádné výjimky?“

„Přesně tak,“ prohlásil George Lowell. A dodal k tomu ledově chladně: „Potěšil byste mě, kdybyste mi nedělal potíže, mister. Mám zvláštní pravomoci. Mohl bych sem přizvat z pevnosti Fort Apache oddíl jezdectva. Správa

tohoto teritoria považuje každé další odpírání odvodu daní za pokus o oddělení se od Unie a tím za revoluci a občanskou válku. Byl by tu vyhlášen výjimečný stav a zavedeno stanné právo.“

„Všechno chápu,“ pronesl velký patriarcha clantonského rodu. „Jsem věrný a poctivý občan naší hrdé vlasti. Zaplatím. Právě jsem pochopil co je mojí povinností… Peníze mám v hudsonské bance v Tomstone. Pojedu s vámi do města a zaplatím první splátku.“

Když to vyslovil, zůstala jeho synům ústa otevřená. Byli tak užaslí, že zalapali do vzduchu. Dívali se na svého otce tak zpytavě a podezíravě, jako kdyby si mysleli, že se zbláznil nebo že právě pronesl další ze svých vtipů, které se nepochopí hned na první poslech.

Došlo jim pak ale, že to teď myslí vážně. Všimli si, jak upřel svůj ostrý a jako křemen tvrdý pohled na Wyatta Earpa. Sami také na něj zírali a slyšeli, jak jejich otec pomalu pronáší slova: „Můžete tu bouchačku dát zase pryč, mister Earp. Nic vám neuděláme. Dokonce si myslím, že spolu zažijeme ještě hodně radosti.“

*

Téhož večera to vědělo už celé město, totiž že se Clantonové poslušně sklonili před tím novým výběrčím daní, který se jmenuje George Lowell. Zaplatili, podřídili se a uznali odhad berního úřadu. Že pak měl ten starý sup Clanton ještě jeden dobrý nápad, nevěděl toho večera zatím ještě nikdo. K tomuto nápadu se naše vyprávění ještě vrátí.

Napřed je třeba čtenáři říct něco bližšího o „Červené kočce“ Kate Millsové. I její zásluhou totiž tady získá Wyatt Earp jednoho nepřítele, který v tomto příběhu sehraje

ještě velkou a významnou roli.

Jedná se o Johnnyho Behana, kterého tombstonská legenda, tradované vzpomínky na ona přelomová léta v tomto kraji, uvádí stále znovu jako přílete a straníka Clantonova rodu a jeho přátel. Přitom se tato osoba má brzy stát šerifem nově vytvořeného okresu Cochise County.

Onoho večera, kdy přijel do města Wyatt Earp jako „předvoj“ berního úřadu, nastoupila Kate Millsová své místo. Najmula si v nejpřednějším sále herny, patřící firmě Campbell a Hatch, jeden pokerový stůl, stojící poněkud stranou a v nádherně zařízeném výklenku. Stál ji plnou třetinu jejích příjmů. Musely to přitom být dost vysoké příjmy, aby se to vyplatilo i pro Campbella a Hatche. Jinak bude muset tento stůl už za týden postoupit zase nějakému jinému hráči z povolání.

S tím si ale Kate starosti nedělá. Od té doby co její muž a dvě děti závisí na tom, že za ně zaplatí drahé ubytování, lékaře a pečovatele, neopouští ji hráčské štěstí. A tak je tomu i zde. Jeden z jejích „zákazníků“, kteří usedají k jejímu stolu a dopřávají si vzrušení z partie pokeru s krásnou ženou, je jeden dost nenápadný muž. Takto se o něm ovšem může vyjádřit jen ten, kdo mu věnoval jen zběžnou pozornost. Pokud si ale někdo dá tu práci podívat se na něj pozorněji, pak zjistí, že je to člověk už starší, zralejší a odhodlanější, než by se dalo na první pohled říct.

Je to jeden z těch mužů kteří v osmnácti vypadají stále ještě jako čtrnáctiletí, třicetiletí jako dvacetiletí, a kteří by si rádi nechali narůst plnovous, jen kdyby jim vousy dost rostly. Do vzezření dospělého muže jim toho navenek chybí docela dost. Působí stále dojmem mladíka, jakého ještě není třeba brát vážně. A protože je tomu tak, jsou naplněni skoro divokou ctižádostí a jako ostruhy je pohání jejich mocné touhy, ženoucí je k bezohlednému

usilování o uplatnění a moc.

Muž, kterého takto zmiňuje náš příběh, má světlemodré oči, zarudlá víčka, tenký horní ret a úzké oči. Tmavé vlasy jsou husté a trochu zkadeřené. Vypadá, jako by neměl dost krve a jakoby na slunci měl hned dostat silný úpal. Avšak jeho poněkud vysoké čelo je přímo napjaté, asi jako hodně napnutá struna.

Ze všech hráčů, kteří se toho večera vystřídali při hře u stolu s Kate Millsovou, je tento muž asi tím nejpozoruhodnějším. Kate cítí svým jemným smyslem koho má před sebou, a její tušení jí neprozrazuje nic dobrého. Jak už tak často, předtucha jí řadí tohoto muže neomylně k oněm typům, se kterými měla už tak často potíže.

Večer ale pro ni proběhl velice úspěšně. Štěstí v kartách stálo při ní, nemluvě o tom, že sama umí hrát poker velmi dobře, schopná všechno skrýt za svým vzrušujícím úsměvem, při němž jí dlouhé řasy, kdykoliv to potřebuje, spadnou jako závěs, zakrývající jakýkoliv výraz jejích očí. Zkušenému protihráči tak zůstává skryto všechno, co by mohlo sloužit jako sebemenší vodítko pro odhadování sil protivníka. Kate umí hrát poker s muži, kteří se v něm vyznají, a hrá jej po způsobu zkušených a do tvrdosti zakalených mužů.

Pro ženu představuje hraní pokeru něco, co vyžaduje spoustu odvahy a sebedůvěry, mnoho instinktu, znalosti lidí i schopnosti vcítění. Takto pojímané je umění hry pokeru úplnou vědou. Kate Mills má štěstí snad jen proto, že je chytrá a má správný instinkt.

Ano, toho večera jí hra vynesla hodně. Dala lekci tvrdým mužům, kteří se umí úspěšně vypořádat s jakýmkoliv podnikem v tomto drsném kraji a navíc umí poker dobře hrát. Během večera pozorovala, jak úcta mužů k ní stále roste. Opět jednou udělala čest svému jménu. Teď zase ví o několik mužů víc proč se jí říká

„Červená kočka“, Red Cat.

Kočka si ráda hraje s myší, jakoby nedbale a jen pro zábavu. Není myši, která by jí mohla uniknout. Rychlá tlapa myš vždycky zase rychle vyhmátne. A „Červená kočka“ si přesně takto hraje s mužskými. V pokeru jsou proti ní bez šance. Jemné smysly a schopnost vcítění u této ženy jsou vždy nadřazeny jejich vlastním schopnostem.

Ke třetí hodině po půlnoci se přestalo hrát. Divoké město Tombstone se vyřádilo a touží po klidu. Vracejí se z něj do dolů a na ranče všichni ti bujní hoši, na koni nebo na voze. Ve městě bydlící hosté docházejí klidu ve svých hotelech a všichni občané, kteří jsou živi ze svého řemesla, už tou dobou dávno spí. Hospodští, barmani, hráči, tanečnice, a každý, kdo té noci jakýmkoliv způsobem vydělával peníze, teď počítají co mají v pokladně a účetnicky uzavírají svůj další den.

I Kate Mills si spočítala kolik vydělala. Stále ještě není u stolu sama. Ten muž, před kterým ji její instinkt varuje, tady stále ještě sedí. Dozvěděla se mezitím jak se jmenuje, protože se jí představil.

Je to nějaký Johnny Behan. Celou noc s ním ostatní spoluhráči jednali velice uctivě, jakoby to byl někdo významný a vlivný. Johnny Behan se teď maličko předklonil. „Jste spokojená?“ zeptal se měkce.

Podívala se na něj a bez obtíží poznala, co od ní chce. Tak tomu bylo všude, kde dosud byla a hrála – muži, kteří měli v hlavě tutéž myšlenku a totéž přání.

„Ano, jsem spokojená, mister Behan,“ řekla. „Byl to dobrý začátek, musím to zaklepat.“ A opravdu poklepala kotníkem prstu na hranu stolu.

Přikývl jí na to a usmál se. Byl to úsměv skoro zarputilý, postrádající jakoukoliv veselost. Nezastřel skutečnost, že

tomuto muži humor zcela chybí a že jej teď žene mocné přání, které mu nedopřává času na přívětivé úvahy, žerty, potěšení pronášené a dopřávané jen tak nezávazně. Za jeho jednáním se skrývá stále tentýž konkrétná úmysl. Se svým úsměvem, jímž odkryl velmi malé, ale pravidelně vyrostlé zuby, k ní pronesl: „Toto není žádný život pro vás, Kate Millsová. To je…“

„Teď mně řeknete, že jste v tomto kraji vlivný a důležitý muž, který by mi mohl dopomoci k lepšímu způsobu života, kdybych jen sama chtěla. …Nemám pravdu, mister?“

„Vlivný jsem opravdu dost,“ řekl jí na to. „Jsem činný politicky, a moje styky vedou až na nejvyšší místa v hlavním městě. Jsem v této zemi jedním z mužů její budoucnosti. … A vy jste mě zcela uchvátila, Kate. Jste tak půvabná, jako byste…“

„To mi stačí,“ prohlásila. „Nehledám žádné seznámení. Každé seznámění s mužem odmítnu. Hraji u tohoto stolu s každým hostem, který si hru se mnou zaplatí. … Nic víc! Rozuměl jste mi? A neříkejte mi Kate! Jmenuji se Millsová… Mrs. Mills!“

„Aach, vdaná? Ale to nevadí,“ řekl. „Je-li váš muž ještě naživu, když tedy nejste krásná vdova, tak se o vás přinejmenším nestará, jak by se to patřilo. A v tom případě by nemusel mít nic proti tomu, kdybyste si dopřála jednoho dobrého přítele…“

„Odejděte od mého stolu!“ odpověděla mu tvrdě. Ano, teď zněl její hlas nesmlouvavě a chladně. Už asi čtyři roky hraje v divokých a otrlých městech s drsnými chlapíky karty. Většina z nich se k ní chová dvorně a slušně, mnohdy ale musí jednat rázně jako teď u tohoto stolu s tímto mužem. „A už si k mému stolu nesedejte!“ řekla stroze.

Pomalu se zvedl a vstoje vypil do dna svůj šálek kávy.

Potom zahodil doutník do jednoho z mnoha mosazných plivátek, které pak hned očistí k tomu najatý Číňan s copem, jako každého rána, kdy se končí a všude se uklízí. Zapnul si sako. Měl na sobě dobře padnoucí oblek, ale i pravé texaské kovbojské vysoké boty, ovšem bez ostruh. Vlevo měl prsa poněkud vyboulená. Pod sakem měl totiž v ramenním pouzdru revolver. Nevypadal přitom ale jako muž, který by se odvážil do otevřeného souboje na pistole. Řekl jen pomalými slovy:

„Vy mě zaháníte od svého stolu! Kate? Kdybych chtěl já, mohl bych vás nechat vyhnat z Tombstone. A dám vám jednu lekci. Jistě patříte mezi ty ženy, které napřed potřebují pocítit mužskou sílu, zřetelně a důkladně. ...A teď poslouchejte, Mrs. Mills! Až budete v tomto městě v koncích, až už nebudete moci dál, tak potom za mnou přijďte. Pak bude stačit, když mě poprosíte, abych na to všechno zapomněl a že jste se ve mně mýlila a přepočítala. Potom budeme zase pokračovat v naší známosti. Jsem zde pro vás stále, madam!“ Poslední slova pronesl jako muž, který ví, že nakonec dostane po čem touží. A potom odešel.

Později, když už měla Kate spočítáno kolik vydělala, vrátila se k sobě a unavená a vyčerpaná z dlouhé noci ležela v posteli, myslela na něj ještě stále. A měla z něj strach.

*

Nejpozději kolem půlnoci, po tom, co seděla u hracího stolu již asi tři hodiny, všechno pochopila, všechno jí bylo jasné. Bylo to velice jednoduché.

Pořád prohrávala. Štěstí bylo to tam, a nebyla v tom nijaká náhoda. Poznala, že proti ní sedí samí falešní hráči.

Je jí také jasné, že to vše zinscenoval Johnny Behan. Ano, to je úplně zřejmé. Je přece tak snadné pro celou skupinu lidí vyřídit jednoho jediného hráče. Nemusí při tom používat ani falešné karty nebo při míchání triky. Stačí jim, když si budou dávat určitá znamení a signály. Své karty navzájem znají a mohou si s určitou jistotou vypočítat co má protihráč v ruce, když proti němu hrají tři naráz. Mají naději tři ku jedné.

A to teď Kate stále znovu cítí. Občas nějakou hru vyhraje, ale to je vždy jen malá výhra. Párkrát prohrála vysoký vklad, a teprve pak pochopila co se tady s ní děje. Začala být proto opatrná a moc neriskovala. Zmenšila tím své prohry na únosnou míru, ale tímto opatrným způsobem hry se dnes sotva dopracuje nějakého zisku. Saloon z toho pak nebude mít žádný zisk. Bude proto muset zaplatit nájem stolu ze svých vlastních peněz. A bude-li to tak trvat několik dní, bude to pro ni tak jako tak prohra. Kdyby za stůl nezaplatila příslušnou částku z vlastních peněz, nenechali by ji už u něj sedět. Když jednou zaujala jako hráčka místo mezi muži, nebudou u ní dělat žádnou výjimku jen proto, že je žena.

Kate pochopila, že Johnny Behan je dost mocný na to, aby jí způsobil spoustu obtíží. Pozorněji se podívala na ty muže, kteří přišli k jejímu stolu dnes. Jsou to samí lidé do větru. Nejméně dva z nich jsou prací hráči z povolání, draví karbaníci, kteří ovládají ještě i spoustu jiných kousků. Johnny Behan je zřejmě vlivný člověk. A to, co se tu teď s Kate děje, se mu ani nedá dokázat.

Když se tato noc blížila ke konci, řekl jí mírně jeden z hráčů: „Neměla jste dnes štěstí, paní. Ale zítra se můžete revanšovat. Můžete se spolehnout na to, že zítra zasedneme znovu na těchto místech a budeme tady na vás čekat... Nebo máte snad nějaký důvod, paní, pro který byste s námi nechtěla hrát?“

Kate Millsová přemýšlela jen jednu vteřinu. Špičkou jazyka si svlažila vyschlé rty. Ví, že nemůže tyto muže obvinit z falešné hry. Na to jí chybí důkazy. Když odmítne s nimi hrát, budou si stěžovat u vedení podniku. I tímto způsobem by mohla přijít o svůj hrací stůl.

„Samozřejmě budeme zase hrát, pánové," řekla klidně.

Když pak spočítala své ztráty, došla k částce přibližně pět set dolarů. Tolik získala včera, po odpočtu třetiny za nájem stolu.

I dnes bude muset zaplatit za stůl dvěstě padesát dolarů. Pokladní se na ni díval zvláštním pohledem a pak řekl přátelsky: „Však zase budete mít štěstí, paní. Ale buďte opatrná. Jeden z těch dvou hráčů, co seděli vlevo od vás, by si rád pronajal tento stůl. Bude se snažit vás..."

„Já už si poradím," řekla mu na to úsečně a rozzlobeně. Když pak ale šla zase k sobě, musela cestou plakat. Teď už ví, že ji Johnny Behan chce u hracího stolu dostat na kolena.

Když pak ležela v posteli, vyčerpáním hned usnula. Dnešní noc ji stála příliš mnoho duševních sil. Druhého dne – bylo to odpoledne – pak měla návštěvu. Ten muž obrovské postavy, který za ní přišel, působil dojmem, že sám vyplňuje skoro všechen prostor jejího malého obývacího pokojíku.

Zprvu jej ani nepoznala, protože si oholil plnovous. Kolem úst a na bradě má kůži, jinak tolik opálenou, velmi bílou. Je to Wyatt Earp. Má sebou velký balík, obsahující umělecká díla jednoho cukráře.

„Mistr Monzetti tady vyrábí své umělecké výtvory jen jednou týdně," řekl. „Jsou už slavné. A tak jsem si pomyslel, že třeba věnujete jednu kávu, když já přinesu zákusek."

Přikývla. Děvče, co je v jejích službách, je teď ve městě

za nákupy, a tak uvařila kávu sama. Byla dobrá, stejně tak jako zákusky.

Klidně popíjeli a mluvili o všeobecných věcech. Teprve když dostal dovolení si zapálit doutník a chvíli pak vychutnával vynikající navána, přešel k věci. „Máte tady, Kate, potíže?“

„Já už si poradím,“ řekla, a on na chvíli v jejích očích zahlédl starost a strach. Potom rychle sklopila oči. V této podobě se ovládá, neprůhledná jako u hracího stolu při pokeru.

„Mám tady pár starých známých,“ řekl. „A většina z nich za nic nestojí. Jsou to hoši, které jsem při různých příležitostech vyhnal z divokých měst – z Wichity, Hays City, Dodge City a*odjinud. Znám je, a oni mě. Některé z nich znám zvlášť dobře, např. Royal-Flush-Kenneyho, zvlášť nebezpečného karetního podvodníka, který umí nejrůznější triky.“

Na chvíli se odmlčel a z jeho širokých pevných úst se teď vytvořila rovná, pevně stisknutá čára.

„Poptal jsem se po vás, Kate,“ řekl. „Potřeboval jsem vědět kde pracujete a jestli se vám daří. Nevydržel bych v tomto městě bez toho, že bych se nepostaral o vás. Teď vím, že jste včera prohrála. Royal-Flush-Kenney a pár jiných takových všemi mastmi mazaných sedělo s vámi u stolu celou noc, Kate. Ten, který mi o tom povídal, se tu vyzná. Rozdává karty u jednoho stolu, kde se hraje faro, a má ke mně nějaké závazky.

Řekl mi, že vás chtějí zničit, Kate. Přesněji mi to nemohl říct. Prozradil mi ale, když se přesvědčil, zemi velice záleží na tom, jak se vám daří, že asi potřebujete pomoc. Ten Royal-Flush-Kenney se svým společníkem budou stále sedět u vašeho stolu a hrát s vámi ve čtyřech. To vás musí dlouhodobě zničit.“

Znovu se odmlčel. Díval se před sebe, oči měl sklopeny

a pozoroval své dlouhé žilnaté ruce, které uměly tak rychle a s ocelovou silou zasáhnout, ruce, schopné rozbíjet a ničit, ruce pistolníka.

Když pak ale zvedl oči a pohlédl zpříma na Kate Millsovou, rozpoznala tato žena jeho sílu, jeho vnucující vůli. Jasně pocítila, že jí bude pomáhat, i kdyby to mělo být proti její vůli. Je přinejmenším jejím dobrým přítelem, od oné noci v Tucsonu, když za ním zašla, aby nebyl vydán napospas duchům těch, které zabil, ale aby měl někoho vedle sebe – ženu z masa a kostí; od oné noci, když při něm stála za jedné z těch hořkých chvilek, protože on je jejím přítelem v nejvlastnějším smyslu toho slova. A bude stát při ní, tak či onak. To všechno teď přečetla v jeho pohledu. Přesto ale váhala jestli mu má říct pravdu. Rozvažovala o tom a dlouho se neodhodláyala, takže nakonec ztratil trpělivost.

„Takže já tu bandu prostě z města vyženu," řekl drsně. „Třeba při tom Royal-Flush-Kenneyho zastřelím, má u mě ještě nějaký vroubek. Mám víc důvodů jít po něm."

Naznačil pohyb jakoby se chtěl zvednout. Hlas mu ztvrdnul a pronikl do něj chlad. Kate Millsová jasně poznala, jak je rozčilen a otráven. Pochopila, že od oné noci v Tusconu má tento muž právo stát při ní, právě tak, jako tehdy přijal její pomoc a společnost. Má teď právo pomáhat v opačné situaci svým způsobem zase on jí. Rozpoznala to a pochopila. A i když jí předtucha neříkala nic dobrého, rozhodla se. Řekla klidně:

„Je tu ve městě jistý Johnny Behan, muž, který je politicky i jinak velice vlivný. Jeho styky sahají až do Phoenixu a Prescottu. Tvrdí o sobě, že je v této zemi mužem budoucnosti, a to mu věřím. Udělal mi jednoznačný návrh a já jsem odmítla. A teď mne chce tímto způsobem zbavit mé nezávislosti a podřídit si mě. Chce mne připravit o mou hrdost, zlomit mě. Mám přijít

za ním a…“

„To stačí,“ přerušil ji vlídně Wyatt Earp a zvedl se. „Děkuji ti za tvou důvěru, Kate.“ Potom vstal, vzal klobouk a zamířil ke dveřím.

„Ta káva byla dobrá,“ řekl jí odtamtud. „A i ta hodinka tady u tebe byla milá. Dovol mi prosím, abych k tobě směl občas zajít. Mnohdy se mi totiž bude po takové hodince stýskat, takže si nebudu přát na tomto světě nic víc než být s tebou. Ty jsi žena, u které si muž opravdu odpočine a nalezne novou sílu.“

Otevřel dveře, jednou nohou již překročil práh, ještě se ale zastavil a řekl už zcela klidně a suše přes rameno: „Už si nedělej starosti s Johnnym Běhaném a těmi hráči, co proti tobě hrají společně.“

*

Pro Wyatta Earpa nebylo nijak těžké najít v Tombstone jistého Johnnyho Behana, protože je to muž až příliš známý. Wyatt jej našel v Harfordově saloonu ve společnosti několika mužů, k nimž patřil i starý big boss Clanton, sup v čele rodu Clantonů.

U velké partie pokeru seděl ještě jeden muž, který je tu již od pozdního odpoledne a který se zřetelně odlišuje ode všech ostatních, jakkoliv je tu každý nějakým způsobem neopakovatelný. Pro Wyatta Earpa je tu však zajímavý zvláště jeden muž – Doc Holliday!

Teď tu právě sedí a rozdává karty, ve chvíli, kdy ke stolu přistupuje Wyatt Earp a ptá se který z nich je asi Johnny Behan.

Holliday a Earp na sebe jen krátce kývli. Nejsou přece nijak překvapeni tun, že se setkávají tady, tak daleko od Dodge City. Earp věděl, že Holliday chce do Tombstone. A

Holliday se přirozeně hned dozvěděl o Earpově příjezdu. Jen tedy na sebe stručně kývli, ale po způsobu mužů svého druhu jistě jakousi jemnou schopností pocítili předtuchu, že je zde osud znovu postaví vedle sebe.

Zatím ještě neví, co pro ně má přichystáno čas, ale o jednom nemají pochybnosti: od doby Dodge City je mezi nimi jakési tiché spojenectví. Cosi je k sobě váže, něco uloženého hluboko v jejich nejvlastnějším nitru, nerozpoznatelné zevně ani z jejich způsobu jednání.

Tato vzájemnost nemá nic společného s tím, že v Dodge City Doc Holliday asi zachránil Wyattu Earpovi život. Bude to spíše poznání osamělosti, pocítěné navzájem, a jejich celkového založení, co je jaksi tiše a bez potřeby slov spojuje jednoho s druhým.

Když se Wyatt Earp zeptal na Johnnyho Behana, neohlásil se mu tento muž hned. Napřed pečlivě pozoroval toho velkého příchozího a odhadoval jej ze svých hledisek. Vypadal při tom velice soustředěný. Zdálo se, že jemným instinktem už teď pociťuje to silné soupeřství, které mezi nimi bude existovat a které brzy v této zemi všechny přivede do jednoho nebo do druhého tábora.

Doc Holliday se ale usmíval svým světáckým a stále trochu ironickým a posměšným způsobem. Široce pokynul rukou a řekl lehce a uhlazeně: „Vítáme vás v Tombstone, mister Earp! A já mám to velké potěšení vám představit nejvýznamnější pány této země.“

Jeho úsměv byl jako blesk. Červené, poněkud rozevřené rty se mu pod knírem rozhýbaly. Na bílé květované košili měl v předu drahé náběry a krajky a na jeho uměleckým sukem vyzdobené kravatě z hedvábí se třpytil briliant.

„Clantonovy jistě už dobře znáte, mister Earp,“ řekl. „A tady to jsou pánové Tom a Frank McLowery. Tady sedí mister Brocius Graham, kterému jeho dobří přátelé říkají

prostě Kudrnáč Bill. A tady máme pana Johnnyho Ringo! Vedle je ještě docela mladičký Billy Claiborne, kterému patří pozoruhodně velký majetek, a konečně je tu i mister Johnny Behan."

Potom ukázal na Earpa. „Tohoto pána vám snad nemusím teprve představovat. Chtěl byste si zahrát poker a dát do něj nějaký vklad, mister Earp?"

Všechno to představování z úst doktora Hollidaye bylo už součástí prožívaní rivality, kterou tady starý Doc vytušil. Pochopil, že Earpovi o něco jde, a rád by mu pomohl. To, že mu představil všechny muže, mělo proto v této situaci určitý význam. Přitom Wyatt Earp o většině z nich už slyšel.

Oba McLoweryové jsou ostří hoši. Označují se sami za dobytkáře a je veřejným tajemstvím, že stejně jako Clantonové kradou koně v Mexiku. Proslýchá se, že mají na svědomí i horší věci.

Curly Bill, Kudrnatý Bill Brocius Graham, je ale známý bandita a pistolník, na kterého byl v několika státech vystaven zatykač. Ve zdejším teritoriu však proti jeho přítomnosti nejsou žádné výhrady. Navíc tu ještě ani neexistuje soud. Žádný šerif by se neodvážil zatknout Kudrnáče Billa právě tady. Je to podsaditý, skoro třicetiletý chlapík, tmavovlasý a tmavého odstínu pleti.

Jeho sousedem u stolu je Johnny Ringo, mladý, hezký a na pohled svérázný. Jeho blýskavý úšklebek působí poněkud strnule a je jakoby zamrzlý na rtech. Wyatt Earp jej chvíli pozoruje, a opravdu jej sotva poznává. Když od něj přechází očima k dalšímu, neunikne mu, jak se Johhnymu Ringo ulevilo.

Billy Claiborne je ještě chlapec, to je zřejmé. Wyatt Earp jej pozoruje zamyšleně, a ptá se sám sebe, co je asi na tomto namyšleném, hubeném a v obličeji neštovicemi podobaném mladíku tak zajímavého, že jej mezi sebou

strpí takoví muži jako Clantonovi, McLoweryovi, Kudrnáč Bill a John Ringo, nemluvě už vůbec o Johnnym Behanovi.

Tohoto posledního stihl Earpův zpytavý pohled až teď. Věnuje mu pozornost až jako poslednímu. Toho byl tedy zatím ušetřen! To, co vidí, se mu moc nelíbí. Je přesvědčen, že tento druh lidí už má prohlédnutý.

Přikývl a řekl zdvořile: „Rád bych s vámi o něčem soukromě dvě minuty mluvil. Řekli mně, že jste významný a vlivný muž. Rád bych s vámi promluvil pár slov."

Pronesl to velice uctivě a vlídně, úplně jako ten, kterému na bližší známosti s někým důležitým velice záleží. Johnny Behan je ale podezíravý. Pár vteřin sedí dál a uvažuje.

Nenalezl však nic, co by mu mělo dělat starosti. Naopak právě dospěl k přesvědčení, že Wyatt Earp má snad přece jen nějaké důvody, aby s ním vyšel zadobře. Náhle se proto zvedl.

„Prosím," řekl. „Pár minut času si pro vás udělám."

Vydal se ke dveřím, vedoucím do jedné z vedlejších místností, které často bývají pronajímány uzavřeným společnostem. Tato nevelká prostora je celá z rudého sametu a plyše. Je tam spousta mosazné výzdoby, zrcadel a skla. Bohatství stříbrných dolů se projevuje až zde, v těchto zadních pokojích.

Johnny Behan se otočil a pohlédl na Wyatta Earpa. Ten jej oslovil vlídným hlasem: „Opravdu jsem slyšel, že jste mocný muž s vlivem a takový, jakého by si nikdo neměl znepřátelit."

Jeho partner mu přikývl. „Je to tak. Vaše povolání pomocníka výběrčího daní tady není například dlouho známé. Mister George Lowell bude brzy povolán zpět do hlavního města. Moji političtí přátelé nepřipustí, aby se vlivní voliči museli rozhněvat. Snad už jste o tom něco

zaslechl, mister Earp. Snad byste se rád orientoval správným směrem. Jestli ano, tak jste ještě chytřejší, než jsem si myslel, a v tom případě máte už jistý dobrý přehled po politických proudech, které jsou rozhodující pro tuto zemi... Ano, měl bych pro vás uplatnění, mister! Až se rozdělí pimský okres na dvě poloviny, stane se tato jeho část samostatným okresem, s vlastní správou a vlastními úředníky. Ode mne byste mohl dostat dobré místo. V Dodge City jste byl prvním pomocníkem městského šerifa. Tady byste mohl být prvním pomocníkem okresního šerifa, protože, okresní šerif sám bude více politikem než policistou. Tak byste nejvyšším policejním úředníkem byl vy sám. Jen byste musel zastávat politicky tytéž názory a chránit tytéž zájmy, jaké mají vaši představení a jejich přátelé. Chápete mě, Wyatte Earpe?... V Dodge City jste prý udělal pár nesprávných kroků a zamíchal se do několika nepěkných věcí. Jistě jste se z toho poučil. Tady byste našel lepší zastání... Zůstaňte u George Lowella až do jeho odvolání. Potom se od něj oddělte. Zůstaňte v Tombstone a čekejte. Když muži jako vy budou při mně, tak se jim to vždycky vyplatí. Možnosti, jaké nabízelo Dodge City, nejsou nic proti tomu, co se vám nabízí zde. Jak vidíte, tak jsem už na vás myslel. A vy jistě budete dobře působit na svého bratra Virgila, který je tady městským šerifem."

Když vyslovil tuto poslední větu, vyjádřil zcela nezakrytě o co mu jde. To, co v průběhu svého dlouhého proslovu jen naznačoval, se tím stalo zřetelným. Nabízel Wyattu Earpovi dobré místo, pokud mu ten za to přivede na jeho stranu nejen sám sebe, ale i bratra, který je v Tombstone šerifem.

Wyatt Earp o tom přemýšlel a mlčky pozoroval tohoto nyní už dvojím způsobem pozoruhodného muže. Johnny Behan mu naznačoval, že počítá s uchopením politické

moci v tomto státě do vlastních rukou, za podpory mnoha přátel, mezi které patřili především mocné rody Clantonů a McLoweryů s četnými vlastními stoupenci.

Ale jak je tomu tady ve městě? Když se Wyatt Earp takto sám sebe zeptal, našel i odpověď. Bylo mu tím i jasné, proč si občané tohoto města zavázali na svou stranu jako šerifa takového člověka, jako je Virgil Earp. Tady v Tombstone je tedy i jiné zájmové uskupení.

Je tu přece také John P. Clům, starosta. Mister Clům však není jen starostou a vydavatelem novin „The Epitaph“, ale i mužem, který svého času zajal apačského náčelníka Geronima – tedy statečným mužem činu. A jako takový jistě bude i mužem práva.

Je docela možné, a dalo by se to Očekávat, že tento muž, a většina obyvatel města s ním, zastávají jiné názory a stanoviska než Johnny Behan. V tom případě by posledně jmenovaný se svými společníky měl možná pod kontrolou celou zemi, ale ne město samotné.

Johnny Behan možná s něčím, takovým počítá a rád by proto dostal pod svou kontrolu i městskou policii, tedy šerifa Virgila Earpa.

To všechno Wyatt Earp pochopil během několika vteřin. Pokud se mu přesto ještě nepodařilo něco jasně rozpoznat, tak to zásluhou svých zkušeností aspoň tušil, nebo si to domyslel na základě svých četných zážitků, nasbíraných v mnoha městech bez zákona, ve kterých takoví Behanové a jejich přisluhovači usilují dostat pod své otěže město i zemi a kde proto neustále probíhá boj o moc. Styl toho všeho se totiž nikdy nemění. Skoro vždycky všechno probíhá podle téhož starého schématu. A v tom se Wyatt Earp už vyzná.

Odpověděl proto na vyslovenou nabídku. „Jste trochu neopatrný, mister Behan. A také příliš mnoho mluvíte…

Ale v pořádku, pro mne to bylo všechno velmi zajímavé. Možná považujete svou pozici a sama sebe za tak silné, že si myslíte, že můžete mluvit otevřeně a přímočaře.“

Na chvíli se odmlčel. Potom vystřelil svou pravici a uchopil Johnnyho Behana za nákrčník košile. Byl to takový klidný, přitom ale bleskový útok. Je daleko rychlejší, než by člověk do něj řekl.

Zkroutil Johnnymu Behanovi košili tak silně, že knoflíky ulétly a límeček začal škrtit. A potom pronesl Wyatt Earp pomalu a klidným hlasem:

„Kate Millsová je pod mou ochranou. To není žádná hrozba, mister.

Jen vám oznamuji, že ta dáma stojí pod mou ochranou.“ Jakmile to vyslovil, pustil jej a pořádně do něj strčil. Nezdál se při tom ani ze sebe vydávat moc síly, ale Johnny Behan dopadl zády na stůl, vyhodil nohy do vzduchu a udělal kotrmelec. Na druhé straně stolu dopadl dost těžce na zem. A tam potom ležel a sténal. Nic přitom neříkal. Nepokoušel se ani sáhnout po zbrani, kterou měl v pouzdru na prsou. Jen zůstával na zemi a sténal.

Není z těch, kdo v takové situaci vyhrožují. Ani Wyatt Earp už nic neřekl, jen mlčky odešel.

*

Když Kate Millsová toho večera zasedla k hracímu stolu, nebyl tam už žádný z hráčů předchozího dne, i když jí to slíbili.

Během toho večera a dlouhé noci hrála postupně s majitelem dolu, s tlustým obchodníkem s pálenkou, s obchodníkem s dobytkem a se dvěma muži, které nebylo lehké někam zařadit. Možná je jeden z nich pistolníkem, který nějakým způsobem přišel ke zvlášť velkému

množství peněz. Ten druhý se zdál být podnikatelem, který pátrá po jakékoliv možnosti působení.

Té noci zase vyhrávala. Štěstí ve hře sejí vrátilo. Všichni ti muži totiž hráli poctivě, bez jakékoliv domluvy, a bylo pro ně zajímavým zážitkem a současně uspokojením sedět u hracího stolu s tak půvabnou ženou. Byli to muži, kteří oceňují jistou atmosféru, a právě tu u tohoto stolu nalezli.

Dny ubíhaly a toto divoké a marnivě osvětlené město, mrhající k tomu účelu zásobami levného zemního plynu, se noc co noc oddávalo hýření a měnilo se tak krok za krokem v moderní Sodomu. Bylo to město, které každou noc zaznamenalo nějakého mrtvého, někdy i dva nebo tři. Hrobník hřbitova pod Boot Hill, kopcem tvaru boty, měl denně co na práci, a na hrobech přibývaly na křížích a kamenech nápisy jeden za druhým. Bylo na nich možno číst například:

„Památce Billa Powdera, který se nestačil dost rychle krýt."

Nebo: „Políbil tu nepravou."

Nebo: „Tady leží Jim Ballard, protože se netrefil."

Šerif Virgil Earp s pomocníky, většinou dobrovolníky domobrany, mají plné ruce práce. Vězení mají stále přeplněno, a staví se k němu přístavba s dalšími šesti celami.

V horách Dragoons a Mule ale stále řádí Victoriovi Apači, loupí a drancují, a mnohdy i zablokují cestu vozům do Bensonu, kde je teď zahajován provoz na úseku Jižní pacifické železnice do Tucsonu, která překračuje řeku Colorado a prozatím končí v Bensonu.

Ceny pozemků stoupají stále výš. Horníci v dolech vydělávají čtyři dolary za směnu a sto dvacet dolarů měsíčně při bezplatném ubytování a zaopatření. To je víc než třikrát tolik co nejvýkonnější kovbojové na lepších rančích. Tanečnice v saloonu berou jeden dolar za tanec a

rozdávač karet v hernách u Campbella a Hatche dostává za šest hodin své práce u Stolu, kde se hraje faro, dvacet pět dolarů.

Je vypravován jeden transport se stříbrem za druhým, a pruty tohoto kovu se teď dělají tři sta liber těžké, aby je nemohli tak snadno odvézt bandité, kteří neustále tyto transporty přepadávají. Zaměstnanci kočárové pošty a jejich průvodci nežijí dlouho.

China-Mary, „Čínská Mary“, jak se říká pani Ah Čum, dováží stále další děvčata všech ras a barev a Hop Town, městská čínská čtvrť, je stále větší.

Město má naráz už přes šest tisíc obyvatel, a zdejší bandité přejíždějí ve skupinách často až sta jezdců přes hranice do Mexika, kde přepadají bohaté haciendy nebo i menší města. Pašeráctví se těší stále většímu rozkvětu. Z Mexika se sem dováží nejrůznější koření, španělské látky, zlatotepecké práce, ozdoby a mnoho stříbra. Protože se v Mexiku dá stříbro nakoupit daleko levněji než za kolik za ně platí státní výkupny v hlavním městě, při ceně tohoto kovu vyšší v USA než v Mexiku, vyplácí se pašerákům převážet i toto zboží, pokud má dotyčný k dispozici nezbytné prostředníky, kteří pak tvrdí, že stříbro pochází z jednoho z dolů v tombstoneském okolí.

I nejrůznější jiné obchody se uzavírají, které přinášejí vysoký zisk jistému okruhu vlivných osob v pozadí. Podplacené zkorumpované úřednictvo z toho má vítaný vedlejší příjem.

Pokud byly někde porodní bolesti Divokého západu zvláště velké, tak to bylo v letech 1880/1881 v tombstoneském okrese, který se brzy osamostatní pod jménem Cochise County.

K těm několika neúplatným úředníkům, kteří svou povinnost tehdy vykonávali, patřil onen George Lowell,

který stále všude sháněl daně a který přesto pořád zůstával naživu, za což zcela jistě vděčí Wyattu Earpovi. Jak úspěšně působí tento výběrčí je možno vidět na příkladu dne 20. května tohoto roku, kdy odeslal do hlavního města přesně sedmapadesát tisíc dolarů na daních.

S poštovním dostavníkem jezdí Whip-Pete Ringold, tedy „Petr s bičem".

A my se tím vracíme ke staré myšlence, kterou vyslovil starý big boss Clanton, když tak ochotně ustoupil výběrčímu daní Georgi Lowellovi a dokonce se při tom ještě zdvořile zeptal, jestli budou muset platit i všichni ostatní, kdo tady v kraji žijí.

Deset tisíc dolarů z těch sedmapadesáti tisíc, které jsou odesílány do hlavního města, jsou od Clantonových. To je jisté. I McLoweryové na to museli přispět pěknou sumičkou.

A big boss Clanton měl nápad. Odpovídal jeho prostému a nevelkému rozumu, a dne 20. května 1880 byl uskutečněn.

*

Ani ne deset mil od Tombstone, přesně tam, kde končí dlouhá trasa do Bensonu, se to stalo. Kočár se tam musí odvážit do změti kamenných bloků a za ní projet rovinou dlouhého údolí San Pedro Valley.

Jako doprovod měl Whip-Pete Ringold svérázného chlapíka, jednoho z těch, kdo plivnou samému ďáblovi do tváře a necouvnou před žádným rizikem.

Když se ze změti skal vynořili bandité a zahradili cestu, vydal ze sebe tento průvodčí ostrý výkřik a chystal se vypálit ze své brokovnice. Dostal ale jednu kulku přesně

do srdce.

Oba vedoucí koně byli zabiti ranami z revolveru, čímž byla jízda kočáru náhle ukončena. Whip-Pete Ringold letěl vzduchem, dopadl těžce na zem a zlomil si při tom ruku, klíční kost a dvě žebra.

Zůstal ale při smyslech a pozoroval ze země, jak vytáhli bandité bednu s penězi z prostoru pod sedadlem pro kočího a naložili ji na nákladního koně. Předtím ji ještě zabalili do vozové plachty. Jeden z banditů k němu přistoupil. Byl to Johnny Ringo. Přiklekl k němu a řekl:

„Bratrance, to se vidíme už podruhé, ne? Poznal jsi mě už tehdy, když jsme přepadli dostavník. Bylo od tebe moudré, že jsi mě neudal. Taky by to nemělo žádný smysl. V této zemi není porota, která by nám přiřkla vinu. A ani toto nebyla žádná skutečná krádež peněz. Jsou to peníze na daně, které máme státu darovat. Takže... on je dostal, na chvilku. A my mu ty peníze teď zase sebereme, a to stejným způsobem, jakým je dostal on ode všech lidí tady v zemi. Ale o tom jsem vůbec nechtěl mluvit, Whip-Pete.

Chtěl jsem ti jen říct, abys kočár příště raději po zavolání hned dobrovolně zastavil. Pro všechny, koho se to týká, to bude lepší. Vidíš přece, že tvůj společník, ten hlupák, je mrtvý. I dva koně jsme museli zabít. Nač takové nesmysly, když to jde udělat i jinak? Po zavolání vždycky hned zastav, rozumíš?!

A ještě něco, bratrance! Dobře si pamatuj, co ti teď řeknu: Bude pro tebe lepší, když nebudeš podávat žádný přesný popis banditů nebo dokonce uvádět mé jméno, když už se náhodou známe a jsme příbuzní. Nemělo by to žádný smysl, starej brachu! Máme totiž všichni dobré alibi! Ve skutečnosti tady vůbec nejsme. Aspoň tucet svědků by tvou výpověď popřelo. A takovou by každý soud a každá porota zamítly jako omyl.

To bys pak měl i spoustu jiných obtíží. Pochopil jsi mě?

Moc v zemi máme my! Většina poštovních kočí to pochopila, a ty teď myslím už taky, chceš-li ještě chvilku jezdit s tím bičem.“

Po těch slovech odešel ke svému koni, nasedl na něj a zmizel se svými kumpány. Z vozu zatím vylézali cestující a vzteky bez sebe nadávali a kleli.

*

Rychle se po kraji roznesla zvěst, že si peníze z daní odnesli banditi. Nemálo lidí, kteří jinak bandity odsuzují, se tím docela pobavilo. Jsou totiž toho názoru, že vláda jejich peníze z daní utratí na to, z čeho oni sami nebudou mít nic.

V Galleyville se ale má této noci konat divoká oslava. Clantonové, McLoweryové a všichni ti ostatní svérázní a veselí chlapíci z tohoto kraje, se svými přáteli, děvčaty a jednou kapelou tam něco oslavují. Jsou proto všichni veselí a bezstarostní a radují se z oslavy až dlouho do rána.

Co se tam slaví, to ví celá země. Wyatt Earp se cítí podveden a dokonce zneuctěn. Asi se sám celou tu dobu měl za tvrdého chlapíka, kterého se bojí Clantonové, McLoweryové a všichni ti ostatní a jehož přítomnost stačí k tomu, aby výběrčí George Lowell neměl žádné potíže.

Teď je ale Wyatt Earp nucen uznat, že to třeba nebyla tolik jeho vlastní osoba, co Clantonovy „přimělo“ k tomu, aby nekladli odpor a zaplatili. Ten starý big boss Clanton měl asi už tehdy na verandě nápad, jak daně odvést a přesto při tom nepřijít o žádné peníze. A takové poznání jistě otřese hrdostí pistolníka jako je Wyatt Earp.

*

Následující tři týdny byly pro Wyatta Earpa poměrně klidnou dobou. Je sice zástupcem George Lowella, ale moc toho na práci nemá, protože ten odjel do hlavního města.

A tak si užíval potěšení, jaké město nabízí. Bylo jej občas vidět mezi diváky na představení divadla Ptačí klec. Chodil do saloonů a heren. A párkrát hrál u stolu Kate Millsové. Ale nikdy ne dlouho, protože při tom vždycky vyhrával, v její neprospěch. Proti němu štěstí v kartách neměla, o čemž pak tolik hodin přemýšlel.

Párkrát se pozval na kávu – přicházel při tom vždy s balíčkem zákusků – a oba se tak ještě daleko víc sblížili.

Když 12. června pozdě odpoledne znovu zaklepal na její dveře, připadal mu výraz jejího obličeje nějak zvláštní. Snadno poznal, že plakala. Pustila jej dovnitř beze slova. Na nic se neptal, ale nepodařilo se mu ani zavést na nějaké téma nezávazný rozhovor, jaký by ji rozptýlil a přivedl na jiné myšlenky.

Až po kávě mu stroze oznámila; „Jsem volná – opravdu volná a bez jakéhokoliv závazku. Z toho bych měla mít radost, ne? Jenže jsem ke své svobodě přišla strašným způsobem. Jsem teď jednoduše zproštěna povinnosti vydělat tisíc dolarů na uživení své rodiny. Ty už nepotřebuji, protože už není nikoho, o nějž bych se měla starat. Místo toho mám teď pocit viny, veliké jako hora. Můj muž a obě děti zemřeli. Dnes jsem se to dozvěděla v dopise. To sanatorium vyhořelo. Mnoho pacientů přitom zahynulo v plamenech nebo kouřem. Byl to prý šílený čin jednoho pacienta, který přišel o rozum. A tak už se nemohu starat o rodinu. Už nemusím…“

Zmlkla, skoro jako kdyby řekla něco, co si měla raději nechat pro sebe. Ale Wyatt Earp uhodl, jakoby náhle osvícen, jaká slova právě téměř nevědomky chtěla

vyslovit.

„Už nemusím dál pykat, to jsi chtěla říct, Kate, ne?“ zeptal se dost prudce a bez okolků. Potom to ale už v sobě neudržel. Sklonil se a položil obě pěsti tak prudce na stůl, že se šálky a talíře roztančily a rozezpívaly. „K čertu,“ řekl, „nedala jsi své rodině přece žádný jed. Koupila jsi prostě zboží, o kterém jsi nemohla vědět, že není dobré. Byla to nehoda, stejně jako je nehodou železniční neštěstí nebo požár, ano! Už víckrát jsem měl ten dojem, že svůj život v hernách a mezi samými muži považuješ za jakési pokání, nebo dokonce za trest! To je ale přece nesmysl!“

Dívala se na něho vážně a s pohnutím. „Nevím,“ pronášela tiše. „To štěstí v kartách jistě není náhodné. Neměla jsem jinou možnost jak si vydělat peníze než takto. A byl to život jako v pekle. Ano, bylo to pokání, a já jsem je chtěla. Ach, teď bych mohla být volná, ale vůbec se tak necítím. Stále mám pocit dluhu, a možná teď, kdy jsou mrtvi, to tak cítím ještě víc než dříve. Myslím na to už tři hodiny. Pro mne asi vysvobození nebo svoboda ani neexistují.“

Tušil co v ní právě probíhá a jaká myšlenka v ní dostala svou definitivní podobu.

„To je šílenství,“ namítl. „Za to jsi ty přece nemohla. Bylo to neštěstí. Dokud tě ti nemocní potřebovali, plnila jsi vůči nim svou povinnost. Ale teď, když už tě nepotřebují, jsi přece volná – úplně volná, abys mohla začít nový život! Začínat může člověk vždycky a za všech okolností. ...Chápeš mě, Kate?“

Podívala se na něj neuklidněná. „Jak to myslíš?“ zeptala se nakonec tiše.

Zvedl se a začal chodit po pokoji. „Tehdy v Tucsonu,“ prozrazoval na sebe těžce, „když jsem se bál tváří mrtvých, těch duchů... ach, těch mrtvých, kteří mně vděčí za to,

že…“

Zůstal uprostřed nedokončené věty, sestavené dost neuměle, protože to nedokázal dobře vyjádřit. Potom se ale vzepjal a mluvil dál: „Potom jsi přišla ty a pomohla jsi mi. Ve tvé náruči jsem mohl zapomenout, a tvá něha mi prospěla. Bylo to pro mne tak důležité, to, že je tu někdo, komu nenaháním strach nebo kterého ta krev, která ulpěla na mých rukou…“

„O tom už nemluv,“ řekla mu tvrdě.

Přikývl. „Dobrá, budu stručný. I o tom jsem přemýšlel. Mohl bych začít úplně nový život, třeba v Kalifornii. Zbraně bych se už ani nedotkl. Mohl bych začít znovu v nějakém civilizovaném městě, kdybys šla se mnou a stála při mně, až se mi zase bude zdát, že mrtví vstávají z hrobu a dotírají na mě, až zase budu muset myslet na to, jak padli na zem před ústím mého revolveru a proklínali mě, nebo…“

Hlas mu selhal, a teď tu stál se svěšenými pažemi a působil dojmem bezradnosti, potřeby pomoci a prosby.

Sklopila hlavu a zakryla si tvář oběma rukama. Tak oba dlouho mlčeli, a hodiny na zdi tikaly nemilosrdně do toho ticha, přinášejíce tak s každou vteřinou novou bolest. Potom Kate ruce poklesly. Podívala se na Earpa.

„To nepůjde,“ řekla pomalu. „Chci dál hrát v hernách proti tvrdým mužům. Chci si dál odpykávat svou vinu. Zisk budu věnovat na dobročinné účely. Jsou ženy, které nemají žádné štěstí v kartách a musí přitom pečovat o nešťastné rodiny, jako jsem to dělala j á. Těmto ženám chci pomáhat. Úmrtí v mé rodině neznamená, že mé pokání končí. Dávala jsem jim jíst, aniž jsem sama z toho něco ochutnala. A tak by to neměla dělat žádná žena nebo matka. To je moje vina. Mezi námi dvěma nemůže nic být, Wyatte – nic, co by mi mohlo dát svobodu a dopřát nový začátek. Tobě to způsobí bolest… Přála bych si totiž, abys

mohl někde znovu začít, bez revolveru, bez bojů, krve a všech těch násilností. Přála bych si, aby se ti podařilo zapomenout, že jsi…“

Nedomluvila, přistoupila k němu a položila si tvář na jeho hruď. „Jsme dva osamělí poutníci,“ šeptala. „Náš osud je určen. Nemohu ti pomoci, nemohu pomoci ani sama sobě. Můj život se nemůže měnit, a ani nesmí. Nesmím nijak vydělávat na tom hrozném činu žhářství.“

Potom od něho zase odstoupila. Když se na ni podíval, tak pochopil, že už za ní nemá chodit. Teď už si to nepřeje. Možná se bojí toho, že by mu nakonec podlehla. Možná by jí to připadalo jako jakési porušení věrnosti.

Odešel beze slov, ale jeho vysoká a kostnatá postava působí už zase jistotou člověka, který se ovládá. Svou slabou chvilku překonal. Je to už zase ten tvrdý a rozhodný Wyatt Earp, pistolník, který jde svou cestou neochvějně a sám, u kterého nikdo nepředpokládá měkkost a který dovede zdánlivě beze všech zábran připravit člověka o život.

Když vyšel na ulici, bylo už tma. Všude svítily plynové lucerny. Divoký život se znovu probouzel. Někdy za dvě až tři hodiny dosáhne všechen provoz svého každodenního vrcholu. Zase bude spácháno tisíc hříchů, jako za každé z předchozích nocí.

*

Třetí ulicí teď kráčí zasmušilý a zatrpklý Wyatt Earp. U restaurace Kankán došel na Allenovu ulici.

Zastavil se a pomyslel na svého bratra Virgila, který to má stále těžší při své povinnosti toto město zkrotit a udržet pod kontrolou. Zatím si vede Virgil výborně a dělá co může.

Jenže to tady nestačí. Každou nocí nabývá město na divokosti, a ta divoká smečka v něm je stále silnější. Navíc se jí dostává pořád nových sil, jak se do města sbíhají všelijaké živly. Šerif s domobranou mohou vývoj jen pozdržet, zpomalit – vývoj v moderní Sodomu, k úplné neplatnosti zákonů. Ta zdivočelá horda tlačí vývoj tímto směrem zcela plánovitě a dosahuje tak pomalu stavu, kdy jsou věci postaveny na hlavu a z nezákonnosti se stává sám zákon. Tomuto divokému živlu má město padnout za oběť, v situaci, když celé okolí je již tímtéž živlem ovládáno. Tak to v této chvíli vidí Wyatt Earp, stojící právě na rohu a pozorující Allenovu ulici.

Odkudsi náhle přichází hluk, lidé někam utíkají a je slyšet hlasité volání. Wyatt Earp z toho pochytil několik slov, které kdosi volá přes ulici.

„Hej, hoši! V saloonu Oriental! V Orientalu! Silvertip Frank tam rozebírá šerifa! Tam bude pranice, hoši! To tedy něco uvidíte!“ Těmto slovům z toho Wyatt Earp porozuměl. A vydal se hned na cestu.

Ano, teď je právě v té správné náladě, aby přispěl svému bratrovi uprostřed smečky útočníků. Proti rvačce nic nenamítá, naopak se zase sám nachází v takovém stavu a rozpoložení, z nichž se musí nějakým primitivním způsobem odreagovat. Nemůže jinak, a ví už teď, že pak bude sebou zase pohrdat, že si pak v hodině hořkosti bude sám nadávat do rváčů třetí třídy.

Když vešel do saloonu Oriental, stáli tam lidé hned za dveřmi jako nějaká zeď, a to i na stolech a židlích. Ozývalo se mnohohlasé sténání a jednou jeden hlas zakřičel pronikavě: „Pane bože, kolik ty dvě příšery vlastně vydrží? Kdypak tomu bude konec?“ Bylo slyšet podrážděné mručení dvou klejících mužů a dopadáni jejich úderů.

Wyatt Earp se bezohledně prodral tou lidskou zdí.

Několik mužů se proti němu obrátilo, zlých, podrážděných, s úmyslem se s vetřelcem pustit do rvačky, když je tak hrubě odstrčil a dělal si kolem sebe místo tak, jako by oni všichni byli pod jeho úroveň.

Většinou jej ale ti muži pak poznali. Brzy jeden ostrý hlas oznamoval: „Tady přichází jeho starší bratr! Je tu Wyatt Earp!“

To mu už shromážděný dav udělal dokonce uličku, ze zvědavosti a touhy zažít senzaci. Ano, chtějí vidět, co udělá. Je mu to snadno pochopitelné, když sám spatří, co se tam děje, na volném prostranství před dlouhým barem z mahagonového dřeva.

Tam totiž jakýsi netvor utlouká Virgila. Je to opravdu obr, vedle něhož je jeho bratr, sám měřící šest stop a vážící dvěstě liber, jen štíhlý chlapec. Wyatt Earp už o Silvertip-Frankovi slyšel, protože ten se objevuje všude, kde takoví tělesnou silou obdaření náfukové nastupují k zápasnické soutěži. V Tombstone a všude v dolech je slavný pro svou sílu. Rozbíjí kusy skály, ohýbá železné tyče a dělá z nich kruhy, jedním úderem zaráží tlusté hřebíky do prken a drtí kulečníkové koule na prášek. Váží kolem dvě stě šedesáti liber a je o půl hlavy menší než Virgil Earp. Je neuvěřitelně svalnatý, zosobněná síla. Jméno si udělal tím, že jednou bojoval s grizzlym, jakému říkají lovci „silvertip“, stříbrná tečka, kvůli jeho bílým skvrnám na hrudi.

Tomuto medvědovi prý zlomil vaz a sám při tom byl velice zle zřízen a pokousán. Proto má na sobě tolik jizev a pohled na něho vyvolává strach a obavu z násilí.

Jedním pohledem bylo Wyattu Earpovi jasné, že jeho bratr nemá šanci. Bezděčně si vzdychl při pomyšlení, jaký je Virgil osel, když se s tímto netvorem pustil do zápasu tělo proti tělu.

Nemůže tu samozřejmě jen tak stát a dívat se, jak obr dělá z jeho bratra mrzáka nebo jak jej dokonce zabije. A proto vystoupil z kruhu diváků a vytáhl revolver. Jeho úmysl je zcela jasný. Chce se postavit vedle Silvertip-Franka nebo za něj, jak ten klečí nad jeho bratrem, a chystá se jej praštit revolverem do lebky. Je to asi jediný způsob, jak tomuto utloukání udělat konec. Silvertip-Frank by totiž byl zcela nepřístupný prosbám nebo rozumnému domlouvání. Bylo by jistě potřeba šesti silných mužů, aby jej od jeho oběti odtrhli a odvleku do vězení. Tam by pak jistě odehnul od sebe železné tyče cely. Je to opravdu zcela ojedinělý příklad tělesného vzrůstu a síly, jaký nelze měřit obvyklými měřítky.

Když teď byl Wyatt Earp od něj vzdálen už jen na krok, nastalo mezi přihlížejícími naprosté ticho. Bylo to, jako by zadrželi dech a jako by se už jinak naprosto nic nehýbalo. Bylo slyšet jen tupé nebo tleskavé údery, bolestné sténání Virgila Earpa a těžké oddychování obou zápasníků. Obrovi se už totiž nedostává vzduchu – to je snad jeho jediné slabé místo.

Wyatt Earp už zvedl zbraň, aby nechal dopadnout její těžkou hlaveň na tu kulovitou lebku pokrytou ježa-tými stojícími vlasy, když se za ním ozval ostrý a vzrušený hlas, rezavý a zakládající si na naprosté zřetel-nosti: „Jestli to, Earpe, uděláš, tak ji dostaneš ode mě!“ To bylo varování, které nebylo možné přeslechnout.

Wyatt Earp otočil hlavu a pohlédl přes rameno. Spatřil malého, křivonohého chlapíka, v jehož trojúhelníkovém obličeji byly tím nejpozoruhodnějším oči a jinak nic. A tento človíček držel v ruce velký kolt úplně tak, jak to dělají pistolníci.

Wyatt Earp tomuto malému člověku, který mu mířil na záda, řekl: „Příteli, ubíjí mi tady bratra, nebo z něj udělá mrzáka. Můj bratr ten boj už prohrál. To je jasné! A právě

proto, že je to jasné, by se měl tento boj skončit, protože můj bratr je šerifem města. Je nepřípustné, aby tu někdo tombstonského šerifa ubíjel k smrti a lidi se na to jen tak dívali. To snad, příteli, pochopíte, ne?“

Povídal to velice rychle, protože každá vteřina představovala celou věčnost, a na jeho bratra dopadaly rány bez ustání.

Malý pistolník tomu živě přikyvoval. „To dokážu pochopit,“ řekl. „Jenže je tady to, že Silvertip-Frank je zase můj bratr. A já nemohu připustit, abyste mu rozbíjel lebku. To zase pochopte vy, Earpe. Jeho hlava toho moc nesnese.“

Zatímco mluvil ten človíček, natlačili se všichni diváci na jednu stranu. Bylo s podivem, kolik tady najednou bylo místa. Lidé unikali z míst, kam měly podle očekávání dopadat výstřely, a to z obou jejich směrů. Nikdo totiž nevěřil tomu, že by toho Wyatt Earp nechal. To se nikomu nechtělo věřit. Jeho pověst je přece všeobecně známá.

A také se nevzdal. Skrčil se, prudce se otočil a namířil svůj revolver na toho malého. Jenže už nevystřelil první.

Ještě dřív než z jeho revolveru a z koltu malého muže se totiž ozval výstřel od někoho třetího. Kulka vyrazila malému pistolníkovi zbraň z ruky. Wyatt Earp vrhl na nenadálého střelce jediný pohled.

Zná jej dobře. Je to Doc Holliday, a zasáhl tady v Tombstone velice podobně jako v Dodge City. Tentokrát dokonce upustil od toho, aby toho muže zabil. Pouze mu vyrazil zbraň, přičemž mu na ruce způsobil jen docela malé zranění.

Teď si může Wyatt Earp pospíšit. Znovu se obrátil na ty dva tak nestejné zápasníky a konečně zasadil Silvertip-Frankovi ránu, kterou mu chtěl dát už před půlminutou.

Silvertip-Frank hned nechal stát své dosavadní „zaměstnání“. Otočil hlavu a chtěl se z pokleku zvednout.

Jaksi se „vzbudil“ ze svého opojení a asi tím i ztratil potěšení z toho, že neustále buší do člověka, který se nebrání a nakonec mu upadl do bezvědomí, i když předtím se bil až do poslední vteřiny, dokud byl ještě při smyslech a mohl hnout prstem. Nad tímto už dlouho poraženým soupeřem vlastně není třeba klečet.

Wyatt Earp jej zasáhl ještě jednou a pak potřetí. A bylo po všem. Obr se už nezvedl.

Wyatt Earp se rozhlédl kolem sebe. Kývl na doktora Hollidaye na znamení díků a potom pohlížel do tváří ostatních lidí. Jeho pohled jim vyjadřoval jeho pohrdání – dal si záležet, aby to na jeho očích bylo zřetelně vidět. Jistě tam teď je nemálo mužů, kteří se stydí. Neřekl však nic, co by s tím souviselo, nic o tom, jak ten dav jen nečinně přihlížel ubíjení svého šerifa. Nic neřekl ani na to, že by mu jeden revolverový hrdina byl střílel do zad, kdyby nebyl zasáhl Doc Holliday. Jen zvedl ruku a ukázal na několik mužů.

„Vy! Vy a vy tady! Vy zanesete mého bratra k lékaři! A vy tři odnesete Silvertip-Franka do vězení! Radím vám udělat všechno přesně tak, jak říkám! Protože si vás teď dobře pamatuji! Tak do toho!“

Jakmile to dořekl, muži, které označil, se ochotně ujali svého díla. Vycházela z něho totiž síla vůle, mocná, prosazující se síla, která byla současně hrozbou a proti níž se nebylo možno vzepřít. Teď to není Virgil, ale Wyatt Earp. A to ti lidé pocítili. Vždyť v tomto násilnickém městě může on být tím nejnebezpečnějším mužem.

Poslechli jej, stejně tak, jako jej poslouchali v jiných městech, když tam měl proti sobě celý dav a dával mu příkazy.

Malý pistolník, který tvrdil, že je bratr Silvertip-Franka, pokusil se nenápadně ztratit. Avšak Wyatt Earp byl třemi

dlouhými kroky u něj a popadl jej jako králíka za šíji.

„Napomáhání při pokusu o vraždu," řekl. „Takovou žalobu podá můj bratr," prohlásil krátce. A vydal se se svým zajatcem za šesti muži, kteří vynášeli ze saloonu jeho bratra a Silvertip-Franka.

Šli kolem doktora Hollidaye, který stále ještě stál na místě, odkud vystřelil, vysoký, šlachovitý, se vpadlými tvářemi a bezvadně oblečený, i když mu šaty volně visely z jeho příliš hubeného těla. „Děkuji," řekl Wyatt Earp.

Holliday se na něj díval upřeně. Při tom prohodil: „Toto město budete muset zkrotit vy, Earpe. To nebude umět nikdo jiný. Budete to muset udělat sám, a žádného vděku se za to nedočkáte, jako všude, kde to bylo stejné."

Wyatt Earp na to nic neřekl. Spíše se teď tázal sám sebe, jestli se jeho bratr nakonec uzdraví.

*

Po té noci to teď bude v Tombstone zlé. Na nějakou dobu je totiž šerif Virgil Earp vyřazen ze hry. Jistě, nakonec se uzdraví. Zlomená žebra mu zase srostou, a všechny ty pohmožděniny, výrony krve a oteklá místa se zahojí. Je zdravý a silný a přežije proto vlastními silami.

Nějakou dobu bude město bez šerifa. Pomocníci Virgila Earpa a dobrovolníci z domobrany se teď budou totiž každému těžšímu případu vyhýbat. Ta divoká lůza, pistolníci, rváči a všichni ti surový násilníci se teď nemusí nijak omezovat. Přestřelky a bitky se množí a hrobů na hřbitově Boot Hill přibývá teď ještě rychleji. A Wyatt Earp?

Zůstává pomocníkem a zástupcem nepřítomného George Lowella, zvláštního pověřence daňového úřadu. Věnuje se vymáhání nezaplacených daní, a protože na tyto

dny právě připadá mnoho termínů splátek, má s tím spoustu práce.

Pravděpodobně by ale městu nepomohl ani tehdy, kdyby neměl žádné jiné úkoly. Prožívá období velké roztrpčenosti a opovržení lidmi. Má za zlé tombstonským, že neposkytli jeho bratrovi pomoc, a jeho pohrdání ještě vzrostlo, když byli Silvertip-Frank a jeho bratříček Selby Frank propuštěni z městského vězení.

Městský soud, tvořený zástupci občanské rady, se na tu příhodu nedíval jako na pokus o zabití, ale projednával ji jen jako porušení míru ve městě a kladení odporu městské policii. Všichni ti majitelé saloonů i jiných zábavních podniků, kteří tvoří mezi občany města početně silnou skupinu, dokázali do řad občanské rady vnutit své důvěrníky a ochránce svých zájmů. Našli se dokonce svědkové, kteří prohlásili, že šerif Virgil Earp nejprve Silvertip-Franka uhodil a pak se pokusil vytáhnout na něj revolver, i když obr nebyl ozbrojen.

Obhájce Silvertip-Franka u soudu prohlašoval, že se jeho klient musel bránit, aby znemožnil šerifovi použít zbraň. Zažaloval dokonce Wyatta Earpa z neoprávněného zásahu proti Silvertip-Frankovi a z úderů obrovi do hlavy.

Nakonec to bylo všechno zahráno do ztracena. Wyatt Earp se o to už skoro nestará a Silvertip-Frank s bratrem Selbym z toho vyšli s týdenním vězením a vysokou pokutou. A i když oba bratři nikdy neměli dost peněz a jsou všude zadluženi, byla tato pokuta zaplacena ihned.

Nejen Wyattu Earpovi, ale i mnoha jiným občanům města, je jasné, že Silvertip-Frank dostal pověření vyvolat spor se šerifem a vyřadit jej z boje. Město má být bezbranné proti řádění lůzy.

Wyatt Earp si dobře vzpomíná na slova Johnnyho Behana: „A vy jistě budete dobře působit na svého bratra

Virgila, který je tady městským šerifem.“ Tak to tehdy řekl, a Wyatt Earp pak rozhodně odmítl.

Teď ale jistá zájmová skupina našla jiný způsob, jak vyřadit šerifa Tombstone. Město je zatím svobodné. Divoká lůza se jej každým dnem zmocňuje stále víc, a násilnosti a bezpráví nabývají převahy.

Zdaleka se však ještě nedosáhlo vrcholu tohoto vývoje.

*

Wyatt Earp si ponechával kamennou tvář, když v těchto dnech odváděli své daňové splátky Clantonové, McLoweryové a všichni ostatní velicí a mocní té země, kteří byli vůči státu dlužníky. Jedná ‚s platícími zdvořile a korektně, i když ví, že Clantonovi a jejich přátelé ty peníze už jednou zaplatili a zase si je pak ukradli, když byly zaplacené daně odváženy do hlavního města.

Je zcela jasné, že se o tento „žertík“ pokusí znovu. Musí jim to přece připadat opravdu jako dokonalý žert, když se zbaví dluhu v placení daní, a přesto dostanou zaplacené peníze zpět bez stvrzenky.

Starý big boss Clanton, hlava rodu, dokonce pronesl tato slova, zcela jako starostlivý a své povinnosti občana si vědomý plátce: „Bylo by politováníhodné, kdyby ty peníze zase sebrali z poštovního kočáru cestou bandité. Dohlédněte na to, aby moje peníze byly státem použity na nějaký rozumný účel. Jako jejich řádný plátce mám na tom přirozeně zájem. A jestli se peněz zmocní bandité…“

Wyatt Earp jej přerušil prostými slovy: „To se už nestane, mister Clanton. Máte moje slovo, že ty peníze tentokrát nepadnou na silnici do rukou lupičů.“

Starý Clanton zúžil svá očka a zostřil pohled. Tak se chvíli pozorovali. „Na to by se daly uzavírat sázky,“ řekl

pak Clanton. „A při tom by se daly vydělat peníze. Myslím, že bych vsadil tisíc dolarů, že bandité se těch peněz zmocní zase. To bych rád věděl, jestli někdo něco vsadí proti mému tisíci dolarů."

Po těchto slovech se obrátil a odcházel, starý sup apačské pustiny, který si říká rančer a který už tolikrát podnikl loupežný nájezd do Mexika s malou armádou svých kumpánů, někdy až přes sto mil hluboko za hranice. O několik hodin později se už ve městě uzavíraly sázky. Rychle se to rozšířilo i po okolí. Výsledek byl pět ku jedné v neprospěch daňového výběrčího. Znamenalo to tedy, že za svých tisíc dolarů by starý Clanton vyhrál jen dvě stě.

*

23. června stály sázky náhle už jen tři ku jedné, nadále ve prospěch banditů. Byl k tomu závažný důvod.

Večerním dostavnikem přijel totiž z Bensonu jeden muž, kterého tady zná dost lidí. Zeptal se jednoho ze zvědavých okolostojících, kde by asi mohl teď najít Wyatta Earpa. Otázaný se tomu podivil, protože si byl skoro jist, že tento cestující je Wyatt Earp sám. Tím ale bylo tomu muži jasné, že má před sebou Morgana Earpa, o němž je široko daleko známo, že se svému staršímu bratru Wyattovi podobá jako vejce vejci. A tak vzalo město brzy na vědomí, že Earpové dostali posilu, že sem přijel Morgan Earp.

Ten je skoro stejně tak tvrdý a obávaný jako Wyatt. Vydal se za ním, právě když ten večeřel v Lambertově restauraci. Bratři spolu prohodili jen pár slov. Potom zašli za nemocným Virgilem, ležícím na lůžku.

Odtud pak šel Morgan Earp za starostou Clumem, který právě ve své tiskárně sestavoval úvodník, zabývající se

násilnostmi v tomto městě. Občané v něm byli vyzýváni, aby se neváhali hlásit jako dobrovolníci do domobrany.

Morgan Earp se krátce představil a potom stručně prohlásil: „Můj bratr využil svého smluvně stanoveného práva šerifa tohoto města a jmenoval mne svým pomocníkem. Oznamuji vám, že do služby nastupuji okamžitě. Budu nepřítomen jeden den, 25. června, protože budu doprovázet transport peněz do Bensonu."

24. června se Wyatt Earp odebral do ubytovny zaměstnanců dostavníkové pošty a navštívil v něm Whip-Pete Ringolda. Moc toho nenamluvil a jen se zeptal, kdy bude Pete moci zase jet.

„Petr s bičem", který už zase vypadal zdravý a kterému chybělo jen několik Uber do obvyklé váhy, na to řekl s úsměvem:

„Pojedu už zítra, jestli chcete, Wyatte Earpe. Už týden jsem zase celkem na nohou a dělám lehkou práci."

25. června zrušili někteří přihlášení svou cestu do Bensonu s polední poštou. Že ale pravidelný spoj přesto nevyjel prázdný, o to se postaral Wyatt Earp. Bednu s penězi vynesl z banky do kočáru sám se svým bratrem Morganem. Je v ní zase skoro šedesát tisíc dolarů z odvodu daní.

Jako doprovod se na kozlík za Whip-Petem vyšplhal pak sám Wyatt Earp. Vzal s sebou dvě pušky, jednu brokovnici a jednu winchesterovku třiasedmdesátku. Má obuty vysoké holínky a za každou z nich je zastrčený dlouhohlavňový revolver. Vsedě totiž může zbraně takto uložené velice rychle uchopit, než kdyby je měl v pouzdru.

Morgan Earp nastoupil dovnitř vozu, kde byla uložena bedna s penězi, a pohodlně se tam usadil. Vzal si k tomu dvě pušky, z toho jednu brokovnici.

Když se pak ale kočár už měl rozjet, nastoupil přece

jeden cestující. K vozu přistoupil pokašlávající Doc Holliday, supící a s vrávoravým krokem. Nastoupil beze slov. Pozván od nikoho nebyl. Je to ale pravidelný spoj dostavníkové pošty společnosti Wells Fargo.

Usadil se v kočáru naproti Morganu Earpovi. Byl udýchaný z toho, jak stíhal kočár ještě v poslední chvíli před odjezdem. Teprve po nějaké době se z toho zotavil, až když měli už za sebou rovinu Goose Flats a se skřípajícími brzdami sjížděli po svahu watervaleského stoupání, po kterém následoval průjezd údolím San Pedro Valley.

„Moc dobře vám není, doktore," oslovil jej Morgan Earp.

Holliday se zašklebil. „Není divu," řekl. „Big Nose Kate ještě nenašla tu správnou medicínu. Vzala si do hlavy, že ten lék existuje. Je to ale jen taková dobrácká, hloupá ovečka."

Jeho úsměv se však změnil ve studený a ostrý úšklebek. „Málem bych byl zmeškal tento malý výlet do Bensonu," řekl. „A přitom mi zdejší suchý vzduch dělá tak dobře, zvláště když se, už tak dost horký, ještě dále ohřeje horkým olovem. Opravdu bych byl velice nešťastný, kdybych o tuto legraci přišel."

Ukázal na dva velké revolvery, které pak ještě prohlédl. Potom je položil vpravo a vlevo od sebe na sedadlo vozu a řekl: „Tak, a teď to může začít!"

Morgan Earp zavrtěl hlavou. „Toto všechno se vás ale přece netýká, doktore," řekl. „Slyšel jsem už, že jste se několikrát postavil na stranu mého bratra a asi mu tím i zachránil život. Přemýšlel jsem o tom, doktore. A nedaří se mi přijít na to proč... Poslyšte, nechtěl bych vás urážet. Jen bych rád s vámi rozumně a otevřeně promluvil, a úplně věcně. Když to tak vezmeme, vypadá to, že to vaše stranictví vlastně mému bratru velice škodí. Jste obávaný střelec, ano, dokonce pistolník, a už jste jich poslal na

onen svět pěknou řádku. Máte docela špatnou pověst a už vás vyhnali z mnoha měst a táborů. Stal jste se outsiderem, a to dost sešlým, na okraji lidské společnosti – za takového vás aspoň mají oni. Jste vlastně do jisté míry od lidí vyhoštěný kamsi na okraj, doktore! Přátele žádné nemáte! Všichni se vás bojí. A žijete s ženou, jejíž pověst…“

„Ke mně se hodí,“ prohlásil doktor Holliday klidně, a přesto ne bez zřetelného varování v jeho nevzrušeném hlase, které Morgana Earpa zadrželo od toho, aby o pověsti Big Nose Kate, Velkonosé Kate, řekl něco víc.

Morgan Earp opakuje, teď už klidnější: „To všechno se vás, doktore, netýká! A neměl byste prosedět každou noc v zakouřených hernách. Měl byste odejít někam na ranč na okraj pouště, a žít tam, a…“

Větu nedokončil, protože si pomyslil, že někdejší zubní lékař Holliday to ví všechno lépe než on. Navíc patří k zásadám Morgana Earpa, že se nikdy nemíchá do soukromého života jiných lidí.

Z úsměvu doktora Hollidaye se nedá nic poznat, protože teď vyjadřuje celou směsici pocitů. Náhle řekl, jako námitku proti Morganovým slovům: „To tady se mě trochu týká. Víte, Morgane Earpe, že jsem hráč. Vsadil jsem pět tisíc dolarů pět ku jedné a tři tisíce dolarů tři ku jedné, že tento transport s penězi se na místo určení opravdu dostane. Rád bych sázkou celkem osm tisíc dolarů další dva tisíce vydělal. Mám přece právo se postarat, aby moje sázka přinesla výhru.“

Morgan Earp se na něj za ta slova podíval na chvíli méně tvrdě. Potom se nad tím zamyslel. „Doktore, proč jej máte rád? Proč při něm stojíte jako bratr nebo jako přítel? Řekněte mi to… prosím!“

Opravdu! Ten tvrdý a chladný Morgan Earp, který je velice podobný svému staršímu bratru, někoho prosí!

„Jsem už vyřízený člověk, mrtvý muž," dostal odpověď,"Jsem osamělý a už skoro mrtvý, sešlý, upadlý, a za nic nestojím... už úplně za nic! Kdo tady za něco stojí, je ale Wyatt Earp. Ten není mrtvý zaživa jako já, skoro mrtvý – ten žije! Je osamělý. Je osudem předurčen k tomu, aby byl pistolníkem. Snad – bude-li dost dlouho naživu – pro něj bude i jiné cesty, nový začátek, jaký pro mne na tomto světě už být nemůže... Nu, a já bych byl rád, kdyby ten dostal příležitost. Nemám-li ji už mít já, tak ať o ni nepřijde nějaký dobrý muž, lepší než já a skoro stejně tak nešťastný. Nemohu jinak, musím stát při něm. Při vší své velikosti, rozhodnosti a síle totiž potřebuje pomoc, poskytovanou nejrůznějším způsobem. Já sám mu nedokáži přispět jinak než svým revolverem. Ale on potřebuje i dobrotu a něhu ženy. Potřebuje, aby mu někdo projevil náklonnost. Nechce chodit světem jako tygr, na kterém lpí krev, a přesto je právě k tomu odsouzen. Je to Wyatt Earp. Jak je to zvláštní! Všiml jste si toho už? Když někde bojuje s vrahy a bandity, aby tak chránil spořádanou lidskou společnost, tak..."

Přerušilo jej ostré zvolání, a zazněl výstřel. Kočár naráz zastavil. Doc Holliday a Morgan Earp sáhli po zbraních.

Když nenápadně pohlédli z okna, viděli, že napříč přes cestu se táhne řada více než tuctu jezdců.

A nahoře na kozlíku zarachotila nato brokovnice Wyatta Earpa. Stejně tak vypálili i bandité. Byl to náhlý přepad.

Morgan Earp a Doc Holliday neváhali ani okamžik. Doktor dokonce ani nezůstal ve voze. Vyskočil a rozběhl se proti jezdcům. Při tom oběma rukama střílel z těžkých, dvouhlavňových revolverů.

Do toho se ozýval třesk brokovnice Morgana Earpa. Wyatt Earp a Whip Pette – poslední ještě rychle zatlačil

brzdu – seskočili z kozlíku. Vysílali pak proti útočníkům jednu ránu za druhou.

Za chvíli byli bandité na útěku! Nechali na bojišti pět lidí ze svých řad, z nichž dva byli indiánskými broky zasaženi tak zle, že za několik minut zemřeli.

Oběma Earpům, doktoru Hollidayovi a ani kočímu Whip-Petovi při té přestřelce nebyl zkřiven ani vlas na hlavě. Později to vždy bylo předmětem všeobecného podivu. I když bandité vystříleli spoustu olova, zůstali všichni čtyři muži z transportu nezranění. Nebyl to ale zase tak veliký div, když uvážíme několik důležitých okolností.

Nejdůležitější se ukázala být brokovnice Wyatta Earpa. Vystřelila totiž dříve, než bandité uvěřili, že Wyatt Earp bude s takovou přesilou vůbec chtít bojovat, že se toho odváží. Jejich koně se začali už po prvním výstřelu vzpínat, zmateni praskotem výstřelu brokovnice, kdy broky ve velkých dávkách ďábelsky svištěly vzduchem. Jsou koně, kteří při palbě z pušky stojí a nenechají se vystrašit ani zvukem výstřelu. Koně banditů byli jistě na střelbu z revolveru a z pušky zvyklí, ne ale na indiánské broky. Tento divoký praskot, který dosud neznali, je přímo vyděsil. A kdopak může s jistotou střílet, když sedí na koni, který sebou divoce háže a strachem tančí střelci pod nohama? Takového střelce není.

Nebyla to tedy ze strany Wyatta Earpa zase tak veliká odvaha, a ani to, že z nich čtyř nebyl nikdo zraněn, nebylo tak velkým překvapením. Je třeba jen mít odvahu vystřelit současně z obou hlavní brokovnice velkého kalibru. Když pak koně začali pod bandity tančit a jejich jezdci nemohli dobře mířit, stačilo účinné nasazení všech zbraní, které měli čtyři cestující v kočáru po ruce, aby se výsledek boje přiklonil v jejich prospěch.

Poštovní dostavník dojel se dvěma mrtvými a třemi těžce zraněnými bandity do Bensonu. Měl jen čtyři koně – dvě zvířata dostala zásah a bylo třeba je vypráhnout.

Peníze se tentokrát na místo určení opravdu dostaly.

Teprve tímto ale začínají Earpům opravdové starosti. Teprve teď- vypukl ten pravý svár naplno.

*

Na nějakou dobu po této příhodě ustaly přepady transportů se stříbrem a s penězi na mzdy pracovníků v dolech. Bylo to však jen nabírání nového dechu, chvilka klidu před bouří.

V září nebo začátkem října museli Earpové znovu jednat rozhodně a tvrdě. Čekají ještě na další věc, a sice na zproštění viny z vraždy a zabití, která byla tehdy vznesena v Bensonu proti Wyattu a Morganu Earpovi, proti doktoru Hollidayovi a Whip-Petemu Ringoldovi.

Porota se usnesla na „zabití v sebeobraně“. Ponechala otevřenou otázku, zda se jednalo o lupiče, kteří chtěli ukrást peníze z odvodu daní. Konstatovala však, že cestující v dostavníku se právem obávali, že jde o přepad, protože jezdci zcela jednoznačně přehradili dostavníku cestu. Teprve tímto zproštěním viny se Earpové zase cítili volní pro další působení.

Nechali v Gumově tiskárně natisknout velký počet plakátů, které potom sami rozvěsili všude po městě. Toto oznámení bylo zveřejněno i v novinách The Epitaph. Nadepsáno bylo takto:

Šerif Virgil W. Earp zavádí i u nás v Tombstone zákony, které jeho bratr Wyatt Earp uvedl v platnost v Dodge city. Jde o následující ustanovení:

1. Ve městě smí jezdec na koni jet jen krokem, nesmí jet

po chodníku a také nesmí vjíždět do saloonu.

2. Nikdo nesmí na veřejnosti plivat, klít ani zahrazovat ženám cestu.

3. Zakazuje se střílet ze střelných zbraní. V této věci uděluje šerif ve zvláštních případech výjimku.

4. Zakazuje se nosit ve městě zbraň. I v této věci uděluje Šerif ve zvláštních případech výjimku.

5. Návštěvníci města mají povinnost odevzdat své zbraně na místech k tomu stanovených, kde jsou zřízeny regály na jejich uložení.

6. Šerif a jím pověřené osoby mají právo odvést ihned do městského vězení opilce, buřiče a ty, kdo kladou odpor městské policii.

Když si to přečetli, bylo i těm nejmírnějším povahám jasné, že teď nastanou velké nepříjemnosti. Všichni ti mladí výtržníci v této zemi, kteří rádi vyhledávají rvačky a kterých je tak mnoho, všichni pyšní a nedůtkliví pistolníci, zloději dobytka a koní, kteří si stále říkají kovbojové, ti všichni se teď budou cítit beze zbraně jako nazí a jakoby zbavení své mužské nadřazenosti.

Druhé noviny města, The Nugget, tedy „hrouda zlata“, se hned nato pustily do boje a poprvé se při té příležitosti veřejně přihlásily ke své stranickosti proti bratřím Earpům.

V Nuggetu se bylo možno dočíst, že takové zákony jsou člověka nedůstojné a že Earpové tím jen chtějí prosazovat svou nadvládu, provádět různé přehmaty a násilnosti a střílet právně bezbranné lidi. Je prý nepřípustné, aby svobodné město ve svobodné zemi se mělo“ dobrovolně vydávat nějaké zájmové skupině lidí, držících při sobě a jejíž prodlouženou rukou jsou tři pistolníci Virgil, Morgan a Wyatt Earp, z nichž poslední je pochybnou postavou už proto, že udržuje přátelství s jedním individuem velmi

špatné pověsti, opilcem, karbaníkem a obávaným střelcem, kterému dovoluje, aby se účastnil všech násilností, ke kterým kolem něho samotného dochází.

Tím byl míněn Doc Holliday, který nemá nikde v této zemi přátele, u jedné ani u druhé strany, s výjimkou samotných Earpů.

Doktora Hollidaye, který žije v jednom domku s Big Nose Kate, se všichni straní a bojí. Když si někde přisedne k hracímu stolu a chce vložit peníze do hry, neodváží se nikdo odmítnout. A to on dělá všude, kde se hraje o dost velké peníze. Tomuto nemocnému člověku, který je smrtí již tak zřetelně poznamenán, přitom štěstí velmi přeje, při jakékoliv hře. Jednou při ruletě vyhrál za jedinou noc sedm tisíc dolarů.

*

Earpové nemají žádné zvláštní potíže při prosazování zákazu nošení střelných zbraní po městě a jejich použití. Jsou samozřejmě nuceni každou noc klepnout přes prsty mnoho všelijakých narušitelů pořádku, a občas dochází i k více nebo méně nebezpečným přestřelkám, ale s tím se dokáží bez potíží vypořádat. Ti nebezpečnější protivníci se zatím samozřejmě drží stranou. Clantonové, McLoweryové a všichni ostatní, ti skutečně nebezpeční, jsou teď zaměstnáni jinak.

Proslýchá se, že se konají velké loupežné přepady, a pašeráci opravdu převážejí přes hranice stále více zboží. Znovu přibývá útoků na transporty peněz na mzdy a vytěženého stříbra, a začíná se dlouhá válka, jaká bude trvat mnoho měsíců. Earpům se stále daří udržet si ve městě svou převahu, a za této situace se skončil rok a nastalo nové jaro.

Jednoho dne přijel do města Kudrnáč Bill Brocius Graham, a to ne krokem, jak předpisuje zákon, ale klusem.

Sesedl s koně před saloonem Oriental a plivl na silnici. Potom si potáhl pás s náboji a chtěl vkročit po dřevěném chodníku do saloonu. Kolem jednoho z vozů, které tam byly odstaveny, ale právě kráčel jeden muž s brokovnicí.

„Je to on, Curly!“ zvolal ten muž a celý vzrušený a ostražitý ukázal své zuby. „Mám tě, Kudrnáči,“ řekl. „Když teď stisknu, je po tobě. A to udělám, když mně nedáš revolver! Kudrnáči, nemám proti tobě nic, vůbec nic. Já jsem tě přece vůbec nechtěl s tím děvčetem podvádět. Ne! Ta holka se jen chce u tebe udělat zajímavá. Á když jsi byl tam v Mexiku, tak jsem se jí mohl ubránit opravdu jen s největšími obtížemi. Kudrnáči, za to ona nestojí, abychom se my dva kvůli ní hádali. Podívej se, já stejně příštím dostavníkem z města odjíždím: Odjedu z této země někam daleko. A ty mně teď dáš revolver, abych měl jistotu, že až do odjezdu pošty proti mně nic nepodnikneš.“

A Kudrnáč Bill přikývl. Podíval se na toho muže, docela hezkého a zřejmě trochu zvláštního. Potom pohlédl na obě ústí hlavní namířené brokovnice. Nakonec souhlasil a řekl klidně: „Jistě, Jerry, dostaneš, co bys rád, jistě.“

Opatrně vytáhl revolver, vzal jej jen dvěma prsty a potom za hlaveň. Napřed jej držel otočený pažbou k protivníkovi, který po něm sáhl levou rukou, když už sám obrátil svou dvouhlavňovou brokovnici směrem dolů.

„Vidíš, však jsem si myslel, že budeš rozumný, Kudrnáči,“ řekl při tom Jerry.

Pak ale přišel karetní trik. Revolver, který Curly Bill už držel pažbou obrácený k Jerrymu, se náhle bleskově obrátil. Jerry najednou držel v ruce ne pažbu, ale na něj obrácenou hlaveň.

Vyděšen za ni zatáhl a vyšla rána.

Jerry ani nestačil stisknout kohoutek své brokovnice. Padl na kolena a zasténal: „Ach Bože…“

Kudrnáč Bill se ale chtěl obrátit a vyhoupnout zase na koně. Nechtěl svůj pobyt ve městě protahovat ani o vteřinu déle, než je nutné.

Když už byl z poloviny otočen, povšiml si nebezpečí, které se k němu blížilo úplně klidně a odměřeným krokem. Koutkem oka zahlédl vysokou a kostnatou postavu muže, který umí být tak rychlý jako boxer lehké váhy.

Curly Bill Brocius Graham není žádný druhořadý střelec. Je to jeden z nejnebezpečnějších banditů a pistolníků, jací existují. Tentokrát ale už má prohráno.

První ránu dostal šikmo přes spánky a ucho. Druhá rána jej zasáhla do zátylku. Obě byly zasazeny dlouhou hlavní revolveru, což je totéž, jako kdyby to bylo železnou tyčí. Byl to tvrdý a účinný styl Wyatta Earpa. Ten v takovém případě postupuje brutálně, nesmlouvavě a nevyhýbá se násilí.

Právě tímto způsobem, tímto stylem, zkrotil už několik měst Divokého západu. Jinak by to s nimi nebylo možné, to je nepochybné. Bylo nutno nasadit brutální a surové násilí. A to Wyatt Earp udělal. Právě proto se mu lidská společnost vyhýbá a pohrdá jím. Proto se od něj všichni odtahují. Tímto způsobem si kolem sebe vybudoval neviditelnou zeď a stal se v očích jiných dvounohým tygrem, násilníkem, kterému to všechno dělá radost a přináší uspokojení a který je dost chytrý na to, aby to vše podnikal v mezích zákona.

I teď má při tom diváky. Pozorují, jak pomocník šerifa zvedá ze země bezvědomého Curly Billa a jak jej klade napříč přes koně, břichem dolů. Dívají se, jak Wyatt Earp bere s sebou zajatce do městského vězení. A nakonec jsou svědky, jak je odvážen k doktorovi Jerry.

Vládne stísněné ticho, plné zlých předtuch. Jedno je totiž jasné: Wyatt Earp si tím vybral jednoho z nejnebezpečnějších a nejvlivnějších lidí. Město a potom i okolní venkov, jakmile se ta zpráva rozšířila, čekají teď, co se stane, vědomi si toho, že se něco musí stát. Všichni jsou zvědaví, jestli bude vznesena obžaloba proti Kudrnáči Billovi kvůli vraždě, nebo zda bude přímo odsouzen.

Do věci se zapojil Johnny Behan a všemi mastmi mazaný advokát Paul Fitzgerald. Byli vyslechnuti svědkové a jejich výpovědi byly zaprotokolovány. A výsledkem bylo, že Curly Bill Brocius Graham byl odsouzen k pokutě a k několikadenní vazbě, což ve skutečnosti si už vyšetřovací vazbou odpykal. Důvodem k odsouzení bylo nedovolené nošení zbraní a výstřel.

Městský soud musel přijmout obranu Kudrnáče Billa, podle níž byl tento nejprve sám ohrožován Jerrym Hakketem s brokovnicí v ruce. Několik svědků dobře slyšelo, jak tvrdili, že Jerry Hakket tehdy zvolal: „Teď tě mám! Když teď stisknu, bude po tobě!“

Za týden byl Curly Bill z vězení propuštěn. Když přistoupil ke svému koni, kterého mu přivedl před vězení jeden z jeho přátel z nájemné stáje, přišel Wyatt Earp, zůstal stát a beze slova Kudrnáče Billa pozoroval.

Ten jeho pohled opětoval. A tak tam chvíli stáli a dívali se na sebe. Vypadalo to, jako by spolu vedli jakýsi němý rozhovor.

Konečně zvedl Curly Bill ruku a opatrně s ní přejel přes místo, pokryté už strupem, které poznamenala dlouhá hlaveň Earpova koltu.

„Jistě,“ řekl, „jsme si navzájem souzeni, mister Earp. Opravdu se jeden druhého nezbavíme.“

Po těch slovech nasedl a se svými přáteli odjel. Občané města i hosté se dostavili ve velkém počtu, a asi dva tucty děvčat ze saloonů vytvořilo oddělenou skupinu a nadšeně

zdravilo Kudrnáče Billa. Mnohohlasně byl při tom ujišťován, že je ten nejlepší chlapík, jakého znají.

Bylo charakteristické pro Wyatta Earpa, že se sám dostavil a už tak brzy dal Kudrnáči Billovi možnost se revanšovat za rány, které dostal.

Diváci slyšeli, *co* Curly Bill prohlásil. A už brzy nato se ve městě i v kraji uzavíraly sázky. Týkaly se otázky, na kterou dát odpověď nebylo lehké: Podaří se Curly Billovi a jeho přátelům vyhrát nad Wyattem Earpem a jeho bratry?

Tato otázka byla sázejícími se zodpovídána v podobě poměru dvě ku jedné ve prospěch Curly Billa a jeho přátel. V tomto poměru byl tedy také Wyatt Earp s bratry předem považován za poraženého. Kdo vsadil tisíc dolarů, získá tak jen pět set, jestli se to straně Kudrnáče Billa nepodaří.

Doc Holliday vsadil všechny peníze, které sehnal. Bylo to proti Kudrnáči Billovi a jeho přátelům.

*

O dva týdny později podstrčil jakýsi hoch Wyattu Earpovi dopis. Obsahoval krátkou prosbu: „Kdybyste chtěl zase zajít na kávu…“

Víc na tom papíře nestálo, ale Wyatt Earp věděl kam má jít. Neváhal ani den. Ještě téhož odpoledne tam zašel a vzal s sebou zákusky.

Kate Millsová jej už čekala. Hezky vyzdobila svůj malý pokojíček. Ve vázách měla hodně květů. I sama se k tomu vyparádila. Bylo na ní vidět, že chtěla Wyattovi udělat radost.

Už dlouho se blíže nesetkali celé měsíce. Viděl ji za tu dobu často u hracího stolku nebo na ulici, když byla na nákupu. Vždycky ji jen zdvořile pozdravil a nepřistoupil k ní. Respektoval tím její přání. A teď se ptal sám sebe, proč

asi změnila své stanovisko.

Bude to pěkná hodinka, hezky strávená chvíle pro muže, kterému se odnikud nedostává projevů náklonnosti. A toto je výraz něhy, zase jedna milá hodinka v jeho životě. Sedí tu teď uvolněný, bez všeho napětí, kouří a často se usmívá, Baví se spolu jen o povšechných věcech, nijak nezávazných. Střídají témata, která volí bez zvláštního důvodu. Nijak moc jim nezáleží na tom, co si povídají, a jen se těší z toho, jak jsou tady spolu. To je tím, co si celou tu dobu přáli a po čem toužili. A tak jim teď stačí, když se vidí a slyší mluvit.

Muž pozoroval ústa ženy. Objevil na jejím obličeji mnoho drobností, které se mu tak líbí, například pohyb brv jejích očí, tyrkysově zelené náušnice a náhrdelník ve výstřihu šatů. Ona ale cítí, jak se jí daří mírnit jeho tvrdost a osamělost, jak se vymaňuje ze své studené nesmiřitelnosti a strnulosti. Vyciťuje, jak by jej dokázala změnit, jak by se rád nechával jí okouzlit, a jak to, že je tu teď s ní, patří k jeho nejšťastnějším chvílím.

Ale náhle se velice polekala. Dostala najednou strach z toho, že by její moc mohla snad přece jen nestačit. Proto dostala její tvář tak vážný výraz. On si toho na ní všiml a ví, že ona teď přikročí k vysvětlení důvodu toho pozvání.

Chvíli si jej zkoumavě prohlížela a hryzla se do svého plného dolního rtu, který, mnohdy tak ženský měkký a jindy zase tvrdý, byl jednou z těch mnoha jednotlivostí, které na ní Wyatt nemůže neobdivovat.

„Našla jsem svůj klid," řekla tiše a sklopila hlavu. Podívala se na ruce složené v klíně, a byla velice klidná a uvolněná. „Už to mám za sebou," mluvila dále. „Už si nenamlouvám, že musím celý život dělat pokání. Už bych nechtěla noc co noc v těch hernách…"

Odmlčela se a učinila pohyb rukou, který vyjadřoval mnohem víc než slova. Potom pokračovala:

„Asi jsem si toho přála příliš mnoho, ale možná je i pravda, že příležitost k novému začátku je tu prostě vždycky. Wyatte, všechno jsem to v sobě už překonala. Jsem mladá, ještě mně není sedmadvacet. Ještě bych mohla mít děti, být matkou, mít svůj vlastní domov, pevné místo a všechny ty tisíce drobných věcí, které bývají stále znovu dopřávány ženě a matce – květiny v zahradě, úsměv dítěte, náklonnost muže. A možná bych měla i dobré přátele a sousedy, prožívala bych neděle s koláčem, který bych sama upekla, a s cestou do kostela.... Ach, jsou to tisíce malých věcí, pro mnoho žen tak samozřejmých. Tak ráda bych čekala s jídlem na muže, který se vrací denně z práce, šila bych panenkám šatičky a starala se o nemocnou kočku. Všechny ty věci bych chtěla dělat, ty, co je dělají milióny žen a matek. Myslím, že toto všechno dohromady vytváří velké štěstí, po kterém člověk touží. Jestli je možné...“

Zarazila se a váhala jak dál. Potom se ale podívala pevným pohledem přímo před sebe, tak otevřeným, že Wyatt viděl až do její duše.

„Jednou jsi mě prosil,“ mluvila potom dál, prostě a zřetelně, „jednou jsi mě prosil o to, abych šla s tebou ... do Kalifornie. A já jsem, Wyatte, byla hloupá. Měla jsem už tehdy jít s tebou, k novému začátku nás obou. Napřed jsem si ale asi musela všechno sama v sobě ujasnit a dospět klidu. Musela jsem se vyrovnat se svými problémy. To, že j sem mladá žena, která chce ještě někdy být šťastná, muselo napřed ve mně uzrát do zřetelné podoby. Wyatte, ještě mě chceš? Chceš se mnou odejít do Kalifornie? Začneme tam spolu, znovu od začátku, přesně tak, jak sis to tehdy přál?“

Dlouho se na ni díval a několikrát se mu při tom zrychlil dech. Zvedl jednu ze svých dlouhých a jindy tak hbitých rukou, rychlých a silných. Bezděčným pohybem si

jí přetřel obličej. Chtělo se mu vyskočit, oběhnout stůl, aby se dostal za ni, a vzal ji do náruče. Poznal, že i ona již udělala pohyb, jeho náznak, směrem k němu. Chce mu vyjít vstříc, to bylo zřejmé. Potom však zase ve své snaze ochabl a napadlo mu, že jsou tu i problémy. Náhle byl zase pevně na zemi v Tombstone a pomocníkem šerifa, jedním z bratří Earpů.

Tři Earpové mají teď divoké město Tombstone víceméně pod kontrolou a daří se jim zabraňovat banditům a pašerákům, aby se jej zmocnili. Kdyby ti nabyli vrch, tak by se ve městě prosadili úplatní úředníci a s nimi i úplně jiné zákony.

Těmto snahám stojí v cestě jen tři bratři Earpové. A na to teď znovu myslí jeden z nich, Wyatt. Sedí mírně předkloněný na židli u Kate Millsové.

„Jít s tebou do Kalifornie bych chtěl," řekl. „Byl bych, Kate, nejšťastnějším mužem na světě. A těším se na den, kdy už nebudu nosit revolver a budu moci žít v mírumilovném a civilizovaném městě jako jeho obyčejný občan. Moc rád bych měl hned za městem, nějakým hezkým a spořádaným, ovocnou plantáž. V Kalifornii se tak může člověk dobře uživit. A byl by přitom stále na čerstvém vzduchu, a..."

Nedokončil svou myšlenku, a místo toho pokračoval: „Ale to teď ještě nejde. Teď už odtud nemohu pryč. Nemohu odjet a nechat tady své bratry. Mám otevřený účet s Kudrnáčem Billem. Nemohu teď prostě utéct."

Pomalu se zvedl ze židle, postavil se za ni a položil ruce na její vysoké opěradlo. Řekl všechno, co bylo třeba říct. Teď se musí rozhodnout Kate Millsová. Wyatt ví, že by mu toho mohla tolik říct, například jak se nedočká žádného vděku, že tím svou smutnou pověst pistolníka jen zvětší a udělá smutnější, a že lidská společnost tu zeď, která ji od něho odděluje, tu neviditelnou přehradu, udělá ještě vyšší.

To by mu mohla říct. Ale neříká mu to. Ví až příliš dobře, že on si žádné iluze nedělá, a že pro budoucí generace, a už i teď, je a bude znám v nejlepším případě jako pistolník a slavný střelec. To je jeho nynější pověst a takového jej bude dále předávat jistě ještě daleko větší měrou tradice. Zabíjel muže, nebo přinejmenším proléval jejich krev. Je pistolník, a na tom nic nemění ani hvězda zákonného strážce práva. Zabíjel přece. A proto je tak sám. Tím je ocejchován a vyloučen. Vděku se nedočká nikdy.

Kate Millsová proto b těchto věcech nepromluvila ani slovo. Řekla však něco jiného. A z jejích slov bylo poznat, že ví více než většina občanů města. To, co ví, ji asi dovedlo jako poslední pohnutka k tomu, že jej pozvala k sobě a mela jej k tomu, aby se vzdal.

„Wyatte, oni tě zabijí," řekla. „Já to vím! Sedávám tak často s muži u hracího stolu, s těmi, co patří ke straně Earpům nepřátelské. Zaslechnu při tom slova; úlomky šeptaných hovorů. Chtějí vás z tohoto města vyhnat. Zabít vás chtějí! A jsou silnější a mocnější než vy Earpové. Kdybys mohl odejít, se mnou, tak by toho nechali jistě i tvoji bratři. A to by mohla být záchrana pro vás všechny! Ti banditi zcela vážně připravují poslední boj. Já to vím! Vstoupí do města jednu z nejbližších nocí... možná už dnes."

„Nemohu zradit svůj prapor," řekl, a hlas mu zněl tvrdě. „Musíš na mě počkat, Kate."

„Cekat nebudu!" řekla rozhodně a podupla při tom nohou. „Nezůstanu v tomto městě, abych se musela dívat, jak tě zabijí. Musíš se teď rozhodnout mezi mnou a touto nevypovězenou válkou! Ano, ta tady zuří, zcela osobní spor mezi bratry Earpy a mocnou zájmovou skupinou zdejších lidí. A vy jste tak hrdí! Nechcete se z tohoto města nechat vyhnat. Wyatte, v jiných městech, ve Wichitě, v Dodge City a jinde, jsi nakonec musel odejít. Z toho všeho

v tobě vznikl komplex, a ten tě ovládá. Pojď se mnou a zapomeň na svůj dosavadní život plný násilností. Přísahám ti, že ti u sebe umožním na všechno zapomenout.... Je to příležitost přece pro nás!“

Přikývl jí na to. „V tom máš pravdu. Ale já musím zůstat a vybojovat to. Ano, možná je to tady válka. A až bude všechno skončeno, tak zůstanou ty dvě strany proti sobě. Pro jednu stranu budu prodlouženou rukou určitých lidí v pozadí, tím, kdo za to dostává hezky zaplaceno, a pro ty druhé budu zase krvavý pistolník. Ale já musím zůstat a bojovat. Třeba jsem opravdu pistolník, který potřebuje vidět stále znova, jak si muži, zasažení střelou, sahají na prsa a pak se hroutí. ... Je mi líto!“

Poslední slova ze sebe vyrazil velice prudce. A potom odešel. Už se neohlédl. Kate Millsová si ale sedla za stůl a dala se do pláče, hořkého pláče. Druhého dne od ní Wyatt Earp dostal zprávu: „Wyatte, odjíždím do Kalifornie a tam na tebe budu čekat. Tady už má moje štěstí konec! Snad je najdu v Kalifornii. Půjdu tam na pobřeží, protože chci vidět moře. Na shledanou, Wyatte! Anebo navždy sbohem! To podle toho jak se rozhodneš. Kate.“

Když Wyatt Earp dostal ten dopis, byla několik hodin na cestě, možná už v Bensonu, odkud odjede vlakem dále na západ. Hned za řekou Colorado začíná Kalifornie.

Wyatt Earp se na ten dopis dlouho díval. A potom obrátil zrak k západu, jakoby dokázal rozpoznat co se tam v dáli děje. Konečně párkrát těžce polkl a vytáhl sirku z kapsy u vesty. Dopis zmačkal, zapálil jej a nechal hořící papírovou kouli spadnout s okraje chodníku na prašnou silnici. Díval se, jak je lehký papír odnášen po zemi větrem.

„Sbohem,“ bručel si pro sebe a díval se při tom k západu.

A to bylo jeho definitivní odmítnutí. Možná by se vše v Tombstone pak bylo udalo jinak, kdyby se vydal za Kate Millsovou dalším poštovním dostavníkem.

Jenže on zůstal. Vzdal se všeho štěstí, každého nového začátku. Zůstane pistolníkem Wyattem Earpem – možná proto, že mu hrdost nedovoluje utéct, možná proto, že nechce nechat bratry bez pomoci, možná proto, že ve svém nejhlubším nitru přece jen pociťuje povinnost pomoci tomuto divokému městu. Možná ale také jen prostě proto, že je revolverový hrdina, kterému jde jen a jen o boj.

Kate Millsovou, řečenou Červenou kočku Kate, už neuvidí.

Nikdy se úplně neobjasnilo, jestli tu věc s Wyattem Earpem chtěli Curly Bill a Johnny Ringo vyřídit každý sám, jestli prostě narazili na Wyatta Earpa jen náhodou, jestli měli od někoho úkol, nebo jestli začali tu surovou hru příliš brzy, takže nemohli dostat pomoc od přátel. Ať už tomu bylo jakkoliv, v každém případě tehdy něco vážně zaskřípalo.

Kudrnáč Bill a Johnny Ringo přišli za tmy do města. Přivedli své koně do ohrady O. K. Corral, nechali je osedlané a ani nepomysleli na to, že by odložili pás s náboji, jak to předpis vyžaduje. Nevšiml si jich ani zaměstnanec stáje, protože právě večeřel. Ještě jednou si prohlédli zbraně a vydali se na cestu.

Dobu si vybrali velice dobře, protože Virgil a Morgan Earpovi, kteří mají nastoupit službu dalšího dne teprve za dvě hodiny, až se bude rozednívat, ještě spí nebo se aspoň nacházejí ve své ubytovně.

Wyatt Earp ale tou dobou sedí u večeře v jedné čínské

restauraci.

Curly Bill a Johnny Ringo se pak rozdělili a šli každý jinou cestou, která je měla přivést předními a zadními dveřmi do restaurace, aby skončila u Wyatta Earpa. Tam jej budou mít v kleštích. Ani samotný Wyatt Earp už pak nebude mít šanci, a bez něj se už jeho dva bratři neudrží. Období Earpů, které představuje pro město Tombstone jednu epochu, bude tím ukončeno.

Jenže je tu ještě jistý Doc Holliday, a i když ten nemá na tomto světě žádné přátele, lidé se mu vyhýbají a bojí se jej, dokáže a vždycky dokázal si zavázat sobě podřízené osoby. Kdo mu mohl být užitečný nebo jím už byl, dostával od něj pokaždé pěkné spropitné. Takový vztah udržoval on pak už vždy, s noblesou a velkoryse. Navíc je mu zavázána China Mary, Čínská Mary. A proto vstupuje na tomto místě Doc Holliday znovu do hry.

V době, kdy vcházejí do města Curly Bill a Johnny Ringo, sedí v herně u Campbella a Hatche a nad sklenicí portského sní o tom, co by dělal, kdyby byl zdravý. Rozvažuje, jestli by pak znovu začal vykonávat své zubařské povolání, a co by udělal s Big Nose Kate, která s ním žije a o něho se stará, takže teď má něco jako domov a člověka, za kterým může jít a který jej chápe.

Jeden z čínských sluhů vešel se džberem dovnitř a začal na všech stolech vyprazdňovat popelníky. Když se dostal k doktoru Hollidayovi, jemně na něj zašeptal: „Curly Bill a Ringo.“ Neřekl ovšem Curly, ale Cully, a také ne Ringo, nýbrž Lingo, protože je Číňan. Doc Holliday však věděl i tak o koho se jedná. Bylo mu okamžitě jasné co je potřeba dělat.

Když vejdou do města dva ozbrojení bandité a revolveroví hrdinové, a každého pak vede cesta jinudy, tak si člověk jako Holliday může do určité míry vypočítat, kde by se ty oddělené větve mohly zase spojit. Ví totiž, že

denně touto dobou Wyatt Earp večeří v té čínské restauraci.

A tím je o tom všechno jasné člověku, který dokáže uvažovat důsledně. Když totiž překročí zákaz nosit zbraně dva bandité naráz a procházejí se po Tombstone s bouchačkami, tak si buď musejí dávat pozor, aby nepotkali Wyatta Earpa, nebo si to musí tak zařídit, aby-je Wyatt Earp neuviděl dříve, než jej dostanou právě před své revolvery. A až jej tam budou mít, tak bude pro něj asi velmi těžké prosadit ten zákon o nenošení zbraní.

To Doc Holliday pochopil rychle. Vydal se hned na cestu, po tom, co podstrčil Číňanovi zlaťák. Zašel domovní prolukou na zadní dvůr té čínské restaurace. Holliday pořád nosí boty s plochými podrážkami, pravé, na míru ušité šněrovací boty lidí z města. Pohybuje se proto nehlučně, jako stín, a daří se mu teď i chvíli nekašlat ani nepokašlávat. Když klouzal kolem rohu domu, uviděl stát před zadními dveřmi mistera Johnnyho Ringo. Jakmile ten dveře otevřel, vrzaly dost dlouho na to, aby se Holliday dostal až těsně k němu.

Číňan, který tam uvnitř, v kuchyni, míchal v hrncích a mísách, se vyděšeně díval na Ringa a na jeho kolt připravený k výstřelu. A potom jeho pohled sklouzl za Ringa na doktora Hollidaye, který se Číňanovi za prvním zjevením objevil náhle jako duch, bledý, vyzáblý a tmavě oblečený jako pohřbívač mrtvých.

Ale i Ringo je zkušený. Pohled čínského kuchaře si hned vysvětlil správně a chtěl se skrčit a prudce otočit. V tom mu ale revolver doktora Hollidaye dopadl jako obušek zezadu na klobouk. Je to velmi dobrý klobouk, protože Ringo se šatí velice pečlivě a již delší dobu kupuje jen takové klobouky, které stojí aspoň čtyřicet dolaru. Proto ale takový klobouk ještě není tlustší než jiný levný. Johnny Ringo se sesul na kolena a pak mu brada udeřila o

práh dveří. Při tom vyšla rána a on rozbil velikou hliněnou polévkovou mísu, ve které se právě nalézal umělecký kuchařský výtvor překvapeného Asiata.

Doc Holliday pak Ringa překročil. Ale byl teprve uprostřed kuchyně, když se otevřely dveře místnosti, pro hosty a v nich se objevila hlava Wyatta Earpa a jeho revolver.

Doktor se pod svým úzkým knírem přátelsky zašklebil. „To byl jen náš milý Johnny Ringo," řekl. „Náš dobrý Bill jistě stojí u předních dveří. Wyatte, měl byste se jej teď snad zeptat, jestli není něco v pořádku."

Wyatt Earp mu na to vážně přikývl. Potom se obrátil a přešel lokál odměřeným krokem. Klidně otevřel dveře a podíval se na Kudrnáče Bil-la, který tam stál a vypadal dost zmatený, protože přece slyšel výstřel a ještě stále přemýšlel co asi Ringo udělal nebo co se mu asi stalo.

Wyatt Earp na něj kývl skoro jako přítel a držel při tom v ruce kolt, málem jakoby to bylo něco zbytečného. Potom ke Kudrnáči Billovi promluvil tato slova: „Něco asi nevyšlo, že, starý kamaráde Kudrnáči? Náš milý Johnny Ringo si rozbil hlavu a zdá se mu teď o bílých beráncích na zelené louce. Pokud by ti to nevadilo, ty kudrnatej hochu, tak bych teď rád dostal od tebe tvůj revolver." Zvláště na posledních slovech si dal záležet, aby vyzněla měkce a přívětivě.

Při tom se ale Curly Bill už díval do černé díry ústí revolveru. Náhle mu blesklo hlavou, že by mu to přece jen velice vadilo, kdyby musel sejít z tohoto světa. I přes tuto porážku se mu náhle zalíbilo tady na zemi. A řekl si, že život je kolo štěstí, a že ne při každé otočce vyjde číslo právě toho muže, co, na něj teď hledí sice s úsměvem, ale i se studeným pohledem.

Kudrnáč Bill sebou trhl. Potom vytáhl opatrně zbraň z

pouzdra a podal ji Wyattu Earpovi pažbou napřed.

Nikdy se už nedozvíme, jestli by uplatnil i u Wyatta Earpa svůj starý kousek, známý dnes už jako „Kudrnáčův trik“ nebo „Kudrnáčova obrátka“, který si později osvojilo tolik pistolníků a kterému padne za oběť ještě nejeden srdnatý muž zákona.

Wyatt Earp také nenechal dojít věci až tak daleko. Ústí jeho zbraně zůstává totiž namířeno přesně na Kudrnáčův žaludek.

Curly Bill se tedy svého dobře vymyšleného triku raději vzdal. S Wyattem Earpem takto nežertoval. A když ten mu pak řekl „Jdeme!“ tak proti tomu nic nenamítal.

Před vězením narazili na Johnny-ho Ringa, a doktora Hollidaye. Johnny Ringo ještě stále nebyl ve své kůži. Vrávoral, držel svůj drahý klobouk v ruce, a druhou rukou si zakrýval krvácející bouli na hlavě.

„Ne… nevyšlo to,“ řekl. „Ale…“

„Drž teď hubu!“ řekl mu vztekle Curly Bill Brocius Graham.

Zavřeli je. A potom se Wyatt Earp s doktorem Hollidayem vydali na cestu zpět, Holliday do herny ke svému vínu a Wyatt Earp ke své večeři do čínské restaurace. Cestou prohodili pár slov. Wyatt Earp řekl: „Za to tě budou nenávidět stejně jako mě, Johne.“ Bylo to poprvé, co oslovil doktora Hollidaye tak důvěrně.

Ten mu na to odpověděl: „Mě nenávidí celý svět. Jenom jsem ti pomohl, protože jsem vsadil spoustu peněz na to, že Curly Bill a jeho spoluhráči tě nedokáží oddělat.“ A po těchto slovech se jejich cesty zase rozdělily.

Do 26. října zbývá teď už jen devatenáct dní. A přesně za tento počet dní mají dostaveníčko se smrtí.

Pokud se ale týká Kudrnáče Billa a Johnnyho Ringa, tak ti byli následujícího dne, 8. října, městským soudcem

odsouzeni každý ke dvanácti dnům vězení pro nedovolené nošení zbraně.

A sázky byly proplaceny.

Hned však byly uzavřeny nové.

Dvanáct dnů ale proběhlo klidně a pokojně. Bylo to jakoby všichni bandité, pašeráci, silniční lupiči, zloději'dobytka a všichni ti těžko ovladatelní výtečníci odešli na prázdniny.

Přitom je ale zcela jasně, že ta divoká smečka čeká jen na to, až se Curly Bill a Johnny Ringo dostanou z vězení, které Earpové dobře střeží. Stalo se tak 21. října.

O tři dny později, 24. října, vešlo zásluhou tajemného zpravodajského systému ve známost, že se ta nezkrotná společnost den předtím někde sešla. Co se při tom tajně domluvilo však není zatím jasné. Ale doneslo se to brzy k doktoru Hollidayovi, protože ten štědře platí za dobré zprávy všeho druhu, a protože u něho jsou ti, kdo mu je přinášejí vždy zcela jisti, že je nevyzradí.

Potom zašel Doc Holliday v nově košili a ve svých nejlepších šatech za Earpovými do jejich kanceláře. Tam jim řekl:

„Teď jde do tuhého, pánové! Tentokrát to chce vybojovat ta banda celá! Konečně se dozví zač je toho loket! V nejbližších dnech přijdou všechna jejich esa k nám do města a uspořádají tady revolverovou slavnost. Chtějí při tom vyřídit i Wega Flinta.“ Po těchto slovech pohlédl na bratry Earpovy.

Potom ale spočinuly všechny pohledy na jednom z nich – na Wyattu Earpovi. Kromě tří bratří a doktora byl přítomen ještě jeden muž, který teď odhodlaně vyskočil a zvolal:

„Tak dobrá. Vyhlásím tedy mimořádný stav a nechám nastoupit domobranu ! Zmobilizuji nejen náš bezpečnostní výbor, ale všechny občany. Protože teď se už

jedná o samotnou nezávislost našeho města!“

To promluvil starosta a vydavatel novin The Epitaph, John P. Clům.

Ale Wyatt Earp mu jen chlácholivě přikyvoval a potom klidně prohlásil, jako kdyby mluvil o letní bouři, která se dá čekat a která nakonec pročistí vzduch a nemůže přinést nic jiného než požehnání: „Domobrana je zbytečná, Clume. My Earpové jsme placeni za to, že tu v Tombstone udržujeme klid a pořádek, že tu chráníme dobré lidi před zlými. A jestli se to nemá podařit nám, tak požádejte guvernéra o oddíl vojska, který v tomto městě zaručí pořádek a bezpečnost. Ale domobranu nechtě pěkně doma. Nemá smysl, aby se nechali postřílet otcové rodin a občané, kteří umějí zacházet se zbraní jen průměrně.“ Řekl to pevným hlasem a díval se přitom na Cluma upřeným tvrdým pohledem.

Starosta města těžce polkl a pomalu odešel. Ví, že to Wyatt mohl říct i zřetelněji a méně ohleduplně, totiž, že se Clumova domobrana schová stejně doma za kamny, až do Tombstone dorazí ta „divoká smečka“.

Ale není mu třeba být tak pohrdavě výstižný. I to John P. Clům pochopil. Wyatt Earp je přece zdvořilý člověk!

*

O hodně později téhož dne potkal Doc Holliday toho Wega Flinta, o kterém zde již mezitím byla řeč. A od té doby, co Wego Flint ví, že Doc Holliday není vrah jeho přítele jménem Jack Dale, panuje mezi nimi skoro přátelství.

Setkali se před výjezdem z ohrady O. K. Corral, a nebylo to setkání náhodné. Doc Holliday hledá totiž toho mladého Texasana už dlouho. A má k tomu svůj dobrý

důvod. Slibuje si toho od Wega Flinta opravdu hodně. Neřekl Earpům všechno, co mu donesli Číňané. Ale Holliday má některé velmi závažně důvody pro svou zdrženlivost.

Holliday položil mladému Texasanu ruku na rameno a řekl: „Zítra nebo pozítří přijde celá ta banda do Tombstone, aby si odnesla několik skalpů. Earpové a já při tom budeme zcela sami."

V očích Vega Flinta to zajiskřilo. „Ne tak úplně sami," odpověděl s oním bleskovým pousmáním, které jej už samo o sobě označuje jako bojovníka. „Ne tak úplně sami," opakoval. „Tato hra se bude hrát se čtyřmi esy a jedním klukem. Od té doby, co vím, že jeden z banditů je i Sam Hutton, vrah mého přítele, stojím na vaší straně. A ten kluk ve hře jsem já!"

Přesto Doc Holliday zavrtěl hlavou. Vzal jej za ruku a řekl: „Pojď se mnou kousek!"

Šli pak spolu ven z města a došli brzy na úpatí kopce, nazvaného po vysoké botě, o kterém zde již byla řeč v souvislosti se hřbitovem. Tam potom řekl Doc:

„Jejich esa se sešla na Clantonově ranči a promyslela plán. Jenže v této zemi jsou čínští kuchaři takoví dobráci, a tak levní! I u Clantonů slouží jeden, žluté barvy kůže, protože i bandité milují hodné a laciné kuchaře."

„Dobrá. A co dál?" prohodil Wego Fling napjatý očekáváním.

Potom uviděl, jak se Doc Holliday zašklebil. „Ve svém dřívějším životě jsem jistě byl Číňan," mluvil doktor dál. „Proto se s těmi úzkookými dobře domluvím. A China Mary je dobrou přítelkyní, skoro tak dobrou jako Big Nose Kate. Mám docela štěstí u vykřičených a pochybných dam, nemyslíš?"

V jeho hlase se ozývala ta veliká ochota pomoci, a snad teď myslel na onu dobu, kdy byl slibným lékařem v

Bostonu, který patřil do nejlepších společenských kruhů.

Náhle ale prohlásil k věci: „Ten Číňan na Clantonově ranči se jmenuje Citron. Clantonovi by přísahali na to, že nezná ani slovo anglicky. Ale byla by to křivá přísaha! Dej teď pozor, chlapče, a hezky otevři doširoka uši!“

Sklonil se, zvedl ze země svou hůl a začal kreslit do prašné písčité cesty. „Přijdou do města z různých směrů. Napřed to budou Clantonovi s těmi svými z jihovýchodu a východu. McLoweryovi a jejich přívrženci dorazí od jihozápadu. Ale Curly Bill, Johnny Eingo a Sam Hutton, na kterého máš tolik spadeno, ty můj divochu od Pecosu, ti sem přijdou od toho domku u brodu San Pedro, co v něm odpočívají pocestní. Chtějí tam použít poštovní dostavník a přijet s ním sem do Tombstone, a to až na konečnou stanici pošty.“

Když došel až sem, zvedl se znovu a podíval se pevně do očí Wegu Flintovi. Spatřil v nich studené záblesky odhodlání. „Je to darebáctví,“ řekl. „Earpové se vždy dostaví k příjezdu poštovního vozu – pokaždé na něj čekají na stanici – aby viděli, kdo přijíždí do města. Curly Bill, Johnny Ringo a Sam Hutton budou střílet z dostavníku, do určité míry takto dobře krytí, na úplně nekryté bratry Earpovy. Jejich výstřely budou signálem, na který mají udeřit všichni bandité, kteří mezitím proniknou do města. Rozuměl jsi tomu všemu dobře, můj divoký Texasane?“

„Úplně,“ řekl Wego. A pochopil to opravdu tak dobře, jak je vůbec jen možné. Tento plán „divoké smečky“ je také velice jednoduchý a bez složitostí. Celá ta horda má do města Tombstone proniknout z různých směrů a v něm se rozdělit. Všichni ti drsní chlapíci zaujmou výhodné pozice a budou pak čekat na znamení. A to jim dají Curly Bill, Johnny Ringo a Sam Hutton se svými kolty z poštovního kočáru, až ten dojede na stanici a tam, jako skoro

pokaždé, budou stát tři Earpové, aby se podívali na vystupující příchozí. Muž od řeky Pecos si to všechno srovnal v hlavě.

Doc Holliday se trpce usmál. A když pak mluvil dál k Flintovi, zněl mu hlas velice tvrdě: „Ty musíš, Wegu, zabránit, aby to tak probíhalo, chlapče! Musíš vyjet dnes v noci a číhat u brodu přes řeku San Pedro River. Budeš odtud pozorovat poštovní stanici. Musíš zabránit koňské poště v příjezdu do Tombstone, rozumíš?“

Wego přikývl. „Vědí o tom Earpové?“ zeptal se potom pomalu.

Holliday zavrtěl hlavou. „Ne, to jsem jim neřekl. To jim nemohu říct, protože se nebojí ničeho na světě a nepřipustili by, abys jim pomáhal. Virgil s Morganem by pak jeli k brodu místo tebe a tam ty tři střelce zadrželi. Ale Wyatt Earp bude oba své bratry velice potřebovat tady v Tombstone. A taky mě! Budeme tady mít plné ruce práce. A je potřeba zabránit, aby se až tady v Tombstone do toho připletli ještě i Curly Bill, Johnny Ringo a Sam Hutton. Budeme v tom případě mít docela dobrou šanci. Jestli se ale těm třem tygrům podaří proniknout do Tombstone, budou ty naše naděje tak malé, jako když má jeden ve hře mnoho protihráčů. Potom by na nás ta divoká horda mohla vyzrát, protože sázkami v této hře jsou revolvery a olověné kulky. Chápeš to?“

Wego Flint polkl a přikývl. A potom se oba na sebe chvíli upřeně dívali. „Děkuji, doktore,“ řekl pak Wego Flint. „Moc ti děkuji za tu šanci, kterou jsem dostal tvou zásluhou.“

Doc Holliday sebou lehce trhl. Položil obě ruce Wegovi na ramena. „Wegu,“ kladl mu důrazně na srdce, „jistě nebudeš tak hloupý, abys chtěl vyzvat před svůj revolver Sama Huttona, který ti zabil kamaráda! To teď nech být! Mysli na Ringa a Curlyho, kteří u toho budou s ním.

Zadržet dostavník můžeš na mnoho způsobů – bude-li potřeba, tak puškou. Ale jestli ani nedojede ke stánici u brodu, u které chtějí nastoupit ti tři, tak pak ani oni nedojedou do Tombstone. Promluv s kočím toho vozu, vysvětli mu to. Nebo mu zastřel koně, jestli nebude jiného zbytí, jestli to nepůjde udělat jinak, ale nepouštěj se osobně do Sama Huttona, jestli u toho budou i Ringo a Curly."

„Samozřejmě, že ne," ušklíbl se Wego. „Nejsem přece blázen. Slibuji, že ti tři poštou do Tombstone nedojedou."

*

Nastal 25. říjen, o kterém zatím nikdo neví, že to bude předvečer onoho už brzy tak smutně proslulého a krvavého 26. října, který vejde do historie celého národa.

V Tombstone bylo toho dne všechno v pořádku a v klidu. Earpové byli stále někde po městě a Doc Holliday pořád seděl, zahalený teplým pláštěm, na verandě saloonu Oriental a sledoval dění na Allen Street. Občas vytáhl z kapsy pláště láhev a upil z ní.

Město ale už dávno větří nebezpečí, jakýmsi nedefinovatelným smyslem, jeho zvláštní pach, asi jako mnohdy cítíme blízkou změnu počasí i bez větších známek, které by to prozrazovaly.

Ale ve městě se toho 25. října 1881 nic neděje. Asi do města přijelo několik skupin jezdců, o kterých není známo, jestli jsou to poctiví kovbojové nebo zloději dobytka, nebo dokonce bandité. Chovají se ale mírumilovně a rozumně. Odevzdali zbraně nebo si je nechali u koní v ohradě O. K. Corral. Earpové a Holliday, kteří všechno pozorují bystrým okem, nevidí nic, co by jim mělo dělat starosti nebo je nutilo zakročit.

Potom přišla noc, tichá a mírumilovná. Tombstone působí poklidným dojmem. Vůbec se nezdá být tím divokým městem, ve kterém roztáčí své dolary a oddává se divokým požitkům a všemožným prostopášnostem noc co noc víc než tisíc dělníků z dolů a mnoho tuctů ostrých hochů, kteří do něj přijeli z prérie nebo z pouště. Ve výplatní dny okolních dolů proudí do města s kopců dokonce tři až čtyři tisíce žíznivých mužů.

Té noci na 26. října to ve městě nebzučí a nehučí, protože všichni žijí v napjatém očekávání. Na rozdíl od jiných dnů přišlo večer jen několik návštěvníků, a skoro všichni občané města i hosté se vyhnuli návštěvě veřejných podniků a raději zůstali doma, ve svém hotelu nebo tam, kde našli ubytování. Napětí se nad městem vznáší velice zřetelně. Bylo to, jako by veliká, ale vystrašená obluda zadržela dech a nevěděla, jestli se přes ni nepřežene nějaká událost, o které tuší, že to bude něco strašného.

Tato předtucha, černá, temná a zlá, byla ve vzduchu. Avšak noc přešla a nastal zase slunečný den.

A potom, kolem poledne, kdy se zase udělalo pěkně teplo, se věci zcela náhle daly do pohybu. Všechno probíhalo velice rychle a následovalo jedno za druhým, ráz na ráz.

*

Virgil Earp, tombstonský šerif, byl tím, kdo zahlédl blížit se do města oba první protivníky. Byli to Ike Clanton a Tom McLowery. Přicházeli po zuby ozbrojeni a s puškami napříč přes sedla.

Virgil se nezdržoval tím, aby dal zprávu svým bratrům. Pospíšil si několika uličkami a přes dvory k ohradě O. K.

Corral, vešel do stáje zadním vchodem a vyšel zase, se dvěma namířenými revolvery, předními dveřmi právě když Ike Clanton a Tom McLowery sesedali.

„Tak dobrá, hoši," řekl jim. „Hoďte zbraně prostě na zem!"

Dívali se na něho, divocí a vzteklí, a nenávist z nich vystupovala skoro hmatatelně. Potom ale poslechli, protože nechtěli to vše začínat předčasně.

O deset minut později stáli před městským soudem. Ten jim ale jen dal pokutu, každému dvacet dolarů, za nedovolené nošení zbraně. Později se našli lidé, kteří vyprávěli každému, kdo to chtěl slyšet, že ten soudce měl prostě strach dát oba tyto hochy zavřít.

Avšak Ike Clanton a Tom McLowery hned zase pokračovali. Dali §i pár whisky a pak zmizeli ve Spangenburgově obchodu se zbraněmi, aby si pořídili „nový kabát", protože beze zbraní se cítí jako nazí. Zatím události pokračovaly, a nabývaly stále na rychlosti.

Když se pak Virgil Earp zase sešel se svými bratry, dozvěděl se od nich, že se právě do města ze všech stran blíží spousty dalších jezdců. Wyatt Earp jmenoval ty nejvýznamnější. Byli mezi nimi Frank McLowery, Billy Clanton a Billy Claiborne.

Frank McLowery je drsný, chladný a možná nejnebezpečnější pistolník celé té „divoké smečky". Je zcela určitě ještě nebezpečnější než Curly Bill a Johnny Ringo.

Billy Clanton je nejmladší toho rodu, právě devatenáctiletý, ale už skutečný muž, bezohledný pistolník, vyrostlý mezi pistolníky a bandity, pro něhož byly proto násilí a odpovídající způsob života samozřejmostí. Byla v něm nespoutaná a pomýlená ctižádost všechny ty otrlé a nebezpečné chlapíky překonat.

Billy Claiborne se ale chtěl stát druhým Billym the Kid,

který byl pověstnou postavou pistolníka na Divokém Západě, a už pro to dost udělal. Toužil dosáhnout tutéž smutnou proslulost.

Když k těmto třem pistolníkům připočítáme ještě Torna McLoweryho a Ika Clantona, kteří se právě nově vyzbrojili, a kteří už každý zabili pár lidí v souboji, tak už toto stačí, aby nastala pěkná šlamastyka, i kdybychom nepočítali tu spoustu dalších ostrých hochů, kteří se rozestavili po městě.

Nebylo později už nikdy správně zjištěno, jak silní ti bandité, co se sjížděli v malých skupinkách a hned se rozptýlili po saloonech a hernách, vlastně byli. Je ale zřejmé, že jich bylo velmi mnoho. Přijeli totiž dobýt město Tombstone a zažít největší „zátah“ svého života, zabít bratry Earpovy, doktora Hollidaye a Texasana Wega Flinta, přepadnout a vyrabovat banku, jednotlivé kanceláře důlních společností, obchody, a kancelář Poštovní a přepravní společnosti.

*

Earpové se radili ve své kanceláři, a měl by s nimi při tom být vlastně i okresní šerif Johnny Behan, který tou dobou byl přece už také strážcem zákona, dokonce nejvyšším policejním úředníkem okresu Cochise.

„Jsou tu tedy skoro všichni,“ řekl Wyatt Earp. „Z těch elitních chybějí už jen Johnny Ringo, Curly Bill a Sam Hutton. Ale jistě i tito tři pánové se dostaví, pokud to mezitím už neudělali.“

Morgan a Virgil s ním souhlasili. Zůstávali i v této situaci klidní.

Bohužel s nimi Doc Holliday není. Byl by jim teď mohl říct, že Ringo, Curly a Hutton nepřijedou, protože jeden

mladý Texasan uvede věci trochu do pořádku, a sice u brodu San Pedro.

Holliday tou dobou seděl před Haffordovým saloonem a se vzrůstajícím uspokojením a nadějí konstatoval, že poštovní kočár už má zpoždění.

Mezitím si tři Earpové zkontrolovali zbraně. Když chtěli vyrazit, dveře se otevřely a do kanceláře vrazil starosta John P. Clům. Rychle oddychoval a byl v obličeji celý brunátný.

„Chtěl jsem svolat domobranu," sténal, „ale nepodařilo se mi dát své lidi dohromady. Nikdo z nich se na ulici neodváží. Jeden z výtržníků ztloukl starého Bena Millera, když ten šel s brokovnicí na radnici. Nikdy bych si nebyl pomyslel, že město jako Tombstone se bude plazit v prachu před několika tucty banditů."

„Jakmile se člověk ožení, má ženu a děti, tak už moc nebude riskovat," poznamenal k tomu Wyatt Earp.

„Tím spíš ne, když si za dobré peníze vydržuje pár strážců zákona," dodal k tomu Virgil Earp, a do chladu jeho hlasu se přimísil posměch. John P. Clům na to hořce zasténal.

„Celá ta tlupa se teď potuluje městem a všude rozhlašuje, že žádnému z těch mocných Earpů už zbraň bez boje nevydá, a že přišli do Tombstone si vybojovat nezávislost. Zákaz nošení zbraně, vydaný bratry Earpovými, je prý dnešním dnem pošlapán a bude zrušen. Wyatte, co teď budeme dělat?"

Po těchto slovech starosty Cluma nastalo chvíli ticho. Earpové neztratili svou chladnokrevnost a odhodlání. Potom pronesl Wyat klidným hlasem, jakoby upozorňoval na to, že je třeba vykonat nějakou nepříliš důležitou práci: „Půjdeme na ně a podíváme se na ty nejdivočejší. Zákon o nenošení zbraní prosadíme, a to proti jakémukoliv

odporu.“ Klid jeho hlasu nebyl jen obvyklý a prostý – bylo v něm odhodlání až na hranici smrti.

Starosta John P. Clům těžce polkl. „Dnes je to jiné než jindy,“ řekl. „Cítím, že dnes je tomu jinak. Mohlo by z toho vzniknout velké krveprolití. Snad bychom měli uvažovat, jestli by nebylo lepší…“

Další slova mu uvázla v krku, když pohlédl do ztvrdlých tváří bratří Earpů a zahlédl studený záblesk jejich kouřově šedých očí.

Jsou si velice podobni, tito tři slavní Earpové. A nevzdávají se. Chtějí tedy mít boj, veliký, strašný a nevyhnutelný.

Tak je tomu! Chtějí si svoje vybojovat! Tak je to správně řečeno! Jako třem pistolníkům hledajícím si slávu jim jde o to, aby si uchovali prestiž a na svých protivnících si ji uhájili.

Formálně mají právo na své straně. Zákony vydalo toto město, a jedním z nich je zákaz nošení zbraní. Earpové mu chtějí zajistit platnost.

Avšak to je jen záminkou. To platí jak pro bratry Earpovy, tak“ pro jejich soky. Pro boj se přece vždycky najde nějaký důvod.

Ve městě teď náhle zazněly dva výstřely. Později se ukáže, že mladý Billy Claiborne, který někdy dost koktá, kohosi zastřelil. Claiborne se toho člověka prý zeptal, kam jde s tou puškou. Ta otázka prý zněla takto: „Odkukukukud s tou pupu- puškou jdededeš?“

Muž, pomocný pracovník společnosti Wells Fargo, na to prý řekl: „Z dododododomu, papapane!“ Byl totiž náhodou stejně tak postižen koktavostí jako Billy Claiborne.

Ten to však nevěděl. Vzal to jako výsměch, vytáhl kolt, a když ten muž na něj namířil svou pušku, protože mu to asi připadalo nějak podezřelé, Claiborne jej zastřelil. To byly ty dva výstřely, které se ve městě rozlehly.

Clům se vystrašeně podíval na Wyatta Earpa. Potom sebou trhl a zvolal: „Dejte mi ještě dvacet minut času, Earpe, než začnete prosazovat ten zákaz nosit zbraně. Musím se napřed ještě pokusit o jednu věc! Počkejte ještě dvacet minut!“ A potom spěchal ven.

Earpové se na sebe nechápavě podívali. Potom si vzpomněli, že přece chtěli být, jako vždycky, u příjezdu dostavníku. „Pojďme,“ řekl Wyatt.

Oba mu přikývli. Viděli na svém starším bratru jeho chladnou nesmiřitelnost a tvrdost. Sami v sobě měli tytéž pocity. Potom vyšli jeden po druhém na ulici, tři černě oblečení muži s tvrdým kloboukem a košilí s bílým nákrčníkem. Jsou to tři stejně vysocí, štíhlí a obratní mužové. Kalhoty mají zapuštěny do lesklých vysokých bot.

Kráčí po silnici vedle sebe a potom zahýbají do Allenovy ulice. Na verandě Haffordova saloonu tam stále seděl Doc Holliday. Zvedl se a přišel za nimi.

„Hoši,“ řekl, „mám pro vás ještě jedno překvapení. Pošta dnes nepřijede. A právě proto, že nejede, jsou ti milí divocí braši, co tady na ni čekají, aby si pak šli pro skalpy, stále nervóznější. Čekají na znamení, že mají vyrazit, a žádné nedostanou. Kudrnáč Bill, Johnny Ringo a kulhavý Sam Hutton se na dostaveníčko nedostaví. Ti už na vás z poštovního kočáru nevystřelí. A protože právě ty výstřely měly být tím signálem, bude celá ta banda teď nejistá. Takže jsme na tom zase o trochu lip, nemyslíte?“

Earpové na něj hleděli a nic neříkali. Potom ale Wyatt znovu ukázal, jak bystře mu to myslí:

„Hollidayi, starý příteli, jsi zatracené] šílenec. Už jsem přemýšlel o tom, kde asi dnes vězí ten chlapík od Pecosu, ten Wego Flint. A teď to vím! To tě nenapadlo nic lepšího, než ho poslat na smrt?“

„Tak praštěný ten Texasan není, aby se nechal

zastřelit," odpověděl Holliday. „Zadrží ten dostavník a ti tři lotři jej ani neuvidí."

„Ty osle," řekl na to už velmi rozčilený Wyatt Earp. „Špatně jsi toho chlapce odhadl. Udělá totiž to, co by udělal každý z nás. Půjde tam a bude tasit revolver. Cožpak to nechápeš? Ten Texasan to dělá stále tím starým ďábelským způsobem. Řekl jsi mu, kde najde Sama Huttona. A on si teď tedy najde vraha svého přítele, i když si při tom musí začít i s Johnnym Ringem a Kudrnáčem Billem."

Ve tváři doktora Hollidaye bylo možno spatřit náhlý úlek. „Wyatte," řekl stísněně, „znáš toho syna Texasu skutečně tak dobře?"

„Jako sebe sama," odpověděl Wyatt Earp. „Ten vyzve Sama Huttona na souboj."

Doc Holliday sklopil oči a díval se na prkna chodníku. Zatím se tři Earpové pozorně rozhlíželi. Po ulici bylo všude vidět muže. Postávali jednotlivě nebo ve skupinách, a nebyli to obyvatelé města ani horníci z dolů. Byli to jezdci. Neměli viditelně při sobě žádné zbraně – ty měly ukryty.

Clantonovi, McLoweryovi ani Billy Claiborne se neukazovali. Earpové ještě nevědí, že jsou v obchodu se zbraněmi u Spangenburga, kde si Ike Clanton a Tom McLowery dlouho a pečlivě vybírali. nové kolty. Pak však náhle zazněl zvuk, jaký vždycky vydává přijíždějící poštovní dostavník. Takže přece jen přijíždí, i když se zpožděním.

Dostavník vjel na ulici. Jako kočí seděl na kozlíku starý Smoky se scvrklou kůží a s tváří Indiána. Doprovází jej Whip-Pete Ringold. Tentokrát nemá otěže v rukou, protože byl pár dní na dovolené v Tusconu a teď se teprve vrací do práce. Zítra pojede s poštou do Bensonu.

Kočár zvířil mnoho prachu, ale nezastavil jako obvykle

na stanici u Haffordova saloonu, nýbrž rachotil dále Allenovou ulicí a zahnul pak do Třetí ulice, aby ulicí Fremnotovou dojel do vozovny u O. K. Corralu, kde bude spřežení odstrojeno.

Když se prach zase usadil, vyměnili si Earpové němé pohledy. Doktor Holliday ale upozorňoval vzrušeně: „Ten Texasan, ach, ten Texasan od Pecosu! Nějak ten svůj úkol zřejmě zvládl! Ve voze nikdo nebyl! Curly Bill, Johnny Ringo a Sam Hutton u toho tady dnes nebudou. Představení proběhne bez některých hlavních herců!“

„Doufejme, že Wego Flint od Pecosu ještě žije,“ pronesl mírným hlasem Wyatt Earp. „Třeba jsi jej neposlal pro smrt, doktore.“ Ten mu však na to neodpověděl.

Dívali se po délce ulice a viděli, jak z obchodu se zbraněmi vychází pět mužů. Byli to Clantonové, McLoweryové a Billy Claiborne. Byli dost zmatení a rozhlíželi se kolem sebe. Potom se ale dali do pohybu a vydali se za zvířeným prachem poštovního kočáru.

Mezi mnoha ostatními muži, kteří postávali jednotlivě nebo ve skupinách na ulici, napětí náhle jakoby opadlo. Mnoho z těch, kdo sem přišli s pistolníky a teď čekali na znamení, aby se pustili do dobývání města, si jaksi oddechlo. Protože mezi nimi bylo jistě nemálo takových, kteří byli zatím jen kovboji a sem prostě přijeli s ostatními. Je samozřejmé, že teď mnohý z těch, kdo se prostě jen tak přidali, a kdo z toho neměli dobrý pocit a jen se snažili aspoň neutíkat, si teď volně oddechl. Vypadá to teď totiž tak, jakoby nakonec neměl žádný zápas nastat, jakoby tady něco špatně fungovalo.

Curly Bill, Johnny Ringo a Sam Hutton, kteří měli akci zahájit svými revolvery a dát tím signál ostatním, sem nepřijeli. Mnoho těch chlapíků z toho mělo radost. Přestali nehnutě postávat a rozešli se. Nastal všeobecný rozchod. Právě našli důvod, pro který od toho mohli

odstoupit.

Wyatt Earp ale řekl bratrům: „Nesmí to skončit takhle do ztracena. Konečně se tu musí bojovat. Nemůžeme čekat zase do příště – tak si to myslím já. Tam jde těch pět nejhorších tygrů, a mají namířeno k ohradě, aby se poptali u kočího dostavníku. Sejdeme se s nimi u té ohrady a zbraně jim vezmeme."

Prohlásil to tvrdě a nesmlouvavě. Vyhledává boj, to je teď jasné. Právě vychází najevo, že je svou podstatou pistolník. A jeho bratři nejsou jiní. Virgil na to řekl: „Jistě, musíme myslet na své postavení. Jde o naši prestiž. Pojďme! Ukážeme jim co proto!"

A vydali se tím směrem. Sestoupili s chodníku na silnici a kráčeli Allenovou ulicí. Šli v řadě vedle sebe, tři bratři Earpové. Trochu stranou a jeden krok za nimi šel Doc Holliday. Měl na sobě plášť a pod ním schovával brokovnici.

A ještě šel s nimi „pátý", neviditelný, jehož jméno se píše čtyřmi písmeny. Tímto společníkem byla smrt!

*

Mezitím uhodil starosta Clům pěstí do stolu u okresního šerifa Johnnyho Behana a vzkřikl: „Šerife, žádám, abyste okamžitě sestavil oddíl a pomohl Earpovým při odzbrojování těch, kdo přišli s bandity do města! Behane, musí vám přece být jasné, že tady nastane peklo, až si ti banditi uvědomí, v jak veliké jsou převaze a jak jsou proti nim Earpové zcela sami. Potom tady zažijeme úplná jatka přímo na ulici. Rozuměl jste mi?"

Šerif se pomalu zvedl. „Clume," prohlásil, „nemyslím, že bychom měli ve městě bandity. Jistě, přišlo sem pár ostrých hochů, kteří se chtějí trochu vyřádit a při tom i

odmítají odložit zbraně. Ale ani Clantonové, McLoweryové ani ti ostatní nejsou bandité. To tvrdí jen Earpové, a je to lež. Už toho vašeho křičení mám pomalu dost, Clume! Poděkujte se těm svým Earpům! Ti přece vydali ten nesmyslný zákon o zbraních, který je provokací každého řádného muže! Tam venku v Dračích horách jsou Apači pořád ještě na válečné stezce, a tady nemá být Člověku dovoleno nosit své vlastní zbraně? To je přece nesmysl! Earpové by konečně měli svůj zákaz zrušit. To pak…“

„Běhané, jestli hned nepůjdete svým přátelům ty zbraně vzít, tak jste tady v Tombstone vyřízený!“ skřípal zuby Clům.

„Ano, každý slušný kovboj je můj přítel,“ odpověděl Behan. „A já s nimi vycházím dobře proto, že jim ponechávám volný prostor a nejsem tak posedlý myšlenkou proti nim pořád zasahovat, jako to dělají Earpové… Ale dobrá, půjdu se na to podívat! Nikdo mi nebude moci předhazovat, že jsem se nepokusil o cokoliv, co by tady dopomohlo ke klidu! Ale vám prohlašuji, že Earpové jsou jen pistolníci, kteří ve své namyšlenosti musí pořád někoho okřikovat. Ten Wyatt! Kolikrát ten už byl postaven před soud za zabití a zatím se z toho pokaždé dostal! Ale já vám Clume říkám, že to tady v Tombstone špatně dopadne, když odtud Earpovy nevyženeme! Toto město mi připadá jako kouzelnický učeň, který přivolal zlé duchy a nemůže se jich pak zbavit… Já se tedy jdu na to podívat!“

A opravdu odešel. Ať už úloha, jakou tady hraje, bude jakkoliv smutná, ať už je jakkoliv zkorumpovaný, je v jeho slovech, která právě pronesl k Johnu P. Clumovi, aspoň částečná pravda.

To nadcházející krvavé střetnutí v ohradě pro koně O. K. Corral totiž jistě nebylo nevyhnutelné. Plán té bandě

útočníků nevyšel a pravděpodobně by i oba Clantonové, oba McLoweryové a Billy Claiborne zase odjeli z města, po tom, co by se zeptali kočího poštovního vozu a jeho společníka a uslyšeli od nich, co se vlastně stalo. Jenže tu možnost zase z města odjet už nedostali.

Přišli tam Earpové a chtěli si přijít na své. A ti odcházející hoši byli moc rozčilení, podrážděni, a přitom příliš vzpurní na to, aby tu výzvu odmítli. Tady se ale podívejme na jednotlivé události hezky po pořádku.

Šerif Behan se tedy vydal na cestu, a k O. K Corralu se dostal ještě chvíli před Earpovými. Cestou ho kdosi na ulici krátce zastavil a řekl mu, že dostavník projel a že Clantonové, McLoweryové a Billy Claiborne spěchali k té ohradě. Tento muž, jeden z Behanových pomocníků, mu řekl i to, že Billy Claiborne zabil zaměstnance společnosti Wells Fargo, že ale existují svědkové, kteří viděli, jak ten muž na Billyho namířil pušku.

Pomocník chtěl svému šerifovi ještě povyprávět tu tragikomickou historii o náhodném setkání dvou koktavých, ale Johnny Behan už zase spěchal dál a jen na něj zavolal přes rameno: „Teď nemám Čas, Joe, spěchám!“

Do O. K. Corralu dorazil Johnny Behan v tu pravou chvíli. Tam totiž už seděl kočí Smoky a jej doprovázející Whip-Pete Ringold, stále ještě na kozlíku svého vozu. A jako s kazatelny právě vyprávěli ten příběh. Johnny Behan si jej tak mohl vyslechnout skoro od začátku.

Frank McLowery se snažil stále klást otázky, rozzuřený a zvědavý. Brzy toho ale mohl nechat, protože starý Smoky se rychle rozvyprávěl a nepřestal s tím pak, dokud nepověděl všechno.

„Lidi,“ šel hned k věci, „když jsme přijeli s kočárem ke stanici na brodu San Pedro, přijali nás Johnny Ringo, Curly Bill a kulhavý Sam Hutton. Vyhnali naše čtyři cestující z vozu a chtěli do něj pak vlézt sami. Ale tu se za

rohem domu objevil Wego Flint a řekl jim, že má něco proti tomu, že teď mají jet oni. Taky řekl, že má radost, že vidí jednou Sama Huttona bez plnovousu. A potom to šlo ráz na ráz. Sam Hutton se hned velice rozčilil a vřeštěl, že teď pošle Wega Flinta do horoucích pekel, stejně jako jeho přítele Jacka Dala, a že mu to bude dělat největší potěšení. Ječel tam a řval ještě i jiné věci. Potom tasil revolver."

Tady udělal Smoky přestávku a vyplivl z kozlíku svůj žvanec tabáku dolů Iku Clantonovi před nohy. Nikdo si toho ale nevšímal. Jen Frank McLowery jej povzbuzoval: „Tak dál, dědo, pokračuj! Povídej dál, nebo tě sundáme dolů!"

Smoky se zašklebil a vyměnil si s Whip-Petem, sedícím vedle něj, jeden pohled. Když pak vyprávěl dál, prozrazovaly jeho oči potměšilou radost. „Sam Hutton nebyl na toho Texasana dost rychlý," řekl. „Hutton neměl revolver ještě dost vysoko a střelil se sám do nohy. Jenže si toho už ani nevšiml."

„A Ringo a Kudrnáč?" přerušil jej ostře Frank McLowery.

„Ti napřed dvě vteřiny zírali," zašklebil se Moky a ukousl si další kousek tabáku na žvýkání. Potom klidně pokračoval ve svém zpravodajství:

„Wego Flint si zase zasunul revolver do pouzdra a klidně se díval na Curlyho a Ringa. Ti mu ale řekli, že to by mu teď tedy snad mohlo stačit a že nemají čas, protože musí jet dostavníkem do Tombstone, kde mají nějakou důležitou schůzku. Ale ten texaskej kluk od řeky Pecos River jen vrtěl odmítavě svou odvážnou hlavou a řekl jim, že lituje, ale tu schůzku že zmeškají. Mluvil na ně opravdu přátelsky, ale Curly i Johnny byli moc umínění.

Možná byl zrovna jejich špatný den a neměli náladu. Tasili proto velice rychle. První vystřelil Johnny Ringo, ale asi trochu zbrkle. Jeho kulka jen vzala s sebou kousek

masa Wegovi od žeber. Potom sám dostal od Wega ten kousek olova a dál už pak nehrál. Kudrnáč Bill, který měl tedy dost času, trefil Texasana do ramene. Ale to bylo do pravého, zatímco ten Texasan je při střílení levák. Proto Curly z toho, že trefil, nic neměl – Wego od Pecosu tam stál jako strom."

Smoky si odpočinul a trochu se nadechl.

„Curly i Ringo jsou stále naživu," řekl, „ale budou si teď muset déle poležet v posteli. Naproti tomu bude Wego Flint už za pár dní moct zase jezdit. Stále se ještě držel na nohou, když nám s klidem říkal, abychom v Tombstone nezastavovali jako jindy, ale jeli přímo až k ohradě. Prohlásil, že Doc Holliday už bude vědět, co z toho vyplývá... Nu a to je tedy všechno, pánové."

Po těch slovech zvedl Smoky otěže a objel stáj. A když se za jeho vozem usadil prach, podívalo se těch pět na sebe. Suše polkli a přejeli si jazykem rty. A šerif Johnny Behan, který stál vedle nich, si odkašlal, šel ještě dva kroky blíž a řekl velice klidně a mírně:

„Měli byste toho už teď nechat, hoši, a jet domů. Jen Billy Claiborne musí ještě zůstat ve městě – hlásili mi právě, že jsi kohosi zastřelil, Billy. Dej mi kolt a pojď se mnou. Projednám tvůj případ ohleduplně. Jak jsem slyšel, jsou svědci, kteří viděli, že ten chlapík na tebe zvedl pušku. Takže to bude pro tebe jen formalita, Billy."

„Bbbbběž k ččččertu, Bebebehane!" zasyčel Billy Claibome.

„Správně! Zmiz odtud, Behane," řekl hrubě i Frank McLowery. On sám je hezký, tmavý typ mužského. Nosí úzký knírek jako Mexičan, ale působí dojmem ohebného a nebezpečného pantera. V temných očích má žhavý záblesk.

Behan pomalu ustupoval. Není samozřejmě žádný zbabělec, o tom se nemusí pochybovat. Ale i jiní muži by

se na jeho místě teď polekali.

Frank McLowery je totiž divoký a zbrklý a již několik mužů zabil z nicotných důvodů.

Když pak ustupoval, pokusil se Behan ještě jednou a řekl důrazně: „Odjeďte pryč z města, hoši! Víte, že jsem pro vás měl vždycky pochopení. Teď toho ale musíte nechat!“ Vyznělo to nakonec prosebně a zapřísahavě. A možná právě tato úpěnlivost vyvolala u těch otrlých chlapíků ten vzdor.

Mladý a tak nebezpečný Bill Clanton na to odsekl: „Táhni k čertu, Behane! A až potkáš ve městě Earpy, tak jim řekni, že tady na ně čekáme. Řekni jim, že se teď na to konečně podíváme, jestli jsou tak velicí, aby si přišli pro naše zbraně. Hráli jsme si s nimi už dost dlouho. To jim řekni!“

Behan se na těch pět hrdinů revolveru chvíli upřeně díval. Brada se mu při tom chvěla. Několikrát s obtížemi polkl.

Potom si hlubokým hlasem povzdechl, sklopil oči, obrátil se a vzdaloval se jako pes, kterého odehnali. A je zcela jisté, že má do určité míry vinu na dalším chodu událostí, stejně jako Earpové, kteří si boj přáli, a stejně jako těch pět pistolníků, kteří nechtěli ustoupit, právě proto, že na ně někdo naléhal. Kdyby si jich byl nikdo i jen hodinu nevšímal, tak by jistě byli dostali rozum a zase odjeli.

Před vězením narazil Behan na tri bratry Earpovy a doktora Hollidaye, kteří se blížili stejnoměrným krokem. Holliday už neukrýval svou brokovnici, skrývanou předtím pod pláštěm, a používal jí jako vycházkové hole. Byl na něj žalostný pohled. Přesto ale tento zřejmě nemocný člověk není jako pistolník méně nebezpečný než Wyatt a zcela jistě nebezpečnější než Virgil a Morgan.

Behan vstoupil těm čtyřem do cesty a zvolal:

„Nechoďte dál! Už se všechno vyřídilo! Když vás nejbližší hodinu neuvidí, uklidní se, dostanou rozum a zmizí z města."

Je jisté, že těmito slovy šerif Johnny Behan sice neřekl pravdu, pokud se týče odložení zbraní, že by ale jinak jeho slova byla bývala docela zdařilou předpovědí. Těch pět rozhněvaných by odjelo z města.

Earpové jsou ale neúprosní, nesmiřitelní, a chtějí se bít, nebo přinejmenším vyžadují, aby se jim těch pět pokorně vzdalo.

„Proč jste nezatkl Billa Claiborna, Behane?" zeptal se Wyatt Earp chladně. „Před necelou hodinou Claiborne zabil jednoho člověka. Cožpak o tom nevíte, šerife? Váš pomocník mi o tom právě podal zprávu. A i když šlo o vraždu uskutečněnou v rámci hranic města a týká se to proto městského šerifa, tak by se snad mohlo očekávat, že okresní šerif..."

„Claiborne jednal v sebeobraně," namítl v odpověď Behan. „Kdybych byl podporoval městskou policii a zatknul jej, tak bych tady byl vyvolal úplné peklo."

Wyatt Earp se na něj díval nepřátelsky. Potom řekl chladně a stroze: „Uvolněte mi cestu, mister Behan! Uhněte mi, prosím!"

A zamířil k němu, takže Behan musel uskočit stranou, aby mu Wyatt Earp nestoupl na špičky. Určitě by mu byl nemilosrdně šlápl na kuří oka. Tři Earpové a Doc Holliday tak měli cestu volnou.

Je krátce po druhé hodině po poledni. Za necelou minutu se začne strašný boj v ohradě O. K Corral, teď už nezadržitelně. Bude to krvavé střetnutí, které i dlouho potom bude tak smutně proslulé.

Čtyři pistolníci, z nichž tři nosili šerifskou hvězdu

městské policie, postupují odhodlaně kupředu. Kráčí bok po boku a blíží se ke vchodu do ohrady. Wyatt Earp má z každé strany jednoho svého bratra. Holliday se drží jeden krok za nimi, oddělený od nich ještě i teď, kdy už spolu s nimi kráčí na dostaveníčko se smrtí – člověk stojící vždycky stranou, ale podivuhodným způsobem svázaný s Wyattem Earpem.

Co asi v této chvíli Wyatt prožívá? Myslí *na* ta zdivočelá města, která svým drsným způsobem zkrotil? Pomyslel teď na to, že ani tam nebyl ničím jiným než pistolníkem, kterého si jiní drží ve svých službách asi jako zlého hlídacího psa? Vzpomněl si, jak musel nakonec odevšad odejít, po tom, co splnil svůj nevděčný úkol? Pociťuje nad tím hořkost? Nenávidí spořádané lidi za to, že se na něj nejsou schopni dívat jako na sobě rovného? Pociťoval dnes zlověstnější radost než jindy nad tím, že se právě zase schyluje k boji? Nebo se jemu a jeho bratrům opravdu jednalo jedině o udržení vlastní prestiže? Věřili opravdu tomu, že pět otrlých soků si jim teď lehne k nohám a podřídí se?

Na tyto otázky asi nebudeme nikdy moci dát odpověď. A dosud se Earpovi i Doc Holliday stále nacházejí v rámci zákona. Pořád mají právo vyžadovat odevzdání zbraní. Formálně stojí zákon na jejich straně. A jsou dost nesmiřitelní a umínění na to, aby mu teď zajistili i další platnost.

Před vchodem do ohrady se ještě jednou zastavili, a Wyatt Earp pouze řekl: „Doktore, ty teď dovnitř nepůjdeš!“

„Tentokrát ano,“ odporoval Holliday. „Měl jsem jednoho přítele, který šel do boje. Já jsem šel s ním a v srdci jsem pocítil strach. Přítel mi řekl, že jedná ve své vlastní věci a že se mám držet stranou. Já jsem se bál a tu nabídku s potěšením přijal. Když pak při tom můj přítel

zahynul, pohrdal jsem sám sebou. A potom se ze mě stálo to, čím jsem dnes. Wyatte, našel jsem si později jednoho muže, kterému se mi několikrát podařilo krýt záda. Dělal jsem to ve jménu svého mrtvého přítele, kterého jsem tehdy nechal jít samotného... A tak tentokrát půjdu do toho taky!“

Po jeho slovech bylo Earpům konečně jasné, co doktora celou tu dobu mělo k tomu, aby stál na straně Wyatta Earpa.

Nastalo ticho. Chvíli bylo slyšet jen oddechování mužů. Potom Wyatt přikývl a pronesl vlídným hlasem: „V pořádku, příteli! Pojďme tedy společně.“

A dali se znovu do pohybu a prošli vchodem do O. K. Corralu, ohrady na okraji města.

Jakmile zahnuli doprava, spatřili těch pět pistolníků, Ti stáli zády obrácení k severní stěně, mlčky, odhodlaní, opatrní a tvrdí.

Je tu Billy Clanton ve své rudé košili, mladý, svérázný a zkažený. Krádeže, loupeže a zabíjení se mu staly něčím samozřejmým.

Vedle stojí Frank McLowery se svým mladším bratrem Tomem, oba nebezpeční a rozhodnutí pro boj, který se teď příchodem bratří Earpů stal nevyhnutelným. Mají košile tmavé barvy a jejich klobouky, zdobené zlatými stuhami, jsou posunuty hodně dozadu, takže nebrání pohledu do jejich tmavohnědých a hubených tváří. Jejich ruce jsou stále v pohybu.

Dále je zde Ike Clanton. Po smrti svého otce se stal jedním z vůdců bandy zlodějů dobytka a pašeráků. Teď se chvěje netrpělivostí a vypadá v této chvíli úplně jako sup, který by chtěl klovnout. Všichni Clantonové mají orlí nosy.

Na pravém křídle stojí Billy Claiborne, který jako jediný má dva nízko zavěšené kolty a na tváři úšklebek, i když právě zabil muže, který náhodou také koktal.

Vedle těchto pěti ostřílených stojí jejich osedlaní koně, s puškami v sedlových pouzdrech. Umožňují těmto pěti se krýt z boku. Pušky mají na dosah.

Ano, jsou nachystáni k boji, i když bez Johnnyho Ringa, Kudrnáče Billa a Sama Huttona.

Earpové k nim přišli až asi na deset kroků. Doc Holliday zůstal kousek vzadu. Když se Earpové zastavili, nastalo na několik okamžiků úplné ticho, kdy všichni zůstali bez hnutí. Jen koně se oháněli po mouchách, jak to vždy dělají. Potom pokročil o půl kroku dopředu Virgil Earp, šerif města Tombstone, pomalu zvedl ruku a prohlásil důrazně:

„Chodíte tu po městě ozbrojení. Musíme vás zatknout. Zvedněte ruce! Vezmeme si vaše zbraně!“

A to bylo těmto hrdinům přestřelek signálem. Jen Ike Clanton poněkud zaváhal. Vypadalo to dokonce, jako by se chystal uposlechnout. Avšak jeho mladší a divočejší bratr a ostatní tři na jeho straně rychle vytáhli z pouzdra revolvery. A tím byl zahájen krvavý boj v O. K. Corralu.

Bylo údajně vypáleno jen asi dvacet výstřelů, a všechno to prý netrvalo déle než dvacet vteřin. Jak dlouhou dobou ale může člověku připadat takových dvacet vteřin! Dobrý kůň za tu dobu urazí i více než čtvrt míle, dobrý plavec uplave pětatřicet yardů, a tak dlouhý boj se může zapsat ve věčnou paměť.

Jako první vytáhli zbraně Frank McLowery a Billy Clanton a vystřelili na Wyatta Earpa. Jejich kulky ale jen natrhly Wyattovi oděv.

Tři Earpové, kteří nesli své zbraně ukryté v šatech, měli své revolvery připravené k výstřelu až o zlomek vteřiny později.

Když Frank McLowery stiskal spoušť proti Wyattu Earpovi podruhé a znovu jej chybil, dostal kulku od Wyatta, nohy se mu podlomily a upadl proti zdi. Potom

druhá Wyattova kulka rozdrtila pravé rameno Billyho Clantona. Mezitím ale skočil Tom McLowery za koně a začal divoce pálit za tímto krytem. Morgan Earp jeho výstřely opětoval, zranil jednoho koně a tím uvedl zvířata do pohybu. Uhnuli stranou, vytrhli se a Tom McLowery byl náhle bez ochrany.

Ve stejnou dobu po sobě navzájem stříleli Virgil Earp a Billy Claiborne. Tato výměna kulek skončila tím, že Billy Claiborne náhle zaječel a dal se na útěk. Virgil Earp za ním nevystřelil a všiml si, že Billy Claiborne unikl dveřmi v severní zdi, které byly otevřeny po šerifu Behanovi.

Mezitím zasáhl Tom McLowery Morgana Earpa do krku. Kulka Morganovi současně zlomila klíční kost. Když Morgan padal na zem, získal volný prostor pro střelbu Doc Holliday a zabil Torna McLoweryho jednou dávkou broků v okamžiku, kdy Tom vysílal další střelu na Wyatta Earpa. V poslední vteřině života zavrávoral Tom McLowery ještě trochu stranou.

V tu chvíli přiběhl Ike Clanton k Wyattu Earpovi. Divoce ječel a vřeštěl: „Nezabíjejte mě! Nechci zemřít!“ Snažil se chytit se Wyatta, ten jej ale odhodil stranou a vykřikl: „Bojuj nebo uteč!“

Ike Clanton se také dal na útěk a uprchl stejnými dveřmi, jimiž se zachránil Billy Claiborne. I on bude po tomto boji, vedle Billyho Claiborna, platit za velkého zbabělce. Sehrají ještě smutnou úlohu jako vůdcové banditů a zlodějů dobytka.

Dveře, kterými utekli, vedou do obchodu. Z okna prvního poschodí tohoto domu zazněl teď výstřel z pušky. Tímto zákeřným střelcem je asi Billy Claiborne, protože Ike Clanton by nebyl mohl tak rychle zaujmout tuto pozici a najít pušku.

Doc Holliday vypálil svou druhou dávku broků proti tomu oknu, pak hodil pušku na zem, vytáhl dlouhý

revolver a dával z něj jednu ránu za druhou. Potom si všiml, že se na zemi snaží vztyčit Frank McLowery a zvedá revolver. „Teď to dostaneš, doku!“, supěl tento, stále ještě schopný střelby. Avšak Holliday byl rychlejší. Zasáhl jej, ale dostal současně od něj kulku do ramene.

Frank McLowery chtěl stisknout podruhé, to se ale už do toho vmísil znovu Morgan Earp, který se poněkud vzchopil, a Franka McLoweryho zabil.

Zbýval už jen mladý Billy Clanton, nejmladší a přitom stejně divoký, postřelený, krvácející a zahnaný do kouta. Cenil zuby, bojoval dál, neutekl jako jeho starší bratr Ike nebo jako Billy Claiborne, který si tak přál, aby z něj jednou byl druhý Billy the Kid.

Mladší Clanton bojoval se statečností, jaká by si zasloužila lepší příčiny. Tento svérázný mladík by byl mohl své vlastnosti bojovníka uplatnit hodnotněji, kdyby jen byl vyrůstal v jiných poměrech a měl před očima jiné příklady k následování.

Billy Clantone stále ještě střílí. Vzal revolver do levé ruky. Zasáhl Virgila Earpa, a možná by jej byl další ranou konečně zabil, kdyby mu Wyattova kulka nebyla definitivně vzala jeho mladý a neužitečný život.

Boj v O.K Corralu byl tím ukončen.

Mrtví jsou Frank a Tom McLoweryové a stejně tak Billy Clanton. Billy Claiborne byl zraněn, a Ike Clanton bude od nynějška pro všechny jen zbabělcem.

Virgil a Morgan Earpové jsou těžce zraněni. Leží na zemi. Doc Holliday ještě stojí a krvácí z ramene. Šklebí se svými pootevřenými rty a pronáší slova, která si budou pozdější generace o něm předávat jako jeden z jeho vtipů: „Abych mohl slavit svátek (holiday), mám jedno L navíc (jméno Holliday), a přesto mám dnes pocit, jako by byl svátek! Protože vy chlapci ještě žijete, vy žijete!“

Z ulice Fremont se teď hrnou obyvatelé města, kteří boji přihlíželi. Objevil se znovu i šerif Johnny Behan. Vystoupil velice energicky a zavolal na Wyatta Earpa:

„To byla vražda! Jste zatčeni! To bylo bezdůvodné zabití, tedy čistá vražda! Zatýkám vás!“

Wyatt Earp na něj hleděl upřeně svým studeným pohledem. „Jdi pryč!“ řekl. „Táhni odtud, ty skřítku! My se z toho zodpovíme! Ale ty nás nebudeš zatýkat. To ti tedy zaručuji!“

V té chvíli přichvátal i starosta Clum s několika muži domobrany. Jedním z nich byli i advokát plukovník Herring. Oba tito v Tombstone velmi vážení mužové a další z občanů, těšících se úctě, starý Beatty Comstock, se do toho vmísili. Starosta Clum pronesl hlasitě a zřetelně: „Přebíráme odpovědnost za naši městskou policii!“

Potom byli odneseni ranění. Earpové ale ještě nevědí, že největší potíže jim teprve nastávají. Noviny „The Nugget“ pranýřují je a doktora Hollidaye jako vrahy, kteří se surově pustili do několika kovbojů. Prý těm neškodným hochům nedali žádnou šanci a hned začali pálit.

Tombstonští občané tomu jistě nevěří. Poznali ale, že bratřím Earpům udělili příliš velké pravomoci, a že ti nejsou v podstatě ničím jiným než pistolníky z potěšení, jakým by se takové pravomoci neměly dopřávat. Krev, která tekla v O.K Corralu, by se tak pro občany města stala do jisté míry velkou noční můrou. A na tom nechtěli nést spoluodpovědnost.

Earpové a několik jejich straníků tím náhle zůstali bez podpory. Nenašli ve městě zastání. Dopadlo to i zde stejně jako v těch jiných městech, ve kterých Wyatt Earp chránil svým násilným a nemilosrdným způsobem dobré lidi proti těm zlým. Jakmile bylo po tom a už se jen počítaly oběti a vzpomínalo na prolitou krev, a na nic jiného už ne, zbavili se Wyatta Earpa. Byl pro ně zabijákem. Nikdo mu nechtěl

projevit solidaritu.

Šerif Behan, odpovědný ne za město, ale za okres, vymohl u soudce Wellse Spicera vydání zatykačů na bratry Earpy. Ti se však tomu podvolili dříve, než by měla státní moc proti nim zasáhnout.

20. října začaly výslechy. O šest týdnů později, když se Virgil a Morgan už uzdravili, bylo vyšetřování ukončeno. To bylo 12. prosince.

Souce Wells Spicer odmítl vznést žalobu u porotního soudu. Vyšetřování a výpovědi Beattyho Comstocka a asi tuctu dalších očitých svědků vyzněly pro Earpovy až příliš příznivě. Obvinění bylo odvoláno.

Earpové byli zase na svobodě. A tím jim začaly ty starosti.

*

Rychle se rozneslo, že Earpové a jejich pár přátel jsou na seznamu těch, kdo mají být zastřeleni. Byli totiž ještě naživu Curly Bill Brocius Graham, Johnny Ringo, Ike Clanton a Billy Claiborne, nemluvě o jiných banditech. Ti všichni chtěli své přátele pomstít.

Byl zde ještě například Pony Deal, velmi úzce spřátelený s McLoweryovými, a také Phin Clanton, bratr Ika. A především zde byl šerif Johnny Behan, který Wyatta Earpa pronásledoval se stále nesmiřitelnější nenávistí a který si dal za životní úkol jej jednou provždy vyřídit.

Očití svědkové boje, kteří vypovídali ve prospěch Earpů, museli z města uprchnout. A necítil se jistým ani starosta Clům. Když cestoval do hlavního města, aby podal zprávu guvernérovi, tak po dostavníku, kterým cestoval, někdo střílel. Starosta Clům se štěstím vyvázl. Odjel pak z

Phoenixu do Prescottu a odtud až do Washingtonu, aby upozornil na neudržitelnost poměrů v okrese Cochise County až na nejvyšších místech a aby požádal vládu, aby tam zavedla stanné právo. Zmíněné poměry ale spoluvytvářelo několik dalších okolností.

Guvernér Fremont odstoupil. Prozatímní guvernér J. J. Gosper zůstal nečinný a do zásahu nového guvernéra Trittla uběhlo ještě mnoho času. Že jsou Earpové vyřízeni, se poprvé ukázalo 28. prosince v 11 hodin v noci.

Když tou dobou městský šerif Virgil Earp vycházel ze saloonu Oriental, vpálil do něho někdo dávku z brokovnice. Z Virgila se stal mrzák, který navíc přišel o levou ruku.

To si byl už i Wyatt jist, co jej tady s Morganem čeká. Měl dost času, aby se nad tím zamyslel. Spolu s Morganem odešli do hotelu Cosmopolitan a čekali tam na převezení Virgila.

V těch dnech jim bylo zcela jasné, že prohráli. Nezbývali jim už žádní přátelé. Všichni, kdo ještě byli při nich, byli z města vyštváni, například Clum a Beatty Comstock. A teď to pocítil Virgil na vlastní kůži.

Je úplně jisté, že to Earpové chtěli vzdát a zmizet. Ale Virgilovo léčení postupovalo jen pomalu. Proto neodešli.

18. března 1882 byl v kulečníkovém sále Campbellova a Hatchova saloonu zastřelen Morgan Earp. Pachatelé unikli. Morgan za půl hodiny po tom útoku vypustil duši. Zbývali tak už jen Wyat Earp a Doc Holliday.

Jména pachatelů ale nebyla neznáma. A od toho okamžiku se je Wyatt vydal stíhat. Vydané zatykače mu právně umožnily pustit se proti vrahům jeho bratra jako lovec, jako ten, kdo se uchází o peníze, vypsané na dopadení psanců. Napřed ale odvezl Virgila do bezpečí. Doprovodil tohoto invalidu z arizonského teritoria.

I dále by zde bylo možno uvádět spoustu jednotlivostí,

které kolovaly v mnoha verzích a kterými by jistě bylo lze vyplnit další knihu. Zmiňme se jen o tom, že ve svém honu na vrahy měl Wyatt úspěch. Vypátral je skoro všechny. A celá tato štvanice na lidi se svévolně prováděným rozsudkem, což nebylo nic jiného než odplata a krvavá msta, dala okresnímu šerifovi Johnny Behanovi novou příležitost pronásledovat Wyatta Earpa zatykači a proti němu vyslaným policejním oddílem. Nesmiřitelný nepřítel byl jím tak zaháněn stále více do úzkých.

Tím se Wyatt Earp stal mužem na útěku před zákonem. Musel se skrývat v křovinaté divočině a prchat před těmi, koho na něj posílali ochránci zákona. Přesto však i v té situaci dokázal dopadnout jednoho z vrahů svého bratra, a sice Kudrnáče Billa.

Wyatt Earp byl teď tak sám, jak jen muž může být. Musel jej opustit i Doc Holliday, se kterým snášel všechny strasti posledních měsíců a který už jen čekal na svou vlastní smrt.

Nastalo léto roku 1882, kdy se mu přece jen ještě dostalo pomoci. Starosta Clům a několik významných členů Bezpečnostního výboru uplatnili svůj vliv. Poměry v okrese Cochise County byly stále dost špatné, takže nový arizonský guvernér Trittle požádal prezidenta ve Washingtonu Chestera Alana Arthura o dovolení obsadit okres Cochise County armádou.

Tím honička na Wyatta Earpa ustala, protože s příchodem vojska mohli znovu bez obav veřejně vystoupit ti občané, kteří byli odpůrci Johnnyho Behana a jiných banditů té země.

Proearpovská strana nabývala zase na síle. A guvernér Pitkin ze státu Colorado nabídl Wyattu Earpovi bezpečné útočiště. Prohlásil, že žádný zatykač z Arizony neuzná.

A tak nám zbývá podat zprávu už jen o tom, že Wyatt Earp odejel do Colorada, jak už předtím z jiných měst

vždy někam odjížděl, z Wichity do Dodge, odtud do Tombstone – osamělý muž, kterému nebylo dovoleno zůstat, protože byl nadmíru tvrdý a nesmiřitelný, protože chtěl bojovat a ctižádostivě si střežil svou pověst.

G. F. UNGER – vydává jako neperiodickou publikaci MOBA, spol. s r. o.,
Brno, Kotlářská 53, ve spolupráci s Bastei-Verlag
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podáváni novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, čj, 179/92, ze dne 17.1.1992